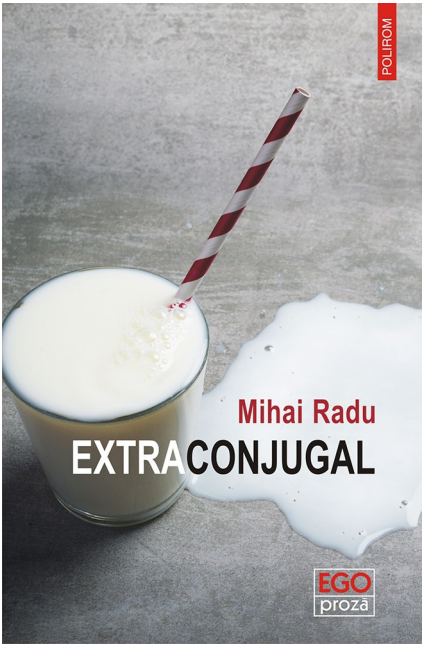
POLIROM
Mihai Radu
EXTRACONJUGAL
EGO
proză

Mihai Radu
EXTRACONJUGAL

EDITURA POLIROM
2017

© 2017 by Editura POLIROM

www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;
sector 4, 040031, O.P. 53

ISBN ePub: 978-973-46-6842-7
ISBN PDF: 978-973-46-6843-4
ISBN print: 978-973-46-6822-9

Coperta: Carmen Parii
Foto copertă: © karidesign/Depositphotos.com
Foto autor: © Ana-Maria Lazăr

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepsesc penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

MIHAI RADU (n. 1977) a absolvit Facultatea de Filosofie din cadrul Universităţii „Alexandru Ioan Cuza” din Iaşi. Este jurnalist la săptămînalul *Caţavencii* şi scrie pentru emisiunea *Starea Naţiei*. După volumul de proză scurtă *Hobby şi alte povestiri*, apărut în 2009, a publicat, împreună cu Simona Tache, *Femeile vin de pe Venus, bărbaţii de la băut* (2013) şi *Bărbaţii vin de pe Marte, femeile de la coafor* (2015). De acelaşi autor, la Editura Polirom a mai apărut romanul *Sebastian, ceilalţi şi-un câine* (2014).

1

„Ieri am aflat că mama are o boală cu transmitere sexuală.”

Asta îmi spuneam privind luminile de pe bordul maşinii în intersecţia mare de la Panduri. O frază care îmi flutura în minte la fel ca mesajele acelea publicitare agăţate de coada unui avion pe deasupra plajelor. „Ieri am aflat că mama are o boală cu transmitere sexuală.”

M-a sunat Camelia, soră-mea, lăsând pauze lungi după fiecare propoziţie. Nu mi-am dat seama dacă savurează nervoasă momentul sau, pur şi simplu, nu ştie cum să reacţioneze. Mi-o imaginam în camera ei, pe scaunul de la fereastră, aşezată cu un picior sub ea. Fie îşi sprijină genunchiul de masă, fie bagă unul dintre picioare sub ea, pe scaun, însă nu ai s-o vezi aşezată normal.

— Şi-a făcut analize, tot, le am, mi-a zis Camelia.

— Eşti sigură? am întrebat-o.

— Foarte.

— Scanează sau fă o poză şi trimite-mi şi mie pe mail ce-a scris doctorul!

— Crezi că te mint?

— Nu, vreau să văd ce scrie exact.

— Îţi citesc eu, am în faţă.

— Ţi-e greu să-mi trimiţi?

— Dar îţi citesc eu.

— Băi, îmi trimiţi sau nu?

— Cred că nu-ţi trimit.

— De ce?

— Pentru că am senzaţia că nu mă crezi, ceea ce mi se pare insultător. Eşti un prost.

Încă o pauză.

Am închis telefonul şi am ieşit la o ţigară pe terasa mare de la etajul zece al clădirii în care muncesc. Jos, pe cele patru benzi ale şoselei, capotele strălucitoare se mişcau încet ca nişte ţestoase cu carapacele făcute din oglinzi. Dincolo de linia ferată, câteva avioane mici, de agrement, erau parcate cu boturile ridicate spre apus şi păreau arogante. Terasa e atât de mare, atât de deschisă deasupra oraşului, încât te face să te simţi spectator. Dar îţi dă şi un mare sentiment de libertate. Uimitor cumva, pentru că acolo jos, în maşini sau pe trotuare, ştii foarte bine, abia dacă te poţi mişca. Aici sus însă, aici eşti liber.

Mi-am imaginat-o pe mama intrând în acea categorie a oamenilor pentru care există reclamele ciudate de la televizor, cu pelvisul pulsând şi înroşindu-se, cu mirosul neplăcut de acolo care trebuie „alungat” şi, de ce nu, întreaga gamă de unguente împotriva fisurilor anale.

Toate vin la pachet, anal, neanal, sunt chestii care se întâmplă acolo „jos”. Mi s-a părut murdară mama. Nu neapărat moral sau mai ştiu eu ce, ci din cauza bolii impregnate în carnea ei bătrână, care cu greu ar mai putea fi alungată de acolo. Carnea omului bătrân e un adăpost sigur, m-am gândit. Nu sunt, de la o vârstă, toate întâmplările definitive şi fără întoarcere?

M-am plimbat dintr-o parte în alta pe terasă, soarele mă orbea când mă întorceam cu faţa spre stradă, eram ameţit şi confuz – apropierea asta de cer făcea ca un eveniment cosmic cumva să se bage în treburile domestice ale familiei mele.

Simţeam în buzunar telefonul vibrând. Ştiam că e Camelia, ştiam că o să sune încontinuu de-acum, după cum ea ştia că îi voi răspunde până la urmă. Nu puteam totuşi s-o fac atât de repede.

Am intrat înapoi în birou având în minte reclamele în care se vorbeşte de „zona intimă”, zonă care ar avea probleme. Când naiba a fost delimitată intimitatea acolo, între craci, ca un centru al omului, la mijlocul său, punctul în care, dacă ar avea o scurgere, cum are cada, ar fi resorbiţi în partea cealaltă a lumii, dincolo de imagine? L-am întrebat pe un coleg dacă „zona intimă” i se pare o exprimare stupidă, iar el mi-a zâmbit, neştiind dacă îl iau la mişto sau o zic serios.

— Pe bune, gândeşte-te: zonăăăă... intimă! Adică o chestie destul de dubioasă, cum e Zona 51. Apoi, nu ţi se pare că, fiind o „zonă”, are graniţele foarte imprecise?

Nu înţelegeam nici eu exact de ce „imprecizia” graniţelor era un argument.

Am ieşit pe hol să-mi iau o cafea de la automat, însă nu mi-am luat. Mi-am adus aminte că mai băusem trei cafele până atunci.

Tot gândindu-mă la murdăria asta a mamei, mi-a venit în minte casa părinţilor, care este de-o curăţenie atât de neprimitoare. Sunt momente când pare proaspăt renovată şi nelocuită. Există acel alb scandalos pe care-l au dinţii moşilor şi babelor de la Hollywood, albul fosforescent, iradiant. Îl poţi admira pe holurile casei alor mei. Apoi e tata, care doarme într-o cameră „culoarea oului de raţă”. De câte ori nu mi l-am imaginat pe acest bătrân plin de păr alb pe tot corpul în postura puiului de raţă, măcănind şi legănându-se ca un alienat de pe un picior pe altul.

După telefonul Cameliei m-am tot plimbat pe hol. Câteodată mă opream brusc şi mă întorceam pe călcâie, cum fac detectivii în filme când au descoperit proba revelatoare. Eu eram doar enervat, deranjat. De ce naiba a trebuit să-mi spună Camelia asta? Sunt peste două

sute de kilometri între mine şi ei, o distanţă mare, o distanţă ce poate să facă o boală invizibilă. De la un anumit număr de kilometri în sus ar trebui să se dea veste doar despre anumite boli. Asta ar fi o boală de sub cincizeci de kilometri. Oricum, nici asta nu contează, ci să-şi rezolve bolile, să ia medicamente, să le dea pe gât cu apă şi să revină apoi la indiferenţa aia veselă pe care o implică discuţiile telefonice cu cei din familie.

În drum spre casă, în maşină, cu radioul dat încet, am încercat să mă gândesc la toţi patru, la mama, la tata, la mine şi la Camelia, la ce fel de familie am fost şi suntem, dar nu am putut. Avionul acela tâmpit se tot plimba încoace şi încolo peste creier: „Mama are o boală cu transmitere sexuală!”.

Niciodată nu m-am gândit la mine şi la ei, la toată familia, ca la un om mai mare care păşeşte peste ani, având în buzunarul de la piept, ca buletin de identitate, o poveste cu bunici şi străbunici.

Mi se pare indecent când îl aud pe câte unul vorbind despre familia lui aşa: „Noi, cei din familia mea, suntem nu ştiu cum şi nu ştiu cum”... Nu ştiu exact ce mi se pare atât de respingător: faptul că se consideră toţi din familie asemănători între ei sau că se închipuie diferiţi ca familie de celelalte familii? Am ajuns cu maşina în faţa blocului şi cu gândurile în cu totul altă parte, într-o zonă

care nu mă ajuta cu nimic: în fiecare familie există o haită de unchi zgomotoşi care debitează la nesfârşit aceleaşi poveşti amuzante şi în fiecare familie sunt câteva mătuşi despre care se spun, cu voce joasă, tot soiul de porcării. Întregul familiei mele, familia mea ca întreg, iată ceva ce nu a fost vreodată un obiect de interes.

La înmormântarea bunicului Ghiţă, în noaptea priveghiului şi a doua zi, până să fie dus la cimitir, am băut vin într-o cameră alăturată cu un văr îndepărtat – o expresie care, altfel, rezuma foarte bine distanţele dintre noi toţi. La cimitir mi s-a făcut rău, abia îmi stăpâneam voma. Era un soare puternic, mă durea capul de muream, la un moment dat m-am retras lângă un copac, câteva morminte mai încolo. Ce spectacol: nişte oameni adunaţi în jurul altui om care stă culcat într-o cutie de lemn, îmbrăcat la costum. Cât de amuzantă este eleganţa celui care s-a culcat în cutia de lemn! Hei, mă pun aici, în cutia asta de lemn, dar nu înainte de a îmbrăca un costum elegant şi nişte pantofi lucioşi. Un burtos îi cânta la căpătâi! Ţin minte că m-am sprijinit cu spatele de copacul ăla şi am închis ochii. Mi-am imaginat că aş putea să comunic cu bunicul Ghiţă, că doar noi aveam ochii închişi.

Când a fost adusă mâncarea la pomană, am mers în spatele casei şi am vomitat, nu m-am mai putut abţine. Cum să mănânci carne friptă după înmormântare? îl tot întrebam pe văru-meu, iar ăla râdea de fiecare dată. Cu un cap perfect rotund, cu nişte ochi mici şi negri, vărul Damian întruchipa o bunătate molcomă, aproape leneşă.

— Nici nu ştiu cum să rezum, i-am spus, dar cred că facem prea multe *chestii* cu carnea – o implicăm în prea multe. Faptul că e pe noi, că stă lipită de oasele noastre şi că la sfârşit putrezeşte mâncată de viermi ar cam trebui să fie de ajuns. Pare că bravăm, că facem scamatorii cu ea sau, naiba ştie, poate că, pur şi simplu, suntem inconştienţi ori proşti de-a dreptul.

În dimineaţa zilei dinainte mi se păruse de pomină imaginea cu mama şi încă două mătuşi făcând chiftele în curte. Smulgeau dintr-o movilă de carne tocată din mijlocul mesei şi, prin rulare cu palma, dădeau o formă de bilă pe care la final o turteau printr-o apăsare scurtă. Dincolo de zidul casei, îmi imaginam, bunicul se retrăgea din toate ungherele corpului său, mai dădea poate o ultimă tură prin el însuşi să vadă dacă nu a uitat ceva şi murea. Evident că, într-un fel, făceau chiftele din bunicul Ghiţă. E inevitabil, *trebuie* să fie aşa, apropierea face lucrurile să împrumute unele din altele, pentru ca în final

să fie unul şi acelaşi lucru. I-am zis Cameliei asta la ureche şi ea s-a întors cu faţa plânsă spre mine:

— Scârbosule, scârbosu' naibii!

— Mâine îl mâncăm pe bunicu', asta e! Obişnuieşte-te cu gândul că o să-l scoţi pe fund peste vreo două zile. Adevărata înmormântare se face în veceu, fetiţo!

Spre miezul nopţii, când nu mai puteam nici să beau, nici să fumez, când vărul nu mai putea să râdă, ci doar se concentra să-şi ţină capul în echilibru deasupra mesei, am ajuns la o concluzie: celor din familia mea le vine foarte bine moartea; ridicolul morţii – să stai într-o cutie îmbrăcat la costum, nemişcat, de parcă împachetează Moş Crăciun o păpuşă urât mirositoare. Li s-a potrivit de minune sârguinţa cu care, de generaţii, femeile au rulat chiftele dincolo de zidul după care un om îşi consuma ultimele respiraţii.

Vărul făcea eforturi supraomeneşti să-şi ţină capul în echilibru. Gâtul era un bot de focă, iar capul o minge. Bunătatea sa era, într-adevăr, cu totul nefolositoare.

Peste o săptămână, în apropierea Paştelui, am plecat spre ei. Se întunecase deja când am ieşit din Bucureşti, însă Alexandra fusese prinsă la serviciu până târziu. Ve a adormit imediat, am pus Tom Waits, Alexandra a zis să-l dau mai tare.

A fost un drum confuz, eram foarte obosit, luminile de pe bord mi se păreau amuzante – despre o lampă de avertizare care îmi semnaliza „ceva” cu uleiul, un mecanic îmi spusese cu două zile în urmă că nu e nici o problemă.

— OK, dar n-ar putea să nu fie nici o problemă şi avertizarea să nu existe?

I-am părut exagerat mecanicului cu întrebarea asta, chiar alintat în pretenţii, sau poate aşa mi s-a părut, câteodată mecanicii au o privire atât de obosită, încât poate însemna orice. Oricum, e fascinant că, dincolo de ceea ce vedem sau auzim, e întotdeauna ceva despre care cei din jur ne liniştesc spunând că nu e nimic. Dar noi totuşi ştim că e ceva. Nu, nu, stai liniştit, *nu e nimic*.

Cerul nu era înstelat, benzinăriile, cu luminile lor galbene, păreau nişte focuri mici rostogolindu-se pe câmp. La intrarea în oraş mă aşteptam să văd depoul CFR, un cub perfect de întuneric aşezat pe pământ, aruncând de undeva din străfunduri rotocoale de abur. Toată copilăria am avut senzaţia că depoul CFR e aşezat pe o groapă care fumegă. Mai dădeam noaptea câte o tură prin cartier fumând. Paznicii şi câinii apăreau când şi când la gard ca nişte creaturi ale infernului, suflete neliniştite şi răzbunătoare. De atâtea ori mi-am imaginat cum, într-o noapte – o lungă noapte de iarnă –, un paznic

şi-un câine aveau să-i omoare pe toţi. Frica mea de paznici – faptul că se plimbă de colo colo, că tac şi bagă totul la cap, că în spatele privirii seci bănuieşti o ură care mocneşte faţă de cei pe care-i păzesc, ei, paznicii, sunt acolo, în noapte, se plimbă pe linia aceea atât de fină care separă somnul de moarte, urmaţi de un câine gata oricând să lingă nepăsător sânge de pe asfalt.

Mai aveam însă până la depou, abia se vedeau câteva sclipiri undeva pe câmp, probabil sate îndepărtate, spre Dunăre, şi mai departe, încă neclară, sărbătoarea de Paşte. Simţeam nevoia ca drumul să mai dureze vreo două ore. Dar ştiam că nu mai erau două ore.

Transmiterea sexuală îmi sunase din start ca un proces ce are loc într-o instalaţie sau ceva de genul ăsta – mama ca o instalaţie, mama ca o lumină de avertizare aprinsă pe bordul familiei. Un traseu mecanic, un ansamblu hidraulic, boala ruşinoasă care circulă prin nişte furtunuri din interiorul maică-mii, conectată acum la rezervorul depravării.

Tot vorbisem la telefon cu soră-mea.

— Mama are pe cineva! Sau tata... Sau amândoi, naiba să-i ia, a spus mai mult decât excitată Camelia.

— E atât de evident că vrei ca amândoi să aibă pe cineva! i-am zis.

Doctorul Rădescu, fostul meu coleg de liceu, nu i-a dat analizele maică-mii. A sunat-o mai întâi pe Camelia şi i-a povestit despre ce e vorba. Camelia a promis că-i va spune mamei. Slăbănogul de Rădescu... Îţi poţi imagina uşor că şi-a compus o faţă complicată, potrivită necazurilor care se întâmplă în alte familii.

— Se poate să fi luat de pe chiloţi, i-am zis Cameliei. Adică, na, am citit pe net că se poate şi asta. O mică, o infimă posibilitate, dar există.

— Ooo, da, de pe o pereche de bikini a luat-o! Mama e o adolescentă care face schimb de ţoale cu doamna Popescu. Chiar aseară au fost la discotecă.

— Mda.

— Ah, ce rahat, numai de asta nu aveam nevoie!... De-abia aştept să ne vedem.

Camelia la telefon, pe tonul acela şoptit şi strigat al ei. Mă enervează când o aud vorbind astfel. E genul de om care strigă în şoaptă, cum sunt câte unii născuţi vehementţi, care, deşi pot să piardă ore în şir stând cu ochii fixaţi în careuri de cuvinte încrucişate sau butonând aiurea la telecomandă, când deschid gura, o fac cuprinşi de panică şi urgenţă. Şi-apoi, Camelia vorbeşte la telefon ca să vorbească *ea* la telefon. Camelia nu ascultă, doar are momente de tăcere. Iar după aceea spune ce are de spus şi gata, tăcere din nou. În timp ce îi zici şi tu ceva,

poţi s-o auzi cum bea apă, cum ronţăie ceva sau cum dă televizorul mai tare. De când a fost părăsită de bărbat şi s-a mutat înapoi la părinţi, este atât de nefericită, încât orele prânzului şi le dedică astrologiei, reîncarnării şi vieţii de apoi.

— Poate că te-ai apucat de chestiile astea macro legate de destin şi de viitor doar ca să nu mai vezi viaţa ta măruntă şi mizerabilă de care, te cred, ţi-e scârbă... Poate că vrei să priveşti atât de departe în viitor, acolo unde suntem cu toţii morţi – noi, ăştia de azi –, doar ca să-ţi arăţi dispreţul pentru viaţă şi pentru ce se întâmplă acum, ba chiar ca să te răzbuni pe noi fiindcă nimeni de pe pământ nu face nimic ca să-ţi rezolve nefericirea... Te-ai gândit la asta?

Am aşteptat puţin în telefon un răspuns de la ea. Nu a zis nimic şi, după alte câteva secunde, am auzit-o că sparge ceva în dinţi. Mânca fistic.

Discuţia despre boala venerică a mamei şi despre trădare s-a terminat în felul acesta:

— Cert este că eu mi-o pun cel mai puţin din casa asta. Şi John a fost la gagici acum două săptămâni, a zis Camelia.

John e canişul familiei. Canişul e singura rasă de câine mai proastă decât paraziţii de pe el, asupra acestui aspect căzuserăm de acord.

— Înţeleg, am zis. Sunt deci nişte orgolii mari în casa aia când e vorba de penetrare.

— Trebuie să vedem cum facem. De fapt, ştiu cum trebuie să facem.

Nu-i spusese încă nimic mamei de analize.

Tricomoniaza nu e cine ştie ce boală venerică. Dacă actul sexual ar fi un medicament, atunci tricomoniaza ar figura pe prospect la efecte secundare minore. E mediocră, la fel ca toată istoria familiei mele. Mereu mi-am imaginat cum stră-străbunicii mei au coborât cu toţii de undeva de la munte înainte de al Doilea Război Mondial şi s-au aşezat în Bărăgan, unde au lăsat ochii în pământ şi au dat cu sapa. Zeci de ani au mâncat, au dormit, au făcut sex şi au murit în felul acesta acolo. Jumătate dintre copiii femeilor mureau, cealaltă jumătate înfruntau pe mai departe istoria şi bolile care îi loveau pe ei şi pe animalele lor. Animalele, pe atunci, erau alte corpuri ale lor, nişte corpuri pe care le exploatau pentru muncă şi pentru mâncare. N-au luat nici o măsură pentru a schimba ceva, n-au vrut nimic în plus, iar când i-au mulţumit lui Dumnezeu pentru asta, au făcut-o în şoaptă, noaptea, parcă dorind să nu fie auziţi şi nevrând să fie altfel decât ceilalţi oameni din sat. Până şi cuvintele rugăciunii le ieşeau pe gură încâlcite unele în altele şi

amestecate cu respiraţia. Ridicau ochii spre cer doar ca să vadă dacă ninge, dacă plouă ori dacă va fi arşiţă – sau, cine ştie, când vreuna dintre străbunicile sau bunicile noastre erau date cu cracii în sus de vreun ţăran undeva în câmp. Se spălau o dată la o săptămână şi atunci împrumutau de la săpunul de casă mirosul înecăcios al grăsimii. Inimi mici şi agitate, ca nişte ridichi. Din timp în timp, moartea le culegea din piepturi, provocându-le acel oftat final, ceva mai prelung.

Toate acestea, peste ani, ai zice plămădite din noroiul care li se aduna între degete în lungile zile de muncă la câmp, au condus către ferma de porci pe care o are familia mea acum şi, mai nou, către boala numită tricomoniază. Blazonul unei familii cu totul şi cu totul mediocre, iată-l: un cap de porc şi *Trichomonas vaginalis* – meduza violacee în formă de pălărie aşezată între urechile porcului, translucidă, cum apare la microscop şi cum am văzut-o pe internet, care ascunde înăuntru ceva ca un ochi negru, alungit, de extraterestru. Foarte şic porcul.

Când eram mic, îmi era frică de orele în care dormeau cu toţii şi doar eu rămâneam treaz. Ce vădeam înăuntru, în somnul acela? Îl asemănam unei burţi de popă, îl asemănam adică unei alte spaime. Hainele negre şi lungi, urât mirositoare, peste burta aia umflată în care

naiba ştie ce se ascunde. Dacă aş fi Diavolul, m-aş ascunde bine-mersi în burta unui popă, printre resturile de mâncare ale atâtor botezuri, nunţi şi parastase. Trebuie să fie resturi, multe resturi, pentru că nimeni nu poate să transforme totul. S-ar putea ca însuşi corpul să fie un fel de rest al chestiilor pe care sufletul nu le poate transforma cu totul. Sau un fel de depunere... cum se depune în reclame calcarul pe nu ştiu ce de la maşina de spălat. Şi ce mai vedeam? Vedeam protezele dentare aliniate la capul patului, în paharele cu apă, mustaţa îngălbenită a bunicului şi cea neagră şi rară a bunicii. „Vedeam” mirosul rece de tămâie amestecat cu mirosul de mâncare al camerelor în care nu se făcea focul şi mai „vedeam” durerea de oase care îi paraliza câteodată pe bătrâni, în serile de iarnă, şi-apoi îi mai vedeam, aşa, ca o concluzie, dormind noaptea, întotdeauna cu o veioză chioară aprinsă pe perete. Mă strecuram cu soră-mea din camera noastră, pe întuneric, spre camera din spate, unde erau ţinute, la rece, cornuleţele cu rahat şi mult zahăr pudră pe deasupra. Şi mai erau ochii strălucitori ai bunicii. Când şi-a făcut ferma de porci, tata a zis foarte grav:

— Din primii bani îi fac ochii lu’ mama.

Şi-aşa a fost, a dus-o la doctor, unde i-au schimbat cristalinul la ambii ochi. Erau orbiţi de cataractă. Seara

târziu, când bunica se ruga în lumina aceea scăzută, de veghe, părea o bătrână firavă cu ochi scăpărători de diavol care murmura „Tatăl nostru”. Pupilele capătă o sticlire ciudată din pricina cristalinului artificial. Mama a fost destul de clară după vreo doi ani de la transplanturi, când bunica a murit.

— Auzi, dar cristalinele alea nu pot fi recuperate? Mă gândesc că ar putea să le poarte alte femei din sat.

Tata s-a uitat la ea criminal şi doar imaginea bunicii, în fundal, întinsă în coşciug, pe masă, l-a făcut să nu-şi ducă până la capăt jurământul atât de citeţ scris în priviri. Pe Camelia a pufnit-o râsul, apoi a început să plângă. Camelia nu se poate abţine de la nimic, după care îi e ciudă şi se pedepseşte singură înroşindu-se la faţă şi plângând. Plânsul o linişteşte, o epuizează, îi consumă forţele pe care, altfel, le-ar aloca frustrării, suferinţei şi, poate, urii. O priveam furios în unele seri, când o mai certa mama şi apoi plângea până adormea. Pleca în lumea viselor cu lacrimile pe obraji, avea faţa liniştită, respiraţia egală, ziua care se încheiase fusese consumată cu totul.

Doctorul Rădescu îi explicase Cameliei în detaliu despre ce e vorba cu boala asta, ce tratament ar trebui să urmeze mama şi că e foarte probabil să aibă şi tata,

dacă nu cumva de la el a luat-o. Dar, lucru important, nu era ceva grav.

— Nu ţi se pare că e atât de trist să spunem asta: nimic grav? i-am zis la telefon Cameliei. Adică, na, ar trebui să fie grav. Mama sau tata şi-o trage cu alţii. Ori, poate, amândoi, am zis, pe tonul acela pe care au oamenii revelaţii despre lucruri pe care, de fapt, le ştiu.

Camelia, în sfârşit, după atâţia ani, avea un caz clar împotriva părinţilor şi nu voia să-i lase să scape fără pedeapsa maximă. Camelia *vs* Propria familie – cazul care avea să intre în istoria jurisprudenţei mondiale.

— Nu mi se pare deloc trist, mi se pare penibil, jalnic, a spus Camelia. Da, jalnic mi se pare.

O şi vedeam pe Camelia deasupra cascadei Niagara ţinându-se cu disperare de cuvântul „jalnic” ca de-o revelaţie.

Mi-am continuat demonstraţia aproximativă:

— Nu crezi că, în familia noastră, nimic nu a fost vreodată, cu adevărat, grav?

— Ce?

— Nimic, îmi făcusem un mic discurs în cap şi-am zis să ţi-l spun şi ţie. M-am tot gândit la familia noastră. Oricum, mi se pare amuzant că-mi răspunzi.

— De ce?

— Pentru că m-am gândit că n-ai să mă asculţi până la capăt.

— Ce să ascult până la capăt?

— Ce zic la telefon.

— Acuma vorbeşti serios? Ce-i asta?

— Eh, nimic, nimic, o mică răzbunare faţă de familia noastră de pitici de câmpie, de strămoşi cocoşaţi peste răsadurile de roşii sau butucii de viţă-de-vie. Nu ştiu cum naiba aţi scăpat tu şi mama, dar toate femeile din familia noastră – gândeşte-te la mamaia, la mătuşa Jana, la tanti Bubulina de la Borţeni –, toate s-au lăţit în cur odată cu bătrâneţea, s-au crăcănat, de zici că-n toţi anii ăia au fost apăsate de-o greutate teribilă în spinare.

— Şi, evident, ce ţintă să-ţi găseşti din familie? Cameeeelia! Ce-ar fi s-o mai futem puţin la cap pe Camelia? Ce-ar fi să-i mai futem puţin viaţa la cap? Poate cedează, poate o înnebunim.

— Bine, bine, la revedere. Trebuie să închid.

— Robert, Robert, am glumit.

Eram pe holul televiziunii când am avut conversaţia asta. Am făcut paşi câteva minute, zâmbind, iritând câteva femei care treceau în viteză dintr-un birou în altul, străbătând holul. Mă gândeam la ceva ce nu avea, aparent, nici o legătură cu vestea pe care o primisem.

Cu câteva săptămâni în urmă, un coleg scenarist, Tudor, mi-a spus că e convins că se apropie de moarte. Ce l-a făcut să înţeleagă asta, explica el, a fost faptul că nu mai are stare. N-o zicea tocmai serios, însă era serios.

— Robert, înţelege, vreau să fac mereu lucruri. Aşa, din senin. M-am surprins ieri ridicându-mă din fotoliu şi plimbându-mă prin cameră, luând o carte în mână şi mutând-o într-un alt loc. Iar acum trei zile mi-am zis că trebuie să-mi fac un program de alergări prin parc.

— Aşa, şi unde începe moartea?

— Căcat... Eram agitat pur şi simplu şi doar atât. Cum să mi se pară, brusc, aşa, din senin, alergatul prin parc o chestie foarte relevantă? Ştii cum a murit tata?

— Nu.

— A căzut din copac.

— Nu vreau să par insensibil, dar bănuiesc că nu s-a născut acolo şi că cei din neamul lui nu mor astfel. Ce, nu se mai pot ţine în pom şi, buf, cad şi mor?

— Se urcase în copac aşa, din senin, ca mine. I-a venit să se urce în copac în ziua aia, înţelegi? La şaptezeci şi trei de ani. I s-a pus pata să taie o creangă, cică nu mai suporta creanga aia uscată. Iar mama s-a uitat la el, după ce îi spusese să stea dracului jos.

Acum, după discuţia telefonică despre familia de cocoşaţi, m-am gândit exact la asta: dacă toate teoriile

mele despre familie, apărute aşa, din senin, spun ceva despre mine şi se leagă cumva de ce mi-a zis Tudor? Mă indispun aranjamentele mari, astrale, coincidenţele karmice şi legăturile energetice care uneori se fac şi se desfac deasupra capului tău, la o înălţime de neatins. De ce naiba mi-au venit în minte Tudor şi prostiile lui despre moarte?

Parcă o aud pe Camelia, lângă coşciugul meu: „Mda, şi începuse să vorbească mult despre familie, eu ştiu ce înseamnă asta, e ceva mai complicat!”.

Ştii, te gândeşti că, până la urmă, orice poate fi adevărat. De ce n-ar fi aşa cum zice scenaristul Tudorache: te apucă pur şi simplu o dambla, începi să faci chestii ciudate şi dup-aia mori. Da, ştiu, e absurd, jenant de absurd, şi?... Faci reclamaţie sau ce?...

Nu mai avem mult până să intrăm în oraş, apoi, de-acolo, de la fosta staţie de epurare a apei, alte câteva străzi doar şi se vor vedea gardul verde, înalt şi luminile puternice din curtea casei.

Pe bancheta din spate a maşinii, Alexandra şi micuţa Ve dorm. Ştiu că, dacă m-aş apropia de Ve, aş simţi aburul dulceag care pluteşte în jurul copiilor care dorm.

Am oprit cu câţiva kilometri înainte de intrarea în oraş, într-o parcare, am fumat o ţigară şi am băut o cutie

de Cola. Le-am privit pe Alexandra şi pe Ve din afara maşinii. În jur, zgomotele întregului. M-am aşezat în lumina farurilor şi m-am simţit pierdut, orb. Aveam credinţa că m-aş descurca perfect să conduc şi fără nici un strop de lumină, accelerând într-un fel de somn mai complicat, ghidat doar de indiferenţa contextului şi de alte terminaţii nervoase ale miezului nopţii, fiind, în fond, prea departe de locurile în care se construieşte timpul oficial al lumii şi unde se fac marile naraţiuni, cele care vor rămâne peste timp. Am senzaţia că e atât de cald şi bine câteodată la marginea lumii! Mi-am imaginat apoi că se apropie o maşină şi că încetineşte când ajunge în dreptul nostru (firesc, de altfel, văzându-mă că stau în faţa propriei maşini, în bătaia farurilor). Uite privirea şoferului, bănuitoare – se uită spre mine, apoi spre Alexandra şi Ve, imaginându-şi şi el, la fel ca mine, alte şi alte lucruri. Tensiunea aceea gratuită, răul brut, ca o piatră. Maşina trece încet, privirea şoferului aproape că mă pipăie.

Am făcut stânga pe bucla suspendată şi am ieşit de pe autostradă, pe partea stângă a apărut clădirea lăbărţată a gării – e ceva tărăgănat în toată construcţia asta gălbuie despre care ai mereu impresia că ascunde o intrare principală după primul colţ. Nu se întâmplă, e o

ciudăţenie făcută doar din părţi laterale. Tot ca o ciudăţenie arată şi în cărţile poştale care se mai găsesc şi-acum prin casele celor din T. Doar că ei, privind gara, îşi zic mândri: e făcută de nemţi, în al Doilea Război Mondial. Pentru mulţi, această informaţie se înscrie în lista de zece mari evenimente ale celui de-al Doilea Război Mondial, listă în care, invariabil, mai este consemnată, cu litere de sânge amestecat cu lacrimi şi câţiva stropi de lichid seminal, o bunică personală sau a unei rude care a fost violată cu bestialitate de ruşi, apoi lăsată să moară.

Doi bărbaţi fumau lângă o maşină. Cunosc perfect genul. Vin din satele din jur, beau câte ceva şi au aerul că aşteaptă pe cineva pentru o mică afacere, o combinaţie. Se uită atenţi la cei care coboară din tren şi urmăresc cu privirea fetele tinere până traversează strada principală. Când treci pe lângă ei, îi poţi auzi spunând:

— Iar unchi-miu, când a ieşit din puşcărie...

Sau:

— Şi după doi ani m-am întors din Germania...

Clădirea gării e scufundată în întuneric, cum se spune. Fac dreapta spre cartierul de case unde locuiesc ai mei şi mă întreb: o clădire scufundată într-un întuneric

este ea oare împinsă de jos în sus cu o greutate egală cu volumul de întuneric pe care l-a dislocat?

Am vrut să nu opresc în dreptul casei, să mai dau o tură prin oraş, să trec pe la parcul cel mare, de la stadion, să fumez şi acolo o ţigară. Să fumez ca un câine care-şi marchează teritoriul.

Am ajuns în faţa casei, am oprit motorul şi Alexandra s-a trezit. Am luat-o pe Ve în braţe, Alexandra a sunat la poartă. Am împins poarta cu piciorul, ştiam că e deschisă. Câinele a început să latre, i-am tras un şut în coaste. Au apărut mama, într-un capot roz, şi în spatele ei Camelia, şi ea într-un capot roz şi la fel de pufos.

— Gata, aţi băgat uniforme? le-am întrebat eu.

Alexandra a trecut în faţa mea şi mi-a zis în şoaptă:

— Dă-mi-o mie pe Ve!

Am trecut-o în braţele ei.

2

Eram la serviciu când Alexandra m-a sunat şi mi-a spus că naşte. Lucram într-o mansardă mare, undeva pe Calea Moşilor, cu multe geamuri în acoperiş prin care se vedeau alte acoperişuri şi cerul, o mansardă plină de praf care se isteriza la fiecare mişcare.

Veneam la birou pe la ora unsprezece, când timpul părea că nu pornise – câte o pisică lovea cu coada o cutie de bere goală de pe un birou, cutia cădea cu zgomot pe parchet, iar pisica se uita de sus mirată. Taci, eşti o proastă, faci atâta gălăgie pentru o lovitură cu coada, te prefaci! Deşi apăreau la serviciu pe la prânz şi începeau să funcţioneze cu adevărat abia când toată lumea în oraş se cam plictisea de muncă, colegii mei de atunci erau neobosiţi în a se considera geniali. Un scrâşnet străbătea încăperea sau poate erau aripioarele picante de la KFC pe care le spărgeau toţi în măsele la masa de seară.

La ora unsprezece noaptea, când m-a sunat Alexandra, deja se lucra haotic. Mai mult se bea şi se stătea la poveşti. Eram atât de preocupat de munca într-o casă de producţie, încât aveam şi o agendă cu coperţi galbene în care îmi notam câte ceva din când în când.

I-am zis Alexandrei să stea liniştită, pentru că probabil sunt simple contracţii şi că e mai mult de o lună de zile până la naştere. O discuţie în care încerci să-l convingi pe un om spunându-i lucruri pe care le cunoaşte şi el foarte bine, dar pe care, te gândeşti, vrea să le audă din nou, spuse pe un ton degajat şi sigur de el.

Alexandra a insistat, mi-a zis că o doare cum nu a durut-o până atunci. Am insistat şi eu:

— Aşa a zis doctorul, peste o lună, doar nu ştie un copil nenăscut mai bine decât un doctor de cincizeci de ani, viu, născut deja, matur, chiar bătrân, cu diplome, tot restul.

— Am vorbit şi cu doctorul, o să nasc, a zis Alexandra.

Am ajuns acasă imediat şi, într-adevăr, urma să nască. Aşadar, contracţiile şi copilul nenăscut avuseseră dreptate. Era cu bagajul făcut, calmă, mă aştepta pe fotoliul din sufragerie. Se vedea că îi e frică, la fel cum la mine se vedea că sunt băut.

— Parcă eşti o bunicuţă uitată de copii şi nepoţi pe o prispă din fundul unui sat.

Alexandra a continuat să se uite atentă la mine fără să spună nimic. Nu îmi dădeam seama dacă e o privire acuzatoare sau dacă îmi cerea sprijinul. Mă gândeam că poate, pur şi simplu, se concentrează asupra durerii din burtă şi nu mă vede.

Apropo de fundul satului, devenise obsedată de propriul fund într-un mod cât se poate de comic: şi-l privea în fiecare dimineaţă în oglindă minute în şir, de parcă în imensitatea sa albă observa auspiciile zilei care urma. Îi interpretam în baie, în timp ce ea îşi dădea cu pudră, diferite scene: „Hei, uite, va fi o zi bună pentru campanii militare! Se vede clar pe buca stângă, unde au apărut câteva vergeturi”. Apoi, sânii erau şi ei mari şi

lucioşi, iar asta o întrista şi mai tare, pentru că nu aveau să mai fie la fel după alăptare. Scenariile dezvoltate de Alexandra erau, într-adevăr, înfiorătoare: se lasă, vor atârna ca două cearcăne, nişte piei pe care va trebui să le ascundă pentru tot restul vieţii, dar nu-i nimic, avea să-şi pună silicoane.

Pe hol se vedeau rucsacul verde şi încă o geantă albă, de umăr, aproape de uşă. Am vrut s-o iau în braţe, dar mi-am dat seama că miroseam îngrozitor a tutun şi alcool. Am urlat din duş:

— Tu îţi dai seama că de mâine va mai fi cineva printre noi?!

Adevărul e că, în imaginaţia mea, nu vedeam un copil foarte mic, un bebeluş inert care ţipă şi se cacă pe el, ci un copil pe la vreo doi-trei ani, aşa, care stâlcea cuvintele şi era foarte amuzant – îmi dormea pe piept în timp ce eu citeam, mergea în patru labe prin casă, în jurul capului i se rotea o aură dulce, de vată pe băţ, iar peste tot plutea aerul imperturbabil al unor lungi după-amiezi fericite. Aşa era la mine în cap.

A venit şi Alexandra în baie, s-a aşezat pe veceu. Era roşie la faţă şi plângea. Mi-a zis că lacrimile de pe obraji sunt lacrimi de bucurie.

— La fel ca tusea aia, care era tuse de bucurie?...

„Tusea de bucurie” fusese când ne-am mutat într-un apartament din Drumul Taberei, cu doi ani în urmă. Am inhalat amândoi atâta praf când am intrat în apartament, încât ea a început să tuşească. Era un apartament oribil.

— Unde naiba mergem, că nu putem sta aici? am întrebat-o atunci.

— Nu, că e tuse de bucurie, a zis ea.

Am fost daţi afară de proprietarii apartamentului în care stăteam – trei camere frumoase pe la Foişorul de Foc. Proprietarul vindea toată casa cuiva, în câteva zile a trebuit să părăsim locul. O prietenă a Alexandrei a zis că are un apartament în care ne putem muta fără să plătim nici o chirie. Era apartamentul în care locuise bunica ei în ultimii ani. Locul arăta cu totul îngrozitor: praful pe jos de o palmă, pereţi jupuiţi, şifoniere mari pline de haine şi lenjerii de pat îngălbenite. Mirosea groaznic, însă ne-am gândit că economisim nişte bani o vreme, pentru excursii, călătorii. Patul era mare, cu nişte tăblii de lemn masiv, şi ne era cât se poate de clar că în el murise bunica prietenei. La început, în primele clipe, ne-a fost scârbă, apoi ne-am gândit la femeia aceea singură, bolnavă şi pe moarte, afundată în patul mare, iar feţele noastre au luat partea vieţii şi au condamnat moartea, cu atât mai mult cu cât nu aveam unde sta.

— *Fuck*, nu putem să dormim în patul ăsta! Oamenii bătrâni, când mor, lasă o zeamă din ei! am zis eu.

— Tinerii nu?

— Nu, tinerii nu lasă, am completat. Pe bătrâni îi ia o moarte grasă, obeză, transpirată, o moarte ca o bucătăreasă de cantină, numai că foarte antipatică...

— Şi când ai mâncat tu la cantină?

— Am mâncat în anul doi, mă duceam şi mâncam cu un amic din Politehnică.

Am stat câteva minute în tăcere, uitându-ne prin încăpere. Eram îngroziţi de ce-am putea găsi la baie şi la bucătărie. Deşi priveam în jur aparent curioşi, nici unul dintre noi nu făcea un pas în stânga sau în dreapta. Să zicem că un pas în stânga ar fi însemnat că poţi vedea cum arată bucătăria cea mică, întunecoasă, cu linoleum verde pe jos, iar un pas în dreapta ţi-ar fi dat acces la o baie jegoasă, cu oglinda spartă.

Am coborât în faţa blocului. Am făcut-o fără să ne spunem nimic, înţelegându-ne din priviri. Ce hotărâri să iei în locul unde a murit un om şi unde curg robinetele?

Am cumpărat lavete, bidoane şi spray-uri cu tot felul de soluţii, două găleţi şi două mopuri. Apoi ne-am luat două îngheţate şi ne-am aşezat cu fundul pe un gard de fier. Fiecare avea mopul sprijinit de el. Priveam înainte şi lingeam la îngheţate. Alexandra şi-a sunat prietena şi i-a

spus că, într-un fel, apartamentul e ocupat. I-a zis că şifonierele sunt pline de haine, că sunt multe bibelouri, vaze, tot soiul de vase şi alte obiecte decorative, iar în camera mai mică sunt şase scaune, deşi nu e nici o masă. Nepoata i-a zis să aruncăm tot, să amenajăm cum ne taie capul, să facem ce vrem în el, ca şi cum ar fi apartamentul nostru. Nu, nu voiam să fie apartamentul nostru, nu intenţionam să ne ataşăm de el ca de un câine de pe stradă de care ţi se face milă.

Ne-am ridicat în cele din urmă de-acolo, am urcat în apartament ca doi condamnaţi şi am făcut curat până spre dimineaţă. Pe la miezul nopţii căram saci de plastic ticsiţi cu haine, ne urmărea prin cartier mirosul acela de viaţă consumată, de naftalină şi antibiotic. Ne-a luat ceva până am găsit tomberoanele, păream destul de ciudaţi – spoite pe zidurile blocurilor, umbrele noastre cu sacii în spate erau caraghioase. Din când în când ne pufnea râsul. Am închis sufrageria cu cheia, patul acela mare reprezenta o ameninţare, trupul unui om pe moarte nu dispare totuşi aşa de uşor. Am închis acolo şi cele şase scaune lipsite de masă pe care le-am cărat din camera mai mică, iar odată cu ele şi toate imaginile pe care le compuseserăm: şedinţe de spiritism, babe din bloc aşezate în cerc, invocând numele bărbaţilor lor morţi.

Am întins nişte pături pe jos şi am făcut dragoste fără să ştim exact de ce. N-ar trebui să fie vreun motiv anume, însă atunci, în ziua aceea stranie, când ea a tuşit de bucurie, pentru o minimă consistenţă a vieţii noastre împreună, totul trebuia să aibă un motiv. Dar poate că făcând sex era un fel de a amâna lucrurile. Alexandra stătea în patru labe, farurile galbene ale unei maşini care intra în parcare s-au prelungit pe pereţi, oprindu-se pe un tablou pe care nu-l văzusem mai devreme: o mireasă şi un mire, tineri şi bătrâni deopotrivă, cum sunt oamenii în pozele din anii ‘40.

— Ce faci? m-a întrebat Alexandra, uitându-se peste umăr la mine.

— Cred că asta e baba care a murit.

Peste o jumătate de oră eram în faţa maternităţii Giuleşti. Intrarea, noaptea, nu se mai făcea prin faţă, pe uşa principală, ci pe undeva prin spate.

— Te rog eu, nu mai face glume! a zis Alexandra.

— Poate o să ne întrebe de ce n-am venit şi noi ziua, ca tot omu’...

Era foarte concentrată şi nu voia să-mi dea mie rucsacul să-l car.

— Nu vreau să te văd căzând pe-aici cu ele.

— Nu sunt atât de băut. De fapt, nu sunt băut aproape deloc. Sunt băut exact cât să nu pot spune că n-am băut, dar atât.

Ne-a îndrumat, zâmbitor, un paznic. Am intrat într-o curte mică, neluminată, pe o poartă de fier, şi ne-am oprit în faţa unei uşi cu termopan maroniu prin care nu se vedea nimic. Uşa era închisă, am împins în ea, am bătut şi am început să râd. Alexandra s-a ţinut cu mâna de burtă, semn că avea dureri, dar a râs şi ea. Am mai lovit de câteva ori cu pumnul în uşă. S-a auzit o voce groasă şi revoltată din partea cealaltă:

— Imediat! Imediat! Nu mai bateţi aşa.

— Hm, se pare că deranjăm! am zis.

Alexandra şi-a băgat unghiile în braţul meu, a şi zis ceva, dar n-am auzit ce.

Eram absolut convins că nu aceea era intrarea şi că atoateştiutorul pe post de paznic care ne îndrumase într-acolo era un imbecil. La maternitate totuşi nu prea poţi să pui lacătul şi să pleci în concediu sau să aşezi în geam plăcuţa cu „Inventar” – ca să compare contabilii intrările cu ieşirile sau ce?...

A deschis o femeie cu părul scurt, îmbrăcată cu un halat de pacient – gros, gri, flocoşit. Mi-am zis: să vezi că au luat bolnavii puterea, i-au căsăpit pe doctori sau îi operează după cum îi taie pe ei capul lor de oameni

bolnavi! Cum femeia era cu ochii mijiţi de somn, puteai crede că acolo locuia o familie pe care tocmai am trezit-o din somn. Mergeam aşadar să naştem la cineva acasă.

Însă chiar era intrarea.

— Trebuie să închidem uşa! Dacă aţi şti câţi boschetari sunt pe-aici...

— Vor să renască, doamnă! am spus eu, moment în care mi-am dat seama că, într-adevăr, eram mult mai băut decât susţinusem până atunci.

Însă faptul că recunoşteam însemna că îmi revenisem oarecum. Alexandra m-a privit mustrător şi a simţit din nou dureri sau, mă rog, îmi transmitea să încetez. Mi se pare că a spus „O să fie bine”, aşa, fără nici un sens, pentru că eu socoteam că *era* deja bine. Voia să-şi facă curaj, mi-am zis.

Holul pe care am intrat era întunecat, femeia înainta hotărâtă sau poate că era o impresie transmisă de zecile de kile în plus care o trăgeau spre pământ. Am ajuns în dreptul unui cabinet luminat, la vreo zece metri distanţă de uşa pe care intraserăm – erau fascinante burţile de lumină aurie care ieşeau pe uşile deschise ale unor cabinete din lungul culoarului. Femeia care ne deschisese şi-a trecut mâna prin păr, îmi amintesc foarte bine chiar şi după atâţia ani permanentul acela *purtat* şi culoarea aproape portocalie, un foc dintr-o poză care se

decolorase la soare. A trecut holul şi a deschis o uşă în întuneric. Şi-a băgat înăuntru gămălia de chibrit pe care o avea pe post de cap.

— Hai, că a venit cineva!

În urma ei a apărut o femeie identică, ai fi zis, doar că de dimensiuni mult mai mari, la altă scară. Asta mică era momeala cu care a fost trezit din somn şi scos din văgăună adevăratul monstru. M-am gândit că nici nu pot s-o mai iau în seamă pe asistenta cea mică, devenită ridicolă acum în comparaţie cu gravitatea corporală a celeilalte. Dacă va fi să mai scoată vreun cuvânt, o va face piţigăiat şi foarte comic, aşa trebuia să fie. Am dat buletinele şi o asistentă, o altă asistentă, apărută de nicăieri – sau din acele camere din spatele camerelor, acele cabinete din spatele cabinetelor care există în clinici şi farmacii – a condus-o pe Alexandra la etaj, unde erau saloanele cu femeile care născuseră şi sala de travaliu.

Înainte să plece, Alexandra m-a pupat şi m-a strâns în braţe. I-am spus la ureche că o iubesc foarte mult. Avea degetele reci, am întrebat-o pe asistentă dacă e bine şi mi-a zis şi ea că totul va fi bine. Din acest punct de vedere era unanimitate: va fi bine! Dar parcă tot îmi venea să continui, mergând cu suspiciunea până la capăt: dar oare e bine să fie bine? Ceva se întâmplase,

lumina rece din cabinet făcuse ca situaţia să se schimbe. Adevărul e că tremuram de emoţie, brusc mi-am dat seama că din burta Alexandrei va ieşi un copil. Am ieşit şi eu din cabinetul luminat şi m-am aşezat, aproape pe pipăite, pe o banchetă de pe hol. O mică greutate din lobul parietal drept se transforma hotărât în durere de cap. Îmi venea să scuip şi, pe moment, m-am gândit că nimeni nu ar sesiza gestul în întunericul acela. Am simţit în palmă, pipăind obiectul pe care stăteam, o muşama ruptă şi nişte burete. În acel moment, de pe o targă lipită de perete s-a ridicat cineva. O scenă clasică, mi-am zis: mortul se răzgândeşte în privinţa propriului deces, se ridică şi face prăpăd, ucide tot ce-i iese în cale. Pe „mort” îl chema Laur. Avea în jur de treizeci de ani. Pe lângă meseria de brancardier, era şi băiat bun la toate. Asistenta de dimensiuni reduse mi s-a adresat:

— Dacă vreţi să luaţi ceva de la non-stop, îi daţi lu’ Laur, nu vă mai deranjaţi dumneavoastră!

De fapt, mi se poruncea să nu mă mai deranjez şi să-i dau bani lui Laur.

Am înţeles imediat despre ce era vorba – Alexandra făcuse repetiţii cu mine acasă din codul bunelor maniere la maternitate şi câţi bani trebuie daţi, în funcţie de buzunare.

— Da, cum să nu, haideţi să *luăm* ceva! Dumneavoastră ce doriţi?

— Eh, lăsaţi... nişte suc! s-a auzit din cabinet monstrul.

Am comandat la brancardier suc, cafea şi ţigări pentru toată lumea. Un rând la tot spitalul, îmi venea să zic, vreau să văd sugarii pufăind un Rothmans în cinstea copilului meu.

Ochii mi se adaptaseră de-acum la întuneric, pe jos se vedeau gândacii maro, din cei cu carapace tare pe spate, mari de doi-trei centimetri, trecând agale dintr-o parte în alta a holului. Dacă există gândaci plictisiţi de-atâta miracol al naşterii, atunci i-am văzut. Exact în momentul în care Laur a intrat cu cafelele pe uşă, a sunat un telefon din perete. A răspuns asistenta cea caraghioasă:

— Da... e aici cu noi tati, are şi el emoţii, nu, ca oricare... vi-l dau imediat! E doamna!

Mi-a întins receptorul, i-am zis „Vă mulţumesc mult”. Am simţit brusc că trebuie să fiu un om mai bun, pentru că Alexandra năştea şi, oricât n-ai crede în Dumnezeu, nu e bine totuşi să te ocupi de adevărurile ultime în asemenea momente. Dă-o naibii de caraghioasă, până la urmă e aici, e unul dintre cei care, într-un fel sau altul, o ajută pe Alexandra să nască. Imediat după acest gând

mi-a venit altul: nu e bine ca în chiar seara naşterii copilului meu să fiu atât de jalnic şi de ipocrit.

Alexandra era veselă:

— Ce faci? m-a întrebat ea.

— *Tu* ce faci? am întrebat eu.

— Bine, mi-au trecut contracţiile, dar mi-a zis că mă vor apuca mai încolo. Du-te acasă şi vino mâine de dimineaţă.

Nu am plecat şi bine am făcut. Asistenta cea mare a început să povestească despre zilele Revoluţiei din ‘89. Laur încerca şi el să-şi strecoare în discuţie puţinele amintiri din epocă, dar asistenta cea comică dădea din cap într-un fel şi-l întrerupea. Lumina care se ascunde în întuneric, lumina pe care ai aduna-o dacă ai putea să storci întunericul ca pe nişte rufe murdare puse la spălat, lumina aceea se adunase în jurul asistentei mari, al asistentei mici şi al lui Laur, nişte bule gazoase, lipsite de consistenţă. Nu ştiai dacă asistenta cea mică aproba ce spunea asistenta cea mare sau dacă o simpatie a materiei provoca această reacţie în lanţ. Mă gândeam că întunericul ascunde multe forţe subtile, nebănuite, mai ales că, făcând gărzi de noapte de atâta timp, era vorba deja de o comunicare subtilă prin întuneric stabilită între aceşti oameni. Mă mai gândeam că poate nici nu eram la maternitate, că poate umblaserăm prea mult pe stradă,

iar acolo nu era „curul” maternităţii, ci o altă clădire, vecină, unde acţionau nişte dementi. Nu vorbisem la telefon cu Alexandra, ci cu cineva care îi imita vocea ca să mă trimită acasă şi să scape aşadar de mine. De ce nu erau şi alţi bărbaţi care să aştepte?

M-am trezit panicat, ca şi cum aveam ceva în pază. Dormeam ghemuit pe canapeaua aia cu muşamaua ruptă. Eram speriat, nu ştiam unde mă aflu, beţia se transformase într-un gust inimaginabil, ochii mă dureau şi simţeam din toată fiinţa că se întâmplase ceva rău. Am luat repede o cafea, o asistentă m-a felicitat, fetiţa este bine, Alexandra e şi ea bine, ţara e bine, totul e bine, doar eu mă simţeam foarte rău şi nu puteam elimina senzaţia de întâmplare nefastă.

— Puţi ca un rahat! mi-a zis ea, cu un zâmbet larg pe faţă, ca şi cum faptul că puţeam venea să confirme cursul bun al lumii.

Am mers la baie, m-am spălat pe faţă, am urinat şi noaptea aia care se refugiase în mine a început să se mai împrăştie. „Fetiţa e bine” îmi vâjâia prin cap, un cap cu toate ferestrele şi uşile deschise, un cap în care se chefuise toată noaptea şi acum oamenii plecaseră să vadă răsăritul pe plajă.

Am stat puţin pe un hol, în dreptul unei ferestre deschise, afară se lumina, sunetul oraşului se aduna de

pretutindeni în articularea lui plină, amplă, atât de convingătoare. Se vedeau, dincolo de bulevard, într-o staţie de tramvai, câţiva oameni nemişcaţi. Mă gândeam că poate am dezamăgit-o pe Alexandra fiind atât de beat în seara care trecuse. Am făcut o sforţare să-mi amintesc totul, rapid, cu furie. O asistentă m-a întrebat:

— Sunteţi domnul Paraschiv?

— Nu.

— Mă scuzaţi.

— Eh, lăsaţi, nu e atât de grav, oricine poate fi Paraschiv la un moment dat.

Pe la ora şase şi ceva am dat piept cu un soi de portar care stătea în capul scărilor, lângă lift, ca să nu urce nimeni la etaj, unde erau saloanele. I-am dat bani şi am urcat la etajul doi. Alexandra era albă la faţă, cu buzele decolorate, cu părul lipit de cap, dar zâmbitoare. Peste două ore am intrat într-unul dintre saloane, îmbrăcat într-un halat din hârtie verde, cu o mască pe gură şi, pe o plantaţie de bebeluşi, o asistentă tânără mi-a spus:

— Acesta este!

— Aceasta, am corectat-o, fără nici o intenţie.

„Veronica”, am spus eu fără să se audă şi din nou prostia aia de senzaţie îmbâcsită care se ţinea ca un câine după mine.

Am mers acasă, am făcut un duş şi peste vreo două ore eram înapoi. Dădeam bani la toată lumea în halat de pe etaj. E foarte probabil să fi strecurat câteva hârtii şi prin buzunarele proaspetelor mame sau ale vizitatorilor. Ţin minte cât de ciudat mi se părea să pronunţ „Veronica”. Era un nume pe care îl foloseam fără să am dreptul, iar asta mă ruşina, „Veronica” – o umbră firavă care încă nu voia să se ţină după bebeluşul acela. Mi se părea că toţi mă aud şi că se întorc contrariaţi: cine naiba e Veronica? Nu e nimeni pe lume cu numele ăsta, omule, revino-ţi! Ba da, de-acum este, e vorba de fiica mea, Veronica, probabil îi vom spune Vera şi va avea părul castaniu, ochii negri, mari şi rotunzi, cum ne-am imaginat-o de atâtea ori seara, în pat, înainte de culcare...

Atunci le-am cunoscut şi eu pe mamele copiilor care aveau să vină mai târziu la petrecerile Alexandrei. Se mişcau fără vlagă pe culoar sau stăteau sprijinite de pereţi cu câte un sul de hârtie igienică sau un pachet de şerveţele în mână. Alexandra era îngrozită:

— La baie nu e apă caldă şi peste tot e plin de tampoane pline de sânge.

Am îmbrăţişat-o, i-am zis că o să fie bine, deşi habar n-aveam ce ar putea însemna asta în viitor.

Au venit pe la noi naşii de la Câmpulung cu fetiţele, au stat cu toţii la hotel timp de trei zile, în fiecare seară am ieşit cu ei în oraş să mănânce şi să se plimbe, treceam pe la Alexandra, vedeam copilul, făceam ture pe culoarul lung şi alb, dintr-o parte în alta, printre rudele altor femei care născuseră.

În ziua în care Alexandra a venit acasă cu Veronica, am stat toţi pe scaunele care nu aveau o masă în jurul căreia să fie aranjate, eram exact cum ni-i imaginam pe cei care fac o şedinţă de spiritism şi de care râdeam. Aici nu era vorba de sufletul unui om dispărut, ci de acela al unei fiinţe abia născute.

După ce am rămas singuri, ne-am uitat vreo oră în pătuţul de lemn la ceea ce se numea Veronica. Din când în când ne priveam şi zâmbeam, asta însemnând că viaţa noastră era frumoasă. Dar, când s-a întunecat şi ne-am băgat în pat, Alexandra m-a întrebat:

— Te-ai gândit şi tu zilele astea la cealaltă Veronica, nu?

Am stat câteva clipe în tăcere, după care m-a întrebat dacă să închidă televizorul. I-am zis să nu-l închidă, că mă mai uit eu.

— Nu, că nici eu nu cred că o să adorm, mi-a zis ea.

Într-o altă seară, peste câteva zile, după ce am închis televizorul, mi-a spus că în spital avusese un vis: o

alăpta pe Veronica şi se gândea că celălalt sân era pentru cealaltă Veronica. Am rugat-o să nu mai spună „cealaltă Veronica”.

De doi ani, de când făcuse avort, nu vorbiserăm decât o dată despre asta.

3

A doua zi de dimineaţă ne-am aşezat toţi la masa din bucătărie şi ne uitam la televizorul mare agăţat pe perete. Ai fi zis, văzându-ne, că televizorul ne convocase acolo, ca într-o sală de şedinţe. Da, domnu’ Televizor, vă ascultăm, aveţi ceva să ne comunicaţi? Să fim mai atenţi la ştiri? Am înţeles. Vi se pare că suntem superficiali în pauzele publicitare? Nici o problemă, se rezolvă. La sfârşit de săptămână o să ne puneţi întrebări din emisiuni? Nu dăm destul randament la înghiţit căcaturi? Promitem, o să rămânem şi peste program. Hei, domnule director, ca o glumă, dacă îmi permiteţi, să mai destindem atmosfera: cum ar fi să lucrezi ca privitor la teve şi să stai *peste program*?... Pam-pam!

Bucătăria e foarte mare, ca de altfel toată casa. Când ne-a prezentat proiectul, tata a zis:

— Eh, mai vii şi tu, mai vine şi soră-ta, s-avem loc!

Camelia a luat-o ca pe un blestem. Ce să mai caute ea acolo, de ce, adică, să se întoarcă acasă?

Masa e şi ea imensă, între noi e spaţiu mare, fiecare e confortabil abandonat în mica singurătate a dimineţii, accentuată de imaginile şi sunetele televizorului, de veştile despre nişte oameni de pe alte continente cu care nu ne vom întâlni niciodată. Ferestrele sunt deschise, se aud când şi când păsări cântând în pomii din grădină. Strălucitor, soarele loveşte cu razele lui frunzele şi stropeşte totul în jur. Ai zice că nu e ora la care să ne apropiem unii de alţii, încă miroase a pastă de dinţi pe holul dinspre baie, tata e cu ochii uşor umflaţi, iar Alexandra, demachiată, fără creionul negru dat în jurul ochilor, fără fondul de ten, are o faţă de copil care abia a ieşit dintr-o lungă boală. Într-un ibric fierb câteva ouă, o roată mică de caşcaval şi o caserolă cu roşii au fost scoase din frigider şi abandonate pe masă. Mai rea decât lipsa de cafea e o cafea proastă – una din ideile mamei, de a pune mai puţină cafea, mult înlocuitor, îndulcitor din frunze de ştevie, zahăr deloc, fiindcă nu ştiu ce simptome are tata. Ea îl suspectează de diabet. O zice pe un ton de parcă diabetul ar fi ceva de care tata s-ar face vinovat – tăinuieşte diabetul aşadar, iar corpul îi este complice.

La câteva secunde, ca la un semn, se duc cănile de cafea la gură. Tata soarbe zgomotos, apoi aşază cana la loc pe cartonul rotund de pe care a luat-o, Camelia îşi tot aranjează părul care îi intră în ochi şi butonează pe telefon, mama zâmbeşte, amintindu-ţi prin asta că, dacă situaţia ar fi una normală, ar trebui să nu zâmbească. E un ritm în toate astea, cum ai bate cu talpa în podea pe o melodie, doar că melodia nu există. Şi sunt sigur că fiecare se gândeşte exact la modul în care ceilalţi se gândesc şi ei la aceeaşi prostie: noi, aici, la masă, şi ora asta de care ne rugăm să se termine mai repede. La urma urmei, o vizită de care se bucură doar tata, în liniştea lui haotică şi atât de greu de tulburat.

— Vera, să fii atentă, bunica, să nu zgârii uşa cu fermoarul, a zis mama.

Ve are în mână o păpuşă fără un ochi. Îmi place la Ve că e prietenă doar cu jucării stricate. Mai are un cal fără un picior şi o prinţesă căreia îi iese mereu capul. Îl vezi, apare rostogolindu-se când şi când de după un colţ sau îl găseşti pe canapea când vrei să te aşezi. Vera se leagănă acum sprijinită cu spatele de uşa bufetului. Muşcă dintr-o felie de caşcaval şi, dintr-o parte, cum stă întoarsă cu faţa spre televizor, i se vede profilul perfect, cu vârful nasului uşor în vânt.

Ora nouă dimineaţa, însă eram prea obosit pentru a-i răspunde cumva mamei. Evident, vorbea cu noi, cu mine şi cu Alexandra, iar nu cu Vera. Ne zicea: spuneţi-i Verei să nu se mai frece de mobilă, că nu-mi place, o zgârie! Sunt unele lucruri mărunte şi groaznic de enervante pentru care nu eşti niciodată destul de odihnit ca să le înfrunţi. Mama aruncă în jur astfel de lucruri, la fel cum aruncă maşina aia mingi de tenis la antrenamente. Are în aceste abordări o oarecare bolnavă perfecţiune logică, un procedeu pervers de a te atrage cu paşi mici într-un labirint din care nu poţi mai apoi să ieşi. De fiecare dată când întâlnesc pe internet celebrele teste de creativitate pe care le dau „cei de la Google” sau „cei de la Microsoft” la interviurile de angajare, îmi amintesc de mama, de labirintul acela sufocant în care atrage fiinţele din jurul său.

Alexandra era Alexandra-de-dimineaţă, acele cincisprezece minute în care priveşte undeva pe masă şi mănâncă, un ritual în care muşcă încet şi ferm, mestecă lent. Acum împinge cu unghia pe masă o firimitură către o altă firimitură. Îţi lasă senzaţia că „a fi rupt de lume” este rezultatul a mii de ore de concentrare de felul acesta, dimineaţa, la cafea şi la micul dejun. Curând avea să-şi revină şi să se cupleze la viaţă ca şi cum ar intra într-o altă cameră. Camera în care se găseşte

lumea din afara ei. Am observat că acum, dimineaţa, şi atunci când munceşte încetează să-i mai privească pe oameni în ochi. Munca e ca o scamatorie pentru ea: nu trebuie să fie atentă la nimic, ci doar ansamblul contează, trebuie să privească totul, adică să nu focalizeze pe absolut nimic. E privirea aia în gol pe care o au cei care jonglează cu mingi la emisiunile de divertisment ori la circ. Când i-am făcut observaţia asta, mi-a spus că mereu o priveşte în ochi pe Dulceea, asistenta ei.

— Poate pentru că are acest nume stupid. Nu se pune deci.

— Privesc oamenii în ochi când muncesc, obişnuieşte-te cu ideea.

Ştia că nu-i priveşte.

— E irelevant, i-am spus. Oricum, asta nu spune nimic despre tine, nu trebuie să te împotriveşti aşa.

— Ştiu, dar e şi neadevărat.

E drept, am această boală de a vedea lucrurile nu în detaliu, ci într-o subdiviziune a detaliului şi de a-mi pierde vremea cu gesturile repetitive, cu toată mecanica ridicolă a spaţiilor înghesuite – sunt în stare să mă imaginez acolo, mic, între cele două firimituri. Am abandonat gândul aşa, gândit pe jumătate, la fel cum Ve

a abandonat pe masă, în faţa ei, un biscuit din care muşcase o singură dată.

Fermoarul de la hanoracul lui Ve urma să zgârie mobila deci, dacă nu cumva deja o zgâriase, iar mama continua să zâmbească fără o direcţie anume, semnalizând prin asta că nu era deloc OK ce se întâmpla.

Până la urmă, de ce naiba mă enervează atâta ce spune mama? Din cauză că ştiu că, orice va spune, în scurt timp o să mă enerveze? Din cauză că şi ea ştie toate astea? Din cauza Alexandrei, a seninătăţii ei? Din cauză că ea şi mama abia dacă se privesc? Din cauză că mama, când i se adresează Alexandrei, are vocea aceea mieroasă care, indiferent ce-ar spune, mai zice ceva, şi-anume: vezi, eu sunt un om bun, deci cu tine, Alexandra, e o problemă? Poate că toate la un loc.

Camelia şi-a dat ochii peste cap când a auzit de zgâriatul uşii. E o mobilă nouă, zicea mama. O tot spunea de vreo şase ani, de când o cumpărase. Am ieşit să fumez în curte, Camelia a venit după mine.

— Ţi-a plăcut, nu, aia cu mobila? m-a întrebat ea.

— Las-o...

— Ce s-o las, mă, e nebună!

— Nu, serios... Deci e nouă, mă rog, zice că e nouă ca şi cum de-aia nu ar avea voie copiii s-o zgârie. Trebuie să se învechească pentru a putea fi zgâriată? Şi, ce căcat,

trăieşte cu groaza că o să trebuiască să-şi mai ia o mobilă până moare, că vor fi puşi la vreo cheltuială neprevăzută? Şi, dacă e zgâriată, ce? Borăsc oamenii care vin pe la ei prin bucătărie: îîî, e mobila zgâriată, îmi vine să vomit!

— Nu-mi mai zice mie. Aaa, dar ştii ce mă scoate pe mine cel mai mult din sărite la ea?

— Ce?

Întrebarea mea era amuzantă în sine.

— Că e din ce în ce mai calmă, mai rece, mai calculată...

M-a pufnit râsul, m-am înecat cu fumul ţigării.

Mama fusese îngrozitoare în copilăria noastră, cu interminabilele ei reprize de plâns, moştenite apoi de Camelia. Plângea până o durea capul, până îi ardea faţa, până i se umflau ochii, scăpa de sub orice control, plângea surprinzându-se parcă şi pe ea cu asta. A doua zi, scotea din congelator nişte pachete de zarzavaturi pe care şi le punea pe ochi, ca să i se dezumfle pleoapele. În timp, cred că a înlocuit plânsul cu bolile şi cu un foarte atent inventar al dramelor prin care trec oamenii din oraş, monitorizând funcţionăreşte prezenţa morţii în zonă. Da, într-adevăr, povestea pe un ton egal şi pe alocuri distrat sau era doar o părere. Când spunea „Aşa a

murit”, lăsa o secundă între „aşa” şi „a murit”, moartea devenind, în cazul acela, o concluzie, singura. Mama, povestind, avea încredere în această concluzie, moartea îi făcea pe plac şi se întâmpla, exact ca fericirea care se abate din senin peste finalul basmelor: „Am încălecat pe-o şa şi au murit toţi aşa”. Mă rog, mă enervează că nu-mi dau seama până la capăt dacă pe mama o mulţumeşte tot spectacolul bolilor şi-al morţii sau dacă nu. Până la urmă, cu cine ţine: cu oamenii sau cu moartea?

Mamei îi place să vorbească şi despre bolile ei, iar cu cât noi suntem mai nepăsători, cu atât ea insistă că s-a îmbolnăvit mai rău, începând să ia în calcul tot mai serios un control la Bucureşti, poate câteva zile de internare, de ce nu chiar o operaţie, cum a auzit la nu ştiu care din oraş. Iarna răceşte din cap până în picioare: o dor ochii în cap, muşchii pe spate, o dor articulaţiile şi oasele, primăvara face gripă, o gripă rară, cu frisoane, nu mai suportă lumina, vara, dacă bea apă foarte rece, i se inflamează amigdalele, o dor şi se ţine tot timpul cu mâna de gât, amintindu-ţi suferinţa prin care trece. Cred însă că durerea asta măruntă risipită de-a lungul zilei şi de-a latul corpului e felul ei de a trăi în armonie cu universul. Asta trebuie să fie. O ciupeşte viaţa de fund şi de articulaţii, subtil, şi ea nu se poate supăra, cum nu se poate supăra chelneriţa pe un client vechi şi generos. Se

simte băgată în seamă, tachinată, ia pastile multe, plină de încredere şi foarte serioasă. Are un dulap întreg cu pastile şi l-a atras şi pe tata în asta, administrându-i suplimente alimentare: pentru inimă, împotriva accidentelor vasculare sau care să-i facă ceva la prostată şi altceva la rinichi. Iar ceaiurile, ah, ceaiurile!... Dumnezeu şi-a dat seama prea târziu de greşeală: ar fi trebuit să facă lumea din ceaiuri. Sunt atât de bune, ce bine ar fi ca toate celulele corpului uman să fie mici bule pline de ceai parfumat...

Am stabilit să mă văd cu Camelia într-un local de pe lângă stadion, aproape de ieşirea din oraş. Până atunci însă aveam în faţă aproape trei ore în care puteam să stau la masă şi să încerc să scriu ceva.

Există asemănări izbitoare între lucruri care nu au absolut nimic în comun. Eu şi colegul meu Narcis stăteam, acum câteva zile, ieşiţi amândoi până la brâu pe fereastra biroului. Comentam nişte incidente petrecute în mai multe oraşe din lume: un individ de pe stradă loveşte cu brutalitate un alt trecător cu pumnul, lăsându-l, de cele mai multe ori, inconştient. O femeie şi un adolescent mor în urma loviturilor primite. Camerele de luat vederi ale unor bănci, farmacii sau magazine arată nişte tineri îmbrăcaţi cu hanorace negre şi cu

glugile trase pe cap. Vin grăbiţi sau chiar în fugă dacă nu sunt văzuţi, lovesc cu toată puterea şi apoi dispar la primul colţ de stradă. Gestul e atât de degradant, atât de lipsit de sens, încât trebuie să însemne ceva.

— Nu te gândeşti la copilul tău când vezi aşa ceva? m-a întrebat Narcis.

Pe moment nu mi-am dat seama dacă ar fi trebuit să mă gândesc la copilul meu în calitate de agresor sau de victimă, cele două ipostaze părându-mi-se la fel de îngrozitoare. Oricum ar fi stat lucrurile, i se simţea reproşul ca o respiraţie puturoasă.

— Mă gândesc, mă gândesc...

I-am răspuns cu lehamite. Voiam doar să-l jignesc şi atâta tot. Dacă-l tratez cu dispreţ din când în când, redevine un băiat frecventabil.

Stăteam cu laptopul în faţă de o jumătate de oră şi nu puteam scrie nimic. Ca să fiu sincer, ştiam că aşa se va întâmpla, nu-mi propusesem mare lucru, nu aveam aşteptări de la dimineaţa aceea. Transferasem nervii pe care mi-i făcuse mama spre Narcis Smarandache, apoi din nou spre mama. M-am gândit că le opun tuturor – lui Smarandache, mamei, de ce nu Alexandrei şi Cameliei? – această pălărie imensă, ca o navă extraterestră, a celor care loveau oameni pe stradă. Ce asemănare, ce uimitoare asemănare între noi şi ei! Oricând, din stânga

sau din dreapta, poate să-ţi vină un pumn în bot care să te lase lat. Şi tu ce-ai făcut până la acel pumn? Ai împins două firimituri una spre alta. Hm, aici poate că sunt nedrept faţă de Alexandra. Dar, vai, ce asemănare şi între Alexandra şi nedreptate!

Tata a trecut de câteva ori prin dreptul ferestrei, făcându-mi de fiecare dată cu ochiul. Am tras draperia. Tata a salutat cu voce tare şi s-a auzit poarta. A plecat la fermă. Dungi subţiri de lumină se mişcau pe masă. Razele intrau printre stinghiile de lemn uşor de la storuri, storurile se legănau în bătaia vântului, iar, ca efect, pe perete se legăna un fel de trecere de pietoni.

A intrat Ve în cameră. A deschis uşa încet şi mi-a zâmbit. A scos din gură morcovul mestecat şi mi l-a întins. Eu am luat cu gura, direct din mânuţa ei, bala aceea portocalie. Face asta de la doi ani, întotdeauna când mai are puţin de mâncat din morcov şi întotdeauna ferindu-se să fie văzută de cineva. Eu am acceptat prima oară mirat, iar apoi mi s-a părut că participăm la un ritual al nostru. Oricum, sunt în stare, dimineaţa, să fac orice ca să mă lase în pace şi să se întoarcă la jucăriile ei. A făcut câţiva paşi prin încăpere, şi-a îndoit picioarele în tot felul de poziţii, i-am zis să stea dreaptă, ca să nu se înece. Aşa îi zice Alexandra, aşa îi zic şi eu.

Cei trei chelneri din serialul meu stăteau inerţi într-o bucătărie cenuşie, trei pete foarte asemănătoare igrasiei – nemişcaţi, ca loviţi cu pumnul prin surprindere de nicăieri. În primul sezon i-am lăsat crezând că au omorât din greşeală o bucătăreasă.

Chelnerii mei sunt oameni care lucrează cu feţele şi cu privirea. Pare anapoda ce zic, dar, când stai mult timp cu nişte oameni inexistenţi în cap, se creează descrieri de uz personal, foarte nefireşti în ochii altora. Îmi plac mişcările lor elegant-robotice, iar cei din conducerea postului au zis că sunt amuzanţi şi malefici. Audienţa a fost bună pentru primul sezon, dar ei cred că poate fi şi mai bună în al doilea, dacă personajele devin ceva mai luminoase, iar umorul, pe cât se poate, să se apropie de zona bancurilor. Indiferent de cerinţele postului, nu ştiu ce să fac cu ei mai departe. I-aş scăpa pe jos să se spargă, cum scapi nişte ceşti, doar că nu găsesc acel moment de prefăcută neatenţie. Acum îmi este şi mai greu, întrucât cei din conducere au mai adus un scenarist. E un tip care nu a mai scris până acum pentru televiziune, însă face *stand-up* şi unii îl găsesc amuzant.

Rămâne întrebarea mea şi-a Cameliei din copilărie: invizibil sau nemuritor?... Invizibil sau nemuritor, le rotesc în palmă, la fel cum roteşti bilele alea stupide chinezeşti pentru meditaţie. E întrebarea la care

răspunde în felul său fiecare dintre cei trei chelneri. La intrarea din spate a restaurantului, printre lăzi goale şi tomberoane de gunoi pline cu resturi şi legume stricate, slab şi înalt, unul dintre chelneri vorbeşte: „Invizibil sau nemuritor, fiecare om ar trebui să răspundă la această întrebare, iar răspunsul să-i fie trecut în cartea de identitate. În esenţă, oamenii se împart în două categorii: cei care vor să fie nemuritori şi cei care vor să fie invizibili. E mai bine să caracterizezi oamenii prin aspiraţiile lor imposibile”. Aşa îmi place să încep, bătând la computer câteva dialoguri pe care apoi le şterg.

M-am ridicat de la masă şi am umblat prin cameră cu cei trei chelneri zburându-mi în jurul capului, mici îngeraşi mirosind a aftershave, îmbrăcaţi în costume negre.

Îl ştiţi pe acel chelner aproape invizibil care apare brusc lângă tine şi-ţi schimbă scrumiera, care te sperie cu promptitudinea şi ubicuitatea lui? E cel mai simpatic dintre toţi: mic, trecut de cincizeci de ani, dar cu o faţă de copil. Feţele de copil amplifică întotdeauna efectul horror. E bine să ai faţă de copil, însă când eşti copil.

Te simţi tot timpul privit de el, te gândeşti în orice moment că se află în spatele tău, că ţi se uită în creştet din acel loc din care tu nu te vei putea privi niciodată.

Privirea lui se concentrează ca un laser în vârful capului, acolo unde se vede pielea, în mijlocul vârtejului de păr.

I-am zis Alexandrei că trebuie să ies, să mă văd cu Camelia. Mi-a făcut cu mâna, dar nu a zis nimic, era cu Ve la masa din curte. Ve picta, am sărutat-o pe creştet, în locul gol din mijlocul vârtejului de păr.

Cum m-am aşezat, Camelia a început să-mi vorbească haotic despre Mircea şi despre mama. Cred că a văzut pe faţa mea un început de protest, pentru că a spus:

— Te înşeli, nu vreau s-o pedepsesc pe mama, după cum nici cu Mircea n-am nimic. Numai că imaginează-ţi şi tu...

Îmi place asta la Camelia: trebuie ca suferinţa să fie un argument mai puternic decât oricare alt argument pe care l-ar putea avea raţiunea. Imaginaţia venea să ajute la punerea în scenă a suferinţei. Şi cred că are dreptate Camelia. Mi se pare şi mie atât de firesc ca suferinţa să fie cel mai puternic argument.

— Lasă şi tu să mai treacă un timp, i-am zis, deşi nu mai urmăream firul poveştii ei.

Ştiam că vorbesc prostii, însă o făceam doar ca să zic ceva. Niciodată nu mi-am putut imagina cum naiba s-a îndrăgostit de imbecilul ăla şi cum continuă să sufere după despărţirea de el. De la cinşpe ani atârnau unul de

altul, iar acum ea suferea de parcă un chirurg i-ar fi extirpat soţul în somn. Are faţa deznădăjduită şi e obosită fără speranţă.

— De ce n-ai vrut s-o implicăm şi pe Alexandra în asta? m-a întrebat ea.

— Pentru că are destule pe cap. Las-o în pace.

— Cum vrei.

— Îţi doreşti o largă majoritate împotriva acestor bătrâni depravaţi?

— Hai să-ţi zic la ce m-am gândit: m-am gândit că aş putea să le dau medicamentele în băutură.

Planul Cameliei: să nu le spună nimic pe moment despre boală, să le administreze pe ascuns antibiotice şi noi să facem pe detectivii, aflând în aceste zile cine e vinovatul şi dezlegând misterul trădării.

— Mama sau tata? a întrebat Camelia.

— Serios, cine ar vrea să i-o tragă aşa, o dată, lu' mama?

— Nu ştiu, tot unul ca ea, un dement.

— Pe tata îl văd stând ca un melc, cum ar sta un limax pe spate. Iar în colţurile gurii are o mică bală.

Camelia a râs zgomotos, apoi şi-a pus mâna la gură şi s-a uitat în jur.

— Iar pe mama o văd tot cu cracii în sus, ţinându-se de gâtul ăluia. Mama nu vrea să fie văzută la faţă de misionarul de pe ea.

Mi-a povestit Camelia pe scurt despre viaţa lor de zi cu zi, nimic spectaculos. Mama iese la piaţă o dată la două zile, se plimbă pe-acolo mult până cumpără ce-i trebuie, rar bea o cafea cu cineva pe-afară, de obicei vin femei pe-acasă. Apoi, mai e prietenia ei cu doamna Petrescu, ani de zile de când, o dată la două săptămâni, merge la Cernav.

— Se mai duc la mare?

— Nu se mai duc de când cu accidentul ăla.

— Hm, imaginează-ţi: două femei la malul mării, cu viaţa făcută terci, două lesbiene bătrâne, două animale trecute prin maşina de tocat a vieţii.

— Pfuu, exact, două nebune.

— Iată-le, noaptea, la fereastra unui hotel, pe mare se dezlănţuie furtuna, fulgere mari, argintii, le dezvăluie la fereastră pieile lăsate. Sunt îmbrăţişate, fiecare se înveleşte cu pielea celeilalte...

Camelia râde din nou zgomotos. Lumina puternică de afară îi roade uşor conturul pielii, încât ai zice că, spre exterior, are o consistenţă lichidă sau gazoasă. Îmi spune ceva, dar nu aud ce. Pur şi simplu o privesc, îi zâmbesc şi eu, mai mult ca să pară că sunt prezent. Camelia e

blondă, subţire, cu ochii mari şi negri, iar acum, în lumina asta, aproape că e din nou mică, la anii aceia când vorbea continuu şi dinţii ei mari şi albi, ieşiţi puţin în afară, păreau că vor creşte la infinit. Ce i-a mai înjurat pe ai mei că nu i-au pus aparat dentar când era mică şi că habar n-aveau cât de importantă este igiena dentară pentru nişte copii, pentru nişte adolescenţi!

Nu ştiu despre ce vorbea, am întrerupt-o pur şi simplu:

— Îţi aminteşti când m-ai întrebat ce-aş alege, dacă aş putea să aleg: să fiu nemuritor sau invizibil?

Ştiam că-şi aminteşte.

— Da, îmi amintesc. Şi ai zis că ai vrea să fii nemuritor.

— Da, aşa am zis. Pot să mai schimb răspunsul?

— Nu, nu poţi.

Camelia îmi punea această întrebare seara, după ce ne băgam în pat. Dormeam fiecare cu capul la picioarele celuilalt şi stăteam de vorbă în şoaptă când nu eram certaţi din cursul zilei. Trebuia să vorbim foarte încet şi să nu râdem, pentru că altfel intervenea mama din camera de alături.

Nu ştiu de ce, dar am amânat o vreme să întreb cum naiba îi vom urmări pe mama şi pe tata.

În bar a intrat Mircea, care s-a aşezat, fără să ne vadă, la prima masă de lângă bar.

— În fiecare zi vine, uite-l!

— Serios, de fapt am venit aici ca să ne întâlnim cu ăsta? am întrebat-o.

M-am enervat teribil, imaginea cu ea mică încă nu dispăruse, ceea ce era cumva normal, pentru că fusese şi un copil neverosimil de enervant – nu vreau să vorbesc de loviturile cu picioarele în coaste pe care trebuia să le suport pe motiv că era mică şi nu ştia, trebuia să-i explicăm, avea să crească şi să înţeleagă.

Am strigat la Mircea, i-am făcut semn cu mâna să vină la masa noastră.

— Nu! Ce prost eşti! a protestat neconvingător.

Îmi şi imaginam cum ea îl urmăreşte pe boul ăsta toată ziua prin oraş. Nu aveam cum să nu fac legătura cu ce se întâmpla acum cu mama şi cu tata: o altă urmărire.

— O să ajung să cred că eşti o nebună care urmăreşte oamenii.

— Mamă, ce prost eşti!

— Chiar, cum ar fi? O fată de-aia, la care nimeni nu se aşteaptă, să lucreze foarte metodic şi să terorizeze un orăşel de provincie. Să afle toate secretele oamenilor din oraş. Ştii, aici distanţele fiind foarte mici, e atât de greu să ai secrete! Mai repede te adăposteşte noaptea, însă

nu distanţa. Totul e aproape, şoaptele se aud, oamenii care vor să se ascundă se văd.

În timpul ăsta, Mircea a ajuns în dreptul mesei noastre. Aceeaşi atitudine servilă pe care cred că am mai văzut-o, într-o formă impersonală, la acei adidaşi foarte purtaţi pe care mamaie îi decupa la călcâi şi îi folosea pe post de papuci: trişti, folosiţi dincolo de orice decenţă, mereu afară, la uşă, parcă insomniaci. Mi-am amintit de ce, dincolo de dispreţul faţă de el, mi-era şi milă. Un tip fără un centru, un tip mereu plecat din momentul prezent, din clipa în care erai cu el, faţă în faţă. Cam asta spuneau şi minciunile pe care i le vindea mereu Cameliei – are o întâlnire, a avut o întâlnire, undeva e o combinaţie de bani care-l aşteaptă, tocmai a ratat ceva imens. Aici, în prezent, nu era nimic pentru el. Iar din acest nimic făcea parte şi Camelia. Cât am schimbat câteva cuvinte cu el, ea s-a uitat pe fereastră.

Îşi căuta de lucru, mi-a zis Mircea, ceea ce ştiam că e o minciună, venise să bea o cafea şi să se întâlnească cu cineva în acest scop. După ce s-a întors la masa lui, nu a mai stat însă, a plecat fără să comande nimic.

— Cât de mincinos poate să fie? L-ai văzut? A zis că se întâlneşte cu cineva şi a plecat.

— Parcă a chelit şi mai mult.

— Să chelească!

A sunat ca o poruncă.

De mult mă tot feresc să-i spun Cameliei că nu suport genul de chelie pe care-l are Mircea: chelia cu puţin păr pe ea, păr prin care i se vede scalpul roşiatic şi parcă mereu umed, transpirat – e ceva mlăştinos, un mediu bolnăvicios, mult „-os”, din sulfuros, nămolos şi ploios, cum s-ar desprinde sufixele ca nişte mici bombe din coada cuvintelor. Nu puteam să-i spun Cameliei aşa ceva, ea voia chelia aia înapoi, s-o ţină la piept şi s-o alinte.

Aveam dreptate, se mai întâlniseră de câteva ori. Îi cunosc atât de bine acest comportament! Loviturile cu picioarele apăreau după ce venea în pat lângă mine şi îşi sprijinea tălpile pe genunchii mei sau pe spatele meu. Îi spuneam să mă lase în pace, o împingeam, însă nu se lăsa, continua să-şi pună tălpile pe mine, zicând că „nu face nimic”, că nu mă agresează, ci doar ţine şi ea picioarele „acolo”, un loc din lumea asta ca oricare altul. În scurt timp, lucrurile degenerau şi începea să urle şi să plângă. După ce se liniştea, rămânea supărată pe mine, dar mă urmărea peste tot prin casă sau oriunde mă duceam prin curte – stătea la doi-trei paşi distanţă, adică „nu făcea nimic” din nou, era şi ea „acolo”, un loc din lumea asta ca oricare altul. Exact aşa mi-am imaginat-o şi acum, urmărindu-l pe Mircea de la o distanţă de câţiva

paşi prin tot oraşul, de-a pururi, apoi pe lumea cealaltă. Se oprea el, se oprea şi ea.

— Şi aţi vorbit despre despărţire, despre împăcare, despre ce?

— Aa, nu, am vorbit despre nimicuri.

— Asta zic.

— Hai, sictir!

Toţi banii pe care Mircea îi scotea dintr-o afacere – să ne înţelegem, afaceri mici, combinaţii de cel mult câteva mii de euro – îi cheltuia căutând alte afaceri din care să scoată mai mulţi bani. În acest timp, Camelia trăia din banii pe care i-i dădeau ai mei.

Am tăcut o vreme, am băut cafea şi am fumat. M-am gândit ce ghinion totuşi pe Camelia să fie Camelia. E ceva ce nu merita fata asta.

Îmi amintesc faţa mamei când, într-o seară, Camelia a intrat în bucătărie şi ne-a comunicat, rămânând în picioare, că vrea să facă Facultatea de Sociologie. Adevărul e că am fost toţi foarte miraţi. Pe mama însă a pufnit-o râsul. Camelia a întors spatele şi a plecat. Pe-atunci încă nu deprinsese chestia aia cu plânsul sau o făcea rar, închisă la ea în cameră. Era camera noastră, dar, când plângea, nu intram, devenea doar camera ei.

Cumva i-am dat dreptate mamei: nimeni nu se gândise că ea, fata aceea slabă, cu genunchi osoşi şi atât de căscată, ar putea să facă o pasiune pentru sociologie.

Dumnezeu a făcut-o, te gândeai, cu un singur talent: să fie veselă şi uşor tâmpă. E o bucurie să-i vezi faţa, ochii luminoşi, când se întâmplă ceva care o amuză sau care îi trezeşte o aşteptare plăcută. Când râde, zici că e devastat un magazin de porţelanuri. În anii trecuţi, ochii ei aşteptau mereu un clovn care s-o distreze.

Acum, uitându-mă la ea, mi-am zis: boul ăsta de Mircea a prins clovnul, l-a omorât şi l-a îngropat noaptea undeva la malul Dunării.

E incredibil cum a ajuns să iubească tocmai un om lipsit de umor, o creatură atât de frământată şi de bolnăvicios activă ca Mircea.

— Deci ce-avem până acum? Hai să vedem cum stăm.

Am spus asta doar ca să nu mă mai gândesc la ea. Dar a tăcut, a continuat să privească pe fereastră, iar eu am revenit atunci la ea, acolo unde o lăsasem, undeva în copilărie, cu genunchii loviţi. Fie că se juca „elasticul” sau se plimba cu bicicleta, dacă se întâmpla să cadă, se julea în podul palmelor, în coate şi în genunchi. Într-un anumit fel părea o realizare, căci nu-ţi puteai imagina că cineva se poate răni în felul acela dintr-o singură

căzătură. Arăta, mai degrabă, de parcă fusese târâtă pe asfalt. Venea pe stradă urlând din tot sufletul, pasional, ca o văduvă tânără, începeau s-o latre câinii, vecinii ieşeau la poartă şi încercau s-o ajute, însă, dacă se apropia cineva de ea, ridica ţipetele cu o tonalitate, un lucru imposibil, te-ai fi gândit mai devreme. Mama sau tata îi ieşea în întâmpinare, eu râdeam, ceea ce o făcea să se sufoce de ciudă. Două-trei săptămâni abia dacă putea să alerge pentru că îi crăpau cojile bubelor.

— Păi, o să-i dau mamei analizele, dar fără rezultatul ăsta, că şi-a făcut pentru multe altele. Ştii cum îşi face ea, „complete”.

Camelia a făcut semnul ghilimelelor cu degetele prin aer. Apăsarea tonului şi rigiditatea maxilarului voiau să spună: pasiunea stupidă a mamei pentru acest „complete”.

— Doamne, ce-o urăsc la fazele astea: dacă-şi ia un mixer sau ce căcat îşi mai ia prin casă, că e plină casa de roboţi de bucătărie şi de maşini de făcut pâine, o sună pe proasta aia de Georgiana să vină să vadă ce şi-a mai luat.

— Şi noi, în timpul ăsta, căutăm vinovatul, nu?

Toate aparatele alea stăteau ordonate într-o cameră care avea intrare prin spate, dinspre curte.

— Dacă şi-ar pune în minte, în fruntea armatei sale de roboţi de bucătărie, ar lua imediat puterea în oraş, i-am zis.

— Ia pe mă-sa!

— Săraca mamaia... Chiar, ai mai fost pe la ea pe la cimitir?

— Am mai fost, da.

Am vrut să întreb „Şi ce mai e pe-acolo?”, însă mi s-a părut că ar suna aiurea. Hei, ce mai e nou prin cimitir?

În faţa barului au oprit două maşini. Din ele au coborât câte patru bărbaţi care au mers câţiva paşi mai încolo şi au început să vorbească gesticulând.

— Pe la cinci şi ceva, după ce termină la fermă, tata se opreşte la garsonieră. Dup-aia se duce la „Doi colonei” să se vadă cu ăia ai lui. Ieri, după „Doi colonei”, s-a dus la cartierul de vile, în spate de tot, spre sere, dar nu a coborât din maşină. A vorbit la telefon şi apoi a plecat, a venit acasă.

— L-ai urmărit ieri?

— Da. Şi-l urmărim şi azi.

Garsoniera chiar era o garsonieră. În vechiul cartier de apartamente construite pentru ceferişti, prin anii ‘50, cumpărase tata această garsonieră. Avea o baie mică, atât cât să încapi ca să faci un duş, şi o bucătărie de-o singură persoană, ca să zic aşa. Venea aici după ce pleca

de la ferma de porci, ca să facă un duş şi să-şi ia alte haine pe el. Mama nu suporta mirosul de la fermă. Fusese pe-acolo, la început, vreun an de zile, după care nu a vrut să se mai ducă, spunând că nu putea suporta mirosul, pe care îl simţea în respiraţie încă vreo două-trei zile după aceea.

Oricum, era greu de crezut că tata ar fi adus pe cineva în garsonieră. Era ca şi cum ar fi adus pe cineva acasă.

— E o prostie ce vrei, i-am zis Cameliei. Dar du-te tu, urmăreşte-l pe tata şi te sun eu mai târziu. Trebuie să ajung undeva.

4

Zilele trecute mă gândeam că aş vrea să fiu ca aspirina. Să te placă toată lumea, să creadă toţi că au nevoie de tine, însă în doze modeste, iar tu, în esenţă, să fii ceva care nu prea ajută la nimic. Asta ar fi o viaţă călduţă, o viaţă frumoasă, alunecoasă. Vreau să fiu Bayer! La fel mi se părea, cu ani în urmă, în adolescenţă, Lone şi am fost foarte mâhnit când l-am auzit odată pe un vecin zicând:

— Dă-l în pizda mă-sii pe Lone, că e un fute-lume!

M-a durut, privindu-l atunci pe tipul ăla cu perciuni lungi şi salopetă neagră, chestia asta: era vorba de toată lumea. Nu că Lone îi făcuse ceva lui, ceea ce putea fi o chestiune subiectivă şi îndreptăţită. Nu, Lone era într-un raport malefic cu toţi oamenii, cu lumea, ceea ce era o prostie.

Am intrat pe poarta de metal şi l-am văzut în faţa casei, sub boltă, la masă. Pe masă erau câteva ziare şi o farfurie goală. Alături, un pahar de vin şi o sticlă pe jumătate goală. Era un om ca o băltoacă din care el, cel pe care îl ştiam, ieşea când şi când la suprafaţă cu mimica unui înecat distrat, să mă asigure că deocamdată totul e OK.

Faţa îi devenise, peste ani, un fel de chip viran: cu găuri mari în obraji, cu excrescenţe pe nasul borcănat şi cu nişte pungi mari sub ochi care îi dădeau, ce-i drept, un aer de baset blând. Albul ochilor avea nişte depuneri gălbui care îl făceau să pară mizerabil.

Lone e un fel de-a spune. Mă gândisem, cu ani în urmă, că Lone Vlascu ar fi trebuit să fie dat dispărut. Şi mi-am imaginat cum vin poliţiştii acasă la nevastă-sa şi îl găsesc şi pe Lone acolo, alături de ea.

— Aa, nu, să nu vă lăsaţi înşelaţi, nu e aici, am căutat, ar fi zis femeia arătând spre Lone.

Acum, dacă ar fi într-un film prost, Lone e încarnarea celor mai urâte lucruri pe care şi le amintesc ceilalţi despre el. Pentru că acum e nesuferit, îşi bate câteodată soţia şi are un copil mic pe care îl tratează amuzat, de parcă ar fi un animal din curte. Nevastă-sa mi s-a văitat de mai multe ori de asta, însă n-am putut să vorbesc cu el pe acest subiect niciodată. Pur şi simplu nu am ştiut cum să încep şi cum să fac să nu se prindă că mi-a zis nevastă-sa ceva. De când am început să mai vin prin T., am trecut pe la el de două ori, însă n-am apucat să-i spun ceva despre bătaia conjugală.

— Sunt ca un urs, spunea Lone când era îndemnat să meargă la doctor. Toţi din familia noastră au fost nişte urşi.

Într-o noapte, ursul din el s-a albit tot şi era să moară. Ciroză, i-au zis medicii, iar el, la fel de alb, s-a plimbat vreo lună de zile pe holurile Spitalului Militar din Bucureşti, crezând că totul s-a sfârşit. Acum însă avea o ciroză pe care o ducea pe picioare. Cel puţin până pe la al patrulea pahar de tărie, când cedau şi picioarele. De când fusese diagnosticat, se îmbăta foarte repede şi începea să-i acuze pe unii şi pe alţii de diferite lucruri.

O vreme, Lone a dispărut încet, nepăsător, contemplându-şi dispariţia cu aroganţă, atent cumva să se păstreze liniştea în jurul său, să nu tulbure vreun idiot

de prin oraş procesul în sine şi maiestuozitatea sa închipuită. Când s-a întors de la spital, era convins că moare, îl dureau toate, şi-a cumpărat şi sicriu. După vreo două luni i-a dat foc în curte, a pus un grătar deasupra şi a făcut mici. Nevastă-sa plângea, îl jelea că e viu într-un fel în care ea nu-l mai înţelegea. De-atunci, lucrurile s-au tot degradat.

M-am aşezat în faţa lui la masa din curte, soarele îi bătea pe jumătate de faţă. Ochiul luminat părea mai deschis la culoare.

— Ce faci, jigodie? m-a întrebat. I-am zis lu’ asta c-o să vii.

Femeia mică şi negricioasă a apărut lângă mine, ne-am salutat, m-a întrebat ce face fetiţa. Mereu mă întreabă de fetiţă şi mereu zice „Veronica parcă”. A dispărut în bucătăria de vară, s-a contopit cu întunericul din interiorul ei.

Lone vorbea în timpul acesta, spunea ceva despre cablurile electrice din casă şi despre o împământare nu ştiu de care, făcută de un anume Toma. M-am gândit că era beat şi că n-o să mă înţeleg cu el.

În jurul nostru se întâmpla curtea lui Lone, foiala imperceptibilă pe care o produceau resturile vieţii sale: jumătăţile şi sferturile de bicicletă agăţate pe casă, roţile de tractor puse în gard cu scopul de a acoperi unele

găuri, urmele a două solare din care mai rămăseseră în picioare câteva bare de metal înfipte în pământ şi fâşii de plastic ca nişte steaguri prăpădite, gâştele şi raţele care se legănau de colo colo.

Lone continua să vorbească. Acum spunea ceva despre tata, că are cap de dobitoc, şi explica asta prin forma capului, cumva turtit la spate şi mai lăţit în mandibulă decât la tâmple, ceea ce, zicea Lone amuzat, îi dă o neplăcută formă de pară.

— Pentru că forma de pară trebuie s-o aibă perele! a încheiat Lone.

După ton, îţi dădeai seama că asta avea pentru el puterea unei deducţii. A ridicat spre mine ochii lui albaştri şi-a arcuit sprâncenele. Gestul voia să spună: îmi pare rău, însă chiar nu am ce să fac în privinţa asta, voi trece ca diagnostic că taică-tu e un dobitoc.

Odată, cu vreo doi ani în urmă, l-am sunat noaptea de la Bucureşti. Eram beat şi trist. I-am zis:

— Lone, în utopia mea, copiii comunităţii ar trebui crescuţi de rataţi ca tine, de mari alcoolici care au fost băieţi deştepţi cândva, blânzi şi care au iubit oamenii.

Câteva clipe n-a zis nimic, apoi l-am auzit spunând, cu vocea adormită:

— Ce-ai băut, pramatie?

— Du-te-n pula mea, că ai iubit oamenii!

Nu ştiu ce-mi venise.

Acum însă nu era aşa de beat pe cât îmi imaginasem auzindu-l vorbind despre prize, împământări şi acel Toma. Mi-a zis, pe un ton destul de sigur şi cu o dicţie impecabilă:

— Ţi-am arătat gardul?

M-a privit în ochi şi parcă tot spectacolul de mai devreme nu fusese decât o rugăciune, un fel de sutră prin care-şi conecta spiritul la micile răutăţi ale unui orăşel de provincie.

Ne-am ridicat şi am mers pe aleea de ciment până am pătruns pe o poartă de lemn în curtea din spatele casei. Mi-a povestit că muncise câteva luni bune, sâmbăta şi duminica, „timpul meu liber”, ca să cumpere lemnul pentru gard.

— Trebuie să recunoşti că arată bine, mi-a spus.

— Recunosc, am zis.

— Mariana mă bate la cap să facem aici nişte coteţe. Cică se ocupă ea de gâşte, raţe, ce mai zicea ea.

— Habar n-am, tu ştii mai bine.

— Da. Cică vrea să-l aducă pe frate-su aici.

— Asta voiai să mă întrebi, de fapt?

— Ai băut ceva?

— Nu, n-am chef, dar pot să mă duc să iau nişte bere dacă vrei.

— Du-te, bem o bere!

A mers şi el cu mine. Ne-am oprit în faţa cârciumii şi i-am zis:

— Iar m-a rugat tata să-ţi spun. Pe bune, dă-i naibii de porci, te rog!

— Nu-i vorba de porci, ştii foarte bine.

— Despre orice ar fi vorba. Şi cu ăia, nişte puşcăriaşi? Sunt nişte demenţi!

— Nu importă!

— E vorba de bani? Nu ştiu cum să te mai întreb, am insistat.

— Şi de bani, dar nu e de asta.

— Pentru băutură?

— Şi pentru asta.

— E pentru tot, ăă?

Ştiam strategia asta a lui Lone: da, lucrurile sunt şi aşa de simple cum le zici, dar mai sunt şi în alt fel. În ce alt fel? Eh, aici e nevoie de o lungă poveste. Adică pentru el adevărul nu e aşa, o chestie de mărturie: uite, dom’le, asta a fost! Nu, e ceva foarte-foarte lung, o poveste întreagă, o lume. Acuzatul trebuie să-şi povestească viaţa, martorii şi acuzatorii la fel. Şi cred că are dreptate.

Ultima oară când am venit acolo, am stat de vorbă cu el şi i-am zis despre ce mi-a povestit tata: că el şi încă doi muncitori de la fermă omoară porci, le bagă

andreaua în inimă şi apoi zic c-au murit de vreo boală. După lege, aceşti porci trebuie arşi. Ei nu îi ard, îi aruncă peste gard şi îi vând pe mai nimic ca să-şi cumpere de băut. Dacă se află că ăştia aruncă porci morţi peste gard şi îi vând prin împrejurimi, se poate trezi cu cine ştie ce controale, cu amenzi sau altceva mai grav. Lone, atunci când i-am zis, m-a privit îngăduitor şi, după ce am terminat, mi-a spus:

— A fost un caz izolat!

Acum, după ce l-am rugat din nou, a apelat la altă strategie. A tăcut o vreme. Am cumpărat bere de la un chioşc aflat la câteva sute de metri mai sus de casa lui Lone, spre şoseaua de centură. Ne-am aşezat pe o bancă din faţa cârciumii. Alături de noi, doi tineri beau şi ei bere şi vorbeau despre fotbal.

— Eu ţi-am mai spus, Berto, acolo, pe dealul ăla, până sus, nu era nici o casă. Porumb, cât vedeai cu ochii şi pe stânga, şi pe dreapta. Nu puteam să urc cu bicicleta. Mă dădeam jos şi mergeam pe lângă ea.

— O mai lăsai şi-n porumb, să pască.

— ...era vara o căldură, îţi fierbeau creierii în cap. Şi urcam, urcam, de-acolo, de sus, mă uitam aşa şi se vedea tot oraşul. Unde e acuma fabrica de conserve a italianului, acolo aveau ăştia ai lui Ciornei stână. Tâmpiţii lu’ Ciornei, Doamne, dobitoci au fost ăştia toţi, de la

Ciornei ăla bătrânul, care a făcut frontul şi ţinea mereu o monedă în gură, până la ăştia de-acuma, care s-au mutat la Dunăre şi care zici că-s din pulă beată, au plecat în Italia, doi dintre ei s-au întors morţi după două săptămâni. Acolo sus, odată, ce să zic... cred că prin ‘62-’63, aşa, m-a tăiat o cufureală, eram cam pe unde e acuma clădirea cu birouri, deci aci, la gardul albastru. Băi, băiatule, m-am tras în porumb, am crezut că mor de burtă. M-am şters cu şosetele şi cu batista.

— Deci chiar acolo, la birouri!

— Da, acolo, acolo...

Am mers unul lângă altul spre casă, sticlele de bere se ciocneau unele de altele.

Aşadar, asta era concluzia lui Lone: „Băi, acolo nu era nimic înainte, acolo m-am căcat eu odată şi m-am şters cu şosetele, deci tare mi-e teamă că nimeni nu are drepturi asupra acelui loc şi nimeni n-ar trebui să-i pună vreo condiţie. Atunci, în ‘62-’63, era doar o vară foarte încinsă, creierii clocotind, iar lumea nimic altceva decât o fotografie lipită în jurul său”.

— Ce face David? l-am întrebat.

— Voinic.

— Creşte, ăă?

— E ditamai băiatul. Mă ajută prin curte, îţi vine să crezi?

— Super.

Lone fusese părăsit de nevastă cu vreo cincisprezece ani în urmă. Într-o dimineaţă de iarnă plecase cu fetiţa de acasă. O dată la vreo două luni se ducea la Slobozia, îmbrăcat frumos, s-o vadă pe fie-sa. Pe Mariana, actuala nevastă, a luat-o când fata avea douăzeci de ani, era foarte grasă şi, din ce zicea el, foarte muncitoare.

— Nu pot, Berto, nu pot să stau singur, seara trebuie să bag mâna la o pizdă, aşa sunt eu făcut!

Vorbea de un defect de fabricaţie care-l măgulea.

A cunoscut-o în staţia de autobuz de la gară: el mergea spre sere, ea făcea nişte cursuri de croitoreasă. A aflat despre ea că „se întinsese cu unul şi cu altul pe la Popasul Vânătorului”, aproape de Medgidia, dar asta nu îl deranja.

— O pizdă spălată e o pizdă nouă, Berto!

Într-o după-amiază, Lone mi-a zis că îi făcuse analizele şi că fata era sănătoasă.

— Mâine ne căsătorim, corespunde.

Chiar a doua zi nu s-au căsătorit, pentru că între timp au aflat şi fraţii Marianei de planurile lor. L-au bătut pe Lone de era să-l omoare. La Poliţie, când a putut să vorbească din nou, Lone a declarat:

— Într-un fel m-au omorât, ce s-o mai lungim!

S-au împăcat, s-a căsătorit cu Mariana.

Era cald afară, am luat-o înapoi spre casa lui Lone, am stat în curte şi am băut bere. Nu prea am vorbit, mi-a mai zis el că vrea să vândă o parte din terenul de la câmp, pe care îl avea dat în arendă. Mariana ne-a adus cartofi prăjiţi cu brânză rasă pe deasupra. A luat o bere cu ea în întunericul bucătăriei de vară.

Camelia a sunat de multe ori. Nu i-am răspuns, îmi plăcea starea aia de absenţă. Îmi dăduse după aceea mesaje: „Unde eşti? Hai, vino! Răspunde!”.

Lone alterna momentele în care îşi cerea iertare faţă de tata cu cele când zicea că nu va renunţa niciodată. Foarte exact nu se înţelegea la ce nu va renunţa. Să-i facă zile negre lui tata, să fure în continuare cu amicii lui, să se schimbe în orice fel?

A venit şi băiatul, fusese pe undeva prin vecini. Era cu alţi copii de vârsta lui, toţi gălăgioşi şi veseli. Le-am dat nişte bani să-şi cumpere ciocolată şi suc.

Mă pregăteam să plec, doar că mi-era lene să mă ridic. Mariana a ieşit din bucătărie cu faţa albă şi ochii bulbucaţi:

— Poţi să-l iei cu tine, te rog? Poţi să-l iei cu tine? – a arătat spre Lone.

— De ce să-l iau cu mine?

— Vin fraţii mei.

— Aşa...

— Vin să-l bată.

— De ce să-l bată?

— Pentru că m-a bătut el ieri.

Femeia şi-a întors faţa într-o parte şi la tâmplă avea o zgârietură. A continuat:

— Am fost eu proastă că le-am zis. Eram la nervi, dar câteodată chiar nu mai pot.

M-am uitat la Lone, nu zicea nimic. Mă privea fără nici o expresie. A mişcat mâna dreaptă spre femeie, însă nu mi-am dat seama ce-a vrut cu asta. Chestia cu bătaia era o complicaţie de care nu doar că nu aveam nevoie, ci mă şi indispunea.

— L-au mai bătut? am întrebat-o pe nevastă-sa.

— Oo, da!

M-am uitat din nou la Lone, avea aceeaşi faţă.

— De ce naiba se întâmplă asta?

— Dacă mă bate, a răspuns femeia, nu tocmai la întrebarea pe care o pusesem.

— De ce o baţi? l-am întrebat pe Lone.

Îmi dădeam seama de penibilul anchetei mele.

Lone a strâmbat din gură a lehamite, părea că i-am pus o întrebare care nu avea răspuns. Înţelepţii oraşului îşi bătuseră capul cu ea, dar nimic. Nu făceam decât să-mi pierd timpul şi să-mi tulbur liniştea.

— Dacă nu le zic, câteodată mă bate şi pe mine! a zis femeia, încercând să se scuze.

— Te verifică fraţii dacă te bate Lone? Şi dacă te bate Lone şi nu le zici, te bat şi ei?

— Da.

— De unde naiba ştiu?

— Vorbeşte oamenii!

— Am înţeles. Dar n-aş putea să vorbesc cu ei?

— Mai bine ia-l, îl aduci mai încolo, că ei nu stau, sunt în trecere.

— Trebuie să ajungă la o altă bătaie?

— Nu, trebuie să ajungă la Ţăndărei, la un unchi, că acolo face Paştele ei!

— Când mai încolo să-l aduc?

— În câteva ore, te sun eu, îmi laşi numărul.

M-am uitat la Lone, m-am gândit dacă poate să meargă. Mi s-a făcut milă de el. Oare l-au bătut rău, oare l-au bătut de multe ori? Prin câte umilinţe de-astea o fi trecut? Şi de ce naiba nu se simte umilit? Mi-a fost jenă să-l întreb ceva.

Am făcut câţiva paşi prin curte şi mi-a trecut prin minte să sun la poliţie, dar era o complicaţie în sine. L-am ridicat de braţ pe Lone şi am mers cu el aşa, câţiva metri, de probă, pe aleea de ciment. Mergea bine, nici nu se legăna.

5

Şi se mai întâmplase ceva între timp, cât am lucrat la Radio S’n’Q.

Pizda ta ca o dronă care mă urmăreşte peste tot prin oraş, sunt afganul labagiu alergând cu bazooka în mână printre clădiri în ruină, iar tu eşti drona americană care mă va pulveriza şi mă va trimite nicăieri pentru totdeauna, pizda ta fierbinte ca interiorul unei păsări, pizda ta aburind ca o plăcintă scoasă din cuptor...

Pe întuneric, după ce ne băgam în pat, după ce închideam şi televizorul, o auzeam pe Alexandra recitând din e-mailurile pe care le schimbasem cu o tipă pe care o cunoscusem la serviciu. Ştia câteva astfel de pasaje pe dinafară, le învăţase într-o săptămână, ceea ce mă făcea să mă gândesc că doar asta face la birou. Le pronunţa cu voce egală, ca pe o amintire proprie, absentă, cum vezi în filme că extrag muribunzii din creier ultimele bucăţi de lume. Acesta era un „poem” favorit, cel cu pizda. După ce recita, de obicei, începea să plângă şi, în şoaptă, spunea:

— Îmi pare rău!

— Mie îmi pare rău, am zis prima oară.

— Să taci, te rog, să nu zici nimic.

Acea iertare nu-mi era adresată mie. Poate mai mult îşi cerea iertare ei. Însă nu voiam să mă gândesc la nimic.

Tot ceea ce nu trebuia să fac în acel moment era s-o iau în braţe sau s-o ating măcar. Trebuia să nu fac nimic, să tac şi să rămân nemişcat. Ore întregi în care nu puteam să adorm şi o auzeam suspinând.

Nu ne vedeam deloc în timpul zilei, nu vorbeam la telefon, nu-mi răspundea la mesaje, seara stătea până târziu cu Ve, o simţeam doar când se băga în pat lângă mine. Deşi nu mă atingea, căldura ei mă ardea. Aşteptam, ştiam că urmau cuvintele mele în interpretarea ei. Nu-mi spunea nimic, nu-mi adresa nici un alt cuvânt. O săptămână, două săptămâni.

Lucrurile s-au desfăşurat cât se poate de ridicol: mi-am cumpărat un telefon nou şi am hotărât să-i dăm telefonul vechi nepotului ei, lui George, fiul unei verişoare îndepărtate pe care Alex o chema mereu pe la noi. Am şters tot din aparat şi l-am readus la setările iniţiale. Peste o săptămână, Alexandra mi-a trimis un mail lung, în care erau zeci de mailuri schimbate între mine, de pe adresa HoHo22@gmail.com, şi Corina Tudorache, cu adresa Corinache.Tu@gmail.com. Toate mesajele erau pline de sex. Reprezentau, uitându-mă la ele, recitindu-le aşa, toate la un loc, o istorie inactuală a

relaţiei mele cu Corina, o poză mişcată, puţin mişcată, care nu surprindea evenimentul, ci aşteptarea lui, dorinţa, apoi, imediat după aceea, amintirea evenimentului, trăirile care au urmat. O mică, o fină despărţire de prezentul care urma să se întâmple şi cel care tocmai se întâmplase – lipseau exact acele momente în care stăteam călare unul pe altul, pierduţi, cu ochii închişi sau cu priviri bezmetice, măturând camerele de hotel cum măturau reflectoarele cerurile întunecate în raidurile aviatice. Ne povesteam ce urma să ne facem unul altuia la următoarea întâlnire, cum va fi, câtă poftă e la mijloc, apoi ne aminteam cum a fost, descriam, redescriam... Îmi scria că tocmai se masturbase la mesajul pe care i-l trimisesem şi care arăta astfel: *Am ajuns acum la birou. Am făcut duş aseară, după ce am ajuns acasă, dar nu m-am spălat pe faţă. Şi nu am făcut-o nici azi-dimineaţă. Dacă îmi ridic buza spre nas, pot să-ţi miros licorile din pizdă care mi-au rămas pe mustaţă. Trebuie să te las, că mi s-a sculat pula, mă duc la baie să mi-o frec. Chiar, mi-ar plăcea să ne masturbăm amândoi la muncă, de-o parte şi de alta a zidului care desparte toaleta bărbaţilor de cea a femeilor. Am putea, dacă vrei, să ne facem un plan al imaginărilor, cum au piloţii un plan de zbor...* Da, citindu-le aşa, erau mai degrabă comice. Extrase din spaţiul

dintre mine şi Corina, lipsite de codul care făcea ca umorul lor să fie mai degrabă ceva candid, genuin, nevinovat, păreau o prostie şi atât. Se creează o formă de vid între doi oameni care au o relaţie şi acolo pot trăi, pot supravieţui, se pot conserva astfel de cuvinte şi de gânduri. Odată scoase de-acolo, se strică, aşa cum se strică alunele din pungile vidate sau curmalele sau ce căcat s-o mai păstra astfel.

Când mi se usucă sperma pe faţă..., o auzeam pe Alexandra în întuneric, dar nu mai continua. Mă gândeam că repeta în minte ce îşi aducea aminte din mesaje sau poate că pur şi simplu, chiar dacă nu voia să spună nimic, totuşi cuvintele reuşeau să iasă la suprafaţă. Îi scrisesem răspuns Corinei la acel e-mail spunându-i că ar trebui să-şi facă o mască din spermă, cum are Dante masca mortuară. *Am căutat „mască mortuară Dante" pe net şi mi-a apărut pocitania asta*, mi-a scris ea şi era un link către o poză cu masca mortuară a lui Dante.

Eram de neclintit în legătură cu nevinovăţia mea. Însă mă opream câteodată la muncă din ce făceam şi mă gândeam: cum naiba am ajuns să-mi spun că sunt nevinovat? Cum am ajuns să mă mint într-un asemenea hal?

Construisem o întreagă lume care se intersecta cu lumea asta exact în punctul format de legătura mea cu tipa aia, Corina – noi doi, călare, în diferite feluri, înconjuraţi de fumul ţigărilor sau de apa duşului. Mă gândeam cum să-i explic Alexandrei că sexul dintre mine şi Corina, că orele pe care le petreceam împreună futându-ne ca nebunii sunt chestii cât se poate de nevinovate şi personale, într-un sens care nu o implică cu nimic. Lumea cealaltă, lumea pe care o construisem, picura ca printr-o pipetă în lumea asta o substanţă care făcea ca o astfel de trădare să fie altceva. Credeam, credeam cu toată fiinţa că nu o înşelasem pe Alexandra decât într-un mod cât se poate de vulgar, care nici nu merita luat în calcul.

„Nevinovăţia” mea se petrecea în timp ce ea, Alexandra, stătea acasă cu Veronica, o alăpta, în timp ce se privea seara în oglindă goală şi îşi zicea că nu va mai putea da jos niciodată cele zece kilograme în plus, iar eu îi spuneam să stea liniştită, că le va da jos, iar dacă nu se va întâmpla, oricum, nu va fi nici o problemă, mie îmi place foarte mult de ea aşa. „Nevinovăţia” se mai petrecea în timp ce eu lucram la radio de aproape şase ani deja, eram un mic şef pe-acolo care câştiga bine şi care se gândea să renunţe cândva, într-un viitor indefinit, la iarbă. Nu aveam planuri, nu aveam nimic, Ve

împlinise deja un an şi seara, când mă întorceam de la muncă şi de la „nevinovăţia” mea, o găseam pe Alexandra căutând case pe internet, reţete de mâncare sănătoasă, liste cu aditivi alimentari şi studii cu efectele pesticidelor asupra omului. Îmi vorbea continuu despre viaţa ei, care s-a schimbat profund odată cu Veronica, şi despre viaţa mea, care trebuia să se schimbe şi ea.

— Trebuie să ne schimbăm amândoi. Ar fi frumos să faci asta pentru mine, mi-a zis într-o seară când am ajuns acasă după miezul nopţii, puţind a alcool şi ţigări.

Mi s-a părut o frumoasă declaraţie de dragoste: îmi cerea s-o urmez acolo, în lumea în care ea era altcineva, să nu o las singură.

Şi apoi casa, casa şi iar casa, ea urma să ne aducă din nou împreună, cumva pentru că Veronica ne îndepărtase, lipsa de sex ne îndepărtase, programul meu de muncă ne îndepărtase, tot ce se întâmplase în ultimii doi ani şi ceva. Casa, să ne cumpărăm o casă – era un început. Aici, în apartamentul de la Apărătorii Patriei, timpul trecea de colo colo, nici nu venea, nici nu se ducea. Şi mai era şi Veronica – după un an părea că nu mai ştiam ce e, se tot transforma, iar noi gravitam în jurul ei, încercând să regăsim şi vechile mişcări proprii.

— Cum am ajuns noi aşa, Robert? m-a întrebat.

— Nu am ajuns nicicum, drăguţo, chiar e foarte bine, numai că trebuie să ne acomodăm! i-am spus eu.

Ştiam că are dreptate. Dar mă gândeam că e vorba de o dreptate de care nu va fi nevoie să ne lovim vreodată, cu care nu vom intra nicicând în contact. N-avea să ne contamineze, nu putea să iasă din vidul dintre noi.

Mi-a zis după vreo trei săptămâni să plec de acasă, să-mi iau toate hainele, tot ce mai vreau şi să mă duc „la aia, la pizda lu' aia" sau cam aşa ceva. Chiar mi-am adus aminte atunci pizda Corinei şi a fost un şoc, aveam impresia că, amintindu-mi-o acolo, de faţă cu Alexandra, care plângea, ar putea s-o vadă şi ea. Naiba ştie, tot un fel de atingere a lumilor. Plânsese în fiecare seară în timpul acelor recitări din pat, acum avea faţa palidă, ochii obosiţi, cearcăne adânci şi o privire criminală. Îmi era atât de milă de ea şi mă gândeam că, într-adevăr, era ceva cu mine din moment ce nu mă consideram vinovat mai deloc! I-am cerut scuze, mă rog, abia dacă am încercat să-i cer scuze, însă nu am putut, s-a năpustit cu pumnii pe mine, urlând. Am făcut şi gafa să zic că ne aud vecinii, ceea ce a înfuriat-o şi mai rău.

— Viaţa noastră se duce dracu', iar tu te gândeşti că ne bat vecinii în calorifer sau ce?! Doamne, ce nemernic,

ce josnic eşti! Şi cum dracu’ îmi ceri scuze, cum poţi să-mi ceri scuze? Nu-mi cere nici o scuză, dobitocule, nu ai dreptul să-mi ceri scuze, înţelegi?! Înţelegi?! Zi, mă, că înţelegi, dobitocul dracului!

Şi a sărit din nou cu pumnii pe mine. Mi-am luat câteva haine, nişte lucruri de la baie şi am plecat. M-am gândit să-mi iau şi nişte cărţi, însă probabil că ar fi fost ca faza cu vecinii care ne bat în calorifer: viaţa noastră se prăbuşea, iar eu îmi luam cărţi de citit, că poate nu aveam la ce să mă gândesc în metrou şi mă plictiseam, sau seara, în pat... Veronica era în camera ei cu mătuşa Ilona, am vrut să intru s-o văd, însă Alexandra nu m-a lăsat. S-a aşezat în faţa mea, cu mâinile proptite în tocurile uşii. Mi-a zis că nu am s-o mai văd niciodată.

Primul gând a fost să mă duc la Corina, doar aşa, ca să-i povestesc rahatul în care eram, însă mă despărţisem de Corina. Plus că habar n-aveam unde stătea Corina. În fapt, nici colegi nu eram, sau nu foarte colegi. Ea era secretară, apăruse de o jumătate de an în spatele acelui *desk* circular de la intrarea în clădirea unde îşi avea sediul şi radioul, la etajul opt – dădea informaţii, îl îndruma pe băiatul cu pizza, ne suna prin birouri când vreun curier întreba de noi. O văzusem într-o noapte în Sardi, un bar cu muzică rock, undeva în spatele primăriei sectorului 4, şi am abordat-o. I-am zis că lucrez la X-

Town, ea mi-a zis că mă ştie, că ne salutăm în fiecare dimineaţă. I-am spus că ştiu, însă mi se pare foarte normal să saluţi oameni fără ca apoi să-i mai ştii.

— Spre exemplu, încep să mă salut cu oameni cu care nu am schimbat nici o vorbă... Pur şi simplu, ne vedem acolo, în spate, la ţigară, şi, după o vreme, începem să ne salutăm. Îţi dai seama, nu are nici un sens, e ca şi cum ai face cunoştinţă cu cineva pentru a stabili că nu trebuie să vă cunoaşteţi vreodată, i-am zis. După cum au fost oameni cu care am încetat să mă mai salut... Şi nu sunt puţini. Oameni – tipi, tipe – pe care i-am întâlnit cu ani în urmă, cinci, şase, şapte ani, cu care am schimbat o vorbă, ceva, am stat la masă pe undeva, cu care o vreme m-am salutat, dar apoi n-am mai făcut-o, m-am oprit. Oricum, am observat că devenise nu neapărat stânjenitor, însă nefiresc. Acum ne ferim privirile.

A râs şi m-a întrebat dacă sunt atât de beat pe cât par. I-am zis că sunt exact atât de beat încât să nu pot aprecia dacă sunt atât de beat pe cât par. Mi-a propus să jucăm table. A dispărut într-o încăpere alăturată, de unde a apărut plutind încruntată printre gecile de piele ale rockerilor ca printre nişte valuri grele, o fiinţă fragilă ţinând în mână un pahar cu vodcă tonică, iar în cealaltă cutia de table.

M-am gândit că aveam în faţă o tipă cu aere de răzvrătită, din cele care sunt înnebunite să pozeze în ciudate, care luptă cu destinul, deşi acesta ar fi cu conştiinţa împăcată dacă le-ar strivi pe loc, fără nici un avertisment. Sau poate că era pur şi simplu o tânără supărată, apărută dintr-o adolescentă supărată care nu-şi mai revenise. Întâlnisem astfel de fete în facultate. Oricum, nu cred în supărarea asta existenţială, la un moment dat ea trebuie hrănită artificial, trebuie corcită, adică devine falsificată. Am jucat table. Scotea rotocoale de fum care se ridicau dintre buzele ei şi se spărgeau molatice în bretonul des. Mă gândeam că, dacă îi ating bretonul, va elibera norişori de fum care se vor risipi cum se risipesc fumurile focurilor.

— Ai vrea să mergem în altă parte? am întrebat-o. Cine ştie, poate găsim table mai mişto în oraşul ăsta...

— Nu pot, chiar nu pot, aştept un telefon important şi la un moment dat va trebui să plec. Să nu te superi!

Asta cu supăratul mi s-a părut foarte comică. Fiinţa asta încă gelatinoasă, gustoasă ar fi trebuit să ştie că nu există telefoane „importante” la vârsta ei.

Ne-am văzut şi a doua zi în acelaşi loc. Era supărată. *Mai* supărată. Mi-a povestit despre fratele ei care era bolnav şi despre părinţii care adunau bani în stânga şi-n dreapta – se împrumută ca nebunii, a zis – ca să-i

administreze nu ştiu ce tratament scump, pentru că, dacă stai până îţi decontează statul... Şi-a tot continuat să-mi spună. Participam cu întrebări simple la durerea ei şi cu o faţă rezonabil pătrunsă de compasiune, deşi între timp mă gândeam la formularea aceea tâmpită pe care o auzi la ştiri, cu cineva care „se zbate între viaţă şi moarte”. De ce naiba s-ar zbate? Nu ştiu cum, în timp ce, întinzându-se spre bar, şi-a lăsat capul pe umărul meu, i-am simţit parfumul părului proaspăt spălat şi i-am făcut semn cu degetul arătător ridicat. Am scos din buzunar nişte bani, fără să ridic mâna, i-am căutat-o pe-a ei. I-am pus o sută de euro în palmă.

Mi l-am imaginat pe acel frate bolnav şi inexistent cum jubilează în acel moment, ţopăind de pe un neuron pe altul, na-na-na-na-na-na, un şotron desenat pe lobul parietal drept. Probabil, dacă m-aş fi apropiat cu urechea de urechea ei, aş fi auzit melodia pe care o fredona frăţiorul inexistent şi foarte bolnav.

Am dansat, am băut, mai erau pe-acolo, prin jurul nostru, o prietenă a ei şi un tip. După miezul nopţii mi-a spus că trebuie să plece. Chiar eram convins că banii aceia mă vor conduce spre o partidă de sex, nu ca în seara precedentă, spre o partidă de table. (Şi-acum mi se par neverosimile acele table!)

Probabil mi-a văzut faţa dezamăgită şi mi-a şoptit la ureche:

— Dar ne vom vedea, îţi promit.

— Probabil, pa-pa! am zis nepăsător şi m-am întors.

Simţind totuşi nevoia să fac ceva, să nu las înşelătoria să triumfe fără nici cel mai mic efort, după ce a ieşit pe uşă am alergat în urma ei.

— Cum îl cheamă pe fratele tău?

— Dan. Dănuţ, mi-a răspuns ea de la distanţă.

— Dan şi mai cum? (Ce întrebare stupidă, mi-am zis.)

— Oprea, ca pe mine, a spus ea şi a zâmbit. Ai o ţigară?

— Am înăuntru.

— Pa, vorbim.

— Şi ce boală are?

— Lupus.

În timp ce se îndepărta cu prietena ei şi cu prietenul prietenei, puneam ecuaţia în termeni aproape instituţionali: e o fată de douăzeci şi ceva de ani, purtătoarea unui sex inimaginabil – sau cel puţin aşa e în imaginaţia mea – şi a unor sâni mici ca doi pumni încordaţi care mă resping. M-am gândit cât de stupid a fost gestul de a-i da bani şi cum ea, îndepărtându-se, le povesteşte prietenilor şi râd cu toţii de mine. Ba chiar mi s-a părut că-i vedeam umerii tremurând. Singura

zguduială, iată, pe care i-am provocat-o a fost cea a umerilor, mi-am zis.

Acasă, ca un criminalist, am scos detaliile acuzatoare din punguţele în care băgasem probele serii. Am făcut un duş şi am stat în sufragerie. Am acceptat din start că fusesem ridicol, dar speram că, spre amuzamentul ei, insistenţa mea păruse înduioşătoare şi, de ce nu, poate o distrase. Niciodată nu am subestimat capacitatea, chiar *dorinţa* femeilor de a se apropia de bărbaţi inofensivi sau care au renunţat la a-şi mai construi o anumită imagine în prezenţa lor. E o formă de nudism şi asta – femei care ţi se oferă după ce ai încetat să mai munceşti la acea sintaxă complexă a seducţiei. Oricum, boala în sine, *lupus*, faptul că o alesese astfel încât să sune cât se poate de sugestiv în condiţiile date m-au făcut pentru o clipă s-o admir. Pentru ca acest raport medico-legal să funcţioneze, trebuia să leg toate maţele serii spintecate pe burtă de plecarea ei. Lupus deci, îmi ziceam în găleata întunecată a sufrageriei, eu, bătrânul din haita de bătrâni care probabil o agasează prin crâşme şi pe stradă. Dar nu eram totuşi bătrân – treizeci şi opt de ani încă nu e o sumă. Ştia multe boli oare? Se gândise, meditase, cântărise oare îndelung înainte să-i lipească acest diagnostic? Acolo, în garsoniera în care stătea probabil cu prietenul ei sau cu o colegă, se documenta,

se gândea la tipologia bărbatului-victimă? Sau o învăţase vreo altă curvă mai bătrână? Dar nu e curvă, ce dracu'!

Am deschis prima pungă, prima probă: când s-a lăsat cu capul pe umărul meu, suspina, aproape că îi simţeam dogoarea obrajilor fierbinţi, pistruii se aprinseseră ca nişte mici leduri roşii, sfârâitori, avea ochii înlăcrimaţi, în mâini freca un şerveţel din care se scuturau bucăţi albe, destrămate. În timp ce-mi povestea despre fratele ei bolnav, privea în mijlocul mesei, ca şi cum de privirea aceea fixă a sa depindea echilibrul paharelor şi-al mucurilor de ţigară din scrumiere. Mă excita răbdarea imposturii ei, jocul acela de table (table?, o fată tânără care să joace table?, nu înţelegeam totuşi de ce asta mi se părea neverosimil, pentru că am avut colege în facultate care jucau table în cămin), dar şi nefericirea ipocriziei şi a minciunii pe care ea trebuia să le îndure pentru nişte bani, poate bădărănia şi, de ce nu, agresiunea. Şi, în final, când faci socoteala, cel care minte e nefericit, e obosit şi nefericit, meditaţie provocatoare ce îmi accelera sângele în abdomen, căci ea zăcea acum goală pe pat în capul meu, acel trup portocaliu, cumva *lunguieţ*, cum lunguieţe sunt unele boabe de struguri albi şi perele. Până la urmă, eu fusesem cel care se oferise să-i dea nişte bani. Ea nu spusese nimic despre bani, ea îşi prezentase doar fratele

bolnav, fără nume încă, şi lacrimile cristaline ca râurile de munte îi împânziseră ochii.

Am deschis laptopul şi am citit despre boala lupus. Bolnavii de lupus au nişte pete vişinii pe faţă, de-o parte şi de alta a nasului, în formă de fluture. Lupul şi fluturele deci, unindu-şi forţele în producerea acestei boli mortale. Eram convins că alesese boala asta pentru mine. Pentru mine deci fratele ei trebuia să aibă lupus. Şi ce ar însemna asta? Aripile pudrate în culori vii, dinţii lustruiţi de sânge, ochii ficşi, metalici, zăpada orbitoare a iernii şi adâncul fierbinte al pădurii ca un muşchi în alergare. Ce prostie!

Ciuguleam mai departe în noaptea aceea pe urma Corinei, care se tot îndepărta spre intersecţia cu 13 Septembrie – păsările lui Hitchcock puse pe urmele lui Hänsel şi Gretel. Nu aveau de gând să se sature doar cu firimituri.

A doua zi de dimineaţă, trecând pe lângă *desk*-ul de la intrarea în clădirea de sticlă, i-am cerut numărul de telefon. Am urcat în birou şi am sunat-o. Am invitat-o să ia prânzul cu mine în camera unui hotel. A zis da.

Când am fost alungat de Alexandra de acasă, mă despărţisem de Corina de aproape două luni. Într-o zi mi-a spus că nu ne mai puteam vedea, că e cu cineva. Între timp îi mai dădusem bani de câteva ori, o puneam să-mi

povestească de fratele ei Dan şi mă amuzam că o făcea. Îmi spuneam, foarte convins uneori, că e imposibil să fie o înşelătorie. De fiecare dată însă când mă ofeream s-o conduc acasă, găsea o scuză ca să mă refuze. Când ieşeam seara pe undeva şi beam mai mult, o sunam. Nu îmi mai răspundea niciodată. Vorbeam cu mesageria vocală, întrebam ce mai face „Dănuuuuuuţ”, prelungeam cică sarcastic diminutivul, îi spuneam despre tratamente naturiste pentru boala lupus, tratamente pe care le inventam atunci, pe loc, sau îi dădeam mesaje. La un moment dat mi-a trimis şi ea un mesaj: „Lumea e făcută strâmb şi fiecare simte asta în felul său”. I-am răspuns: „Nu mai citi pe Facebook ce scriu toţi retardaţii!”. Adevărul e că mă uitam des pe Facebook la pozele pe care le punea. Apăruse în ele un tip de vârsta ei, blond. Nici n-o mai salutam când veneam dimineaţa la muncă. Şi cam asta fusese.

Îmi reproşam că nu găsisem nici o cale s-o întreb cum i se pare că facem sex, cât e de bine în comparaţie cu alţii şi alte porcării de genul ăsta, bineînţeles, nu chiar aşa, însă pe undeva pe-aici. Asta zic, nu găsisem calea.

Şase săptămâni am fost plecat de acasă. Într-o zi de marţi m-a sunat Alexandra:

— Mă iubeşti?

— Enorm, i-am răspuns.

— Şi-atunci de ce nu m-ai sunat?

— Urma să te sun, ţi-am trimis mesaje. Am vrut să-ţi las timp să te linişteşti. Te iubesc, vă iubesc enorm şi pe tine, şi pe Ve.

— Nu zici doar aşa?

— De ce aş zice doar aşa?

— Mi-a fost teamă că am să te pierd, a spus ea. Am crezut că ai plecat la ea.

— Am stat la birou.

Plecam de la birou pe la şase, mergeam să beau ceva, pierdeam vremea prin Centrul Vechi sau prin cluburi, apoi mă întorceam la birou. Dormeam pe o canapea în sala de recreere şi făceam duş cu noaptea în cap, înainte să apară ceilalţi, în baia care avea şi cabină de duş. Am avut câteva zile când nu am ieşit după program, am stat în birou şi m-am uitat pe geam, m-am plimbat pe holurile pustii şi îmi imaginam tot felul de lucruri. În weekenduri aproape că mă risipeam, dispăream în imensitatea etajului, vorbeam singur, răspundeam vocilor din reclamele la suplimente alimentare care întrebau: „Te simţi obosit? Urinezi des? Ţi s-a rărit părul?”. Am fost şocat că la un moment dat abia dacă îmi mai aduceam aminte faţa Veronicăi. Am căutat disperat poze în telefon. Mi-am zis că aş putea trăi

aşa. Cum? La limita de jos a intensităţii existenţei, ca un bec care filează, amintindu-mi câte ceva, imaginându-mi, în mici străfulgerări, cum se luminează noaptea părţi dintr-un oraş când sunt furtuni şi fulgeră, dar neavând energia să mai compun peisaje interioare vaste sau să mai proiectez ceva pentru zilele care vor urma. Altădată mi se părea că tăcerea reuşea să învingă televizorul, îmi imaginam că s-ar putea ca până şi personajelor din filme, din emisiuni sau din reclame să li se facă teamă de liniştea din clădirea mea. Dar nu teama aceea că cineva s-ar ascunde în ţesătura liniştii, că liniştea ar fi spartă de zgomotul unei fiinţe ameninţătoare, nu, ci că liniştea va deveni din ce în ce mai apăsătoare, că va dori să ocupe chiar şi locul pe care îl ocupă corpul tău. Alteori citeam. Cert este că tot timpul refuzam să mă gândesc la cele întâmplate, ba chiar simţeam greaţă şi-un gust metalic în gură gândindu-mă la momentul în care va trebui totuşi s-o fac. Nu-mi dau seama cum se adunase totuşi ceva, cum se compusese, la fel cum adună la început vârtejurile resturi de pe marginea drumului, foi rupte, praf, nimic. Refuzasem să aşez două gânduri unul după altul, refuzasem să le permit asta atunci când dădeau semne că ar vrea să treacă peste voinţa mea, dar nu am văzut venind asta: muzeul personal. Oo, da, ştiu, cum să nu vezi venind aşa ceva? Muzeul meu personal. Da,

fiecare ar putea să-şi facă un asemenea muzeu, gândiţi-vă: un oraş în care jumătate dintre apartamente ar fi muzee personale. Două-trei camere, după posibilităţi, în care să ai scutecele pe care le-ai purtat la naştere, suzeta, primele poze, străbunicii, bunicii, obiecte din copilărie, jucării, primii pantaloni scurţi la care ai ţinut. Da, eu am avut o pereche de pantaloni scurţi la care am ţinut. Apoi caietele, cărţile, însemnările etc. Muzeul personal – îmi imaginam un astfel de oraş în care jumătate dintre apartamente ar fi luminate şi noaptea, pentru că aceste muzee nu ar trebui să fie închise niciodată. Şi să ni le putem vizita unii altora, după cum vrem, după cum avem chef, să mergi prin viaţa cuiva, să-i auzi vocea înregistrată, poezii din copilărie, înregistrări video. Într-o noapte a plouat, am deschis o fereastră, afară era foarte mult zgomot, înăuntru o mare tăcere, am băut bere până spre dimineaţă, mi-am spus că apar şi dispar muzee de oameni prin oraş, fără să-mi dau seama ce însemna asta.

M-am întors acasă în seara aia. Am stat de vorbă cu Alexandra până spre dimineaţă. Mi-a zis că nu mă poate ierta acum, dar că vrea să mă ierte şi asta e cel mai important. Mi-a spus şi că va încerca să nu-mi mai reproşeze nimic de acum înainte, dar, dacă o va face, să înţeleg prin ce trece. Mi-a spus că i-am smuls inima din

piept, că i-am distrus tot universul, că mi-am bătut joc de viaţa ei şi de ceea ce reprezentam eu pentru ea – mi-a zis că ar trebui să-mi pară rău de asta, adică, într-un fel, de mine, de cum eram eu în interiorul ei. A crezut că, orice s-ar fi întâmplat, exista acel *ceva* între noi, un amestec de noi doi, care era unic şi profund şi indestructibil. Iar eu i-am arătat că nu există aşa ceva, că nu a existat niciodată şi că totul a fost o minciună. Eu i-am jurat că n-a fost aşa, că am făcut o prostie, că a fost o greşeală, că nimic nu e o minciună între noi... Că toată porcăria aia n-a avut legătură cu noi. Că ştiam că suna ciudat, însă chiar aşa era.

M-a luat în braţe, mi-a zis să tac, m-a oprit să-i mai spun ceva şi-atunci m-am gândit că, de fapt, de la o vârstă încolo, cea mai mare trădare pentru o femeie este să o părăseşti. Mi-a fost ciudă că n-am avut bunul-simţ să nu-mi zic asta.

— Îţi dai seama că acum vorbeşti exact ca personajele alea din filmele proaste la care ne uităm noaptea înainte să adormim? m-a întrebat.

— Da, i-am zis, şi aş vrea să ne uităm în continuare la ele şi să mă crezi.

— N-am cum să te mai cred. Cum ai putut, cum ai putut să-mi faci asta?

— A fost o greşeală, am zis cu vocea stinsă.

— Nu e nici o greşeală. Zeci, sute de mailuri, atâtea şi atâtea fraze, atâtea şi atâtea ore pierdute ca să-i scrii, asta nu e o greşeală.

Voiam să-i zic că nu au fost sute de mailuri, însă chiar nu avea nici un sens.

— Dar te rog mult, te rog mult să fii alături de mine, am nevoie de tine, chiar am mare nevoie de tine în perioada asta, mi-a zis.

M-am simţit oribil, i-am spus că am fost un imbecil, că ea şi Veronica sunt tot ce îmi doresc pe lumea asta.

— În reclame e un alb isteric. Nu poţi să trăieşti în acel alb, îţi arde retina, e împotriva vieţii. Albul acela e copilul făcut de dinţii falşi ai actorilor de la Hollywood cu reclama la nu ştiu ce detergent...

Alexandra privea înainte, din când în când mişca din cap, pentru că vântul îi aducea părul pe faţă. Am continuat:

— Mai e ceva, Alexandra, albul, aici, la marginea unui sat de la marginea unui oraş, mi se pare prea mult. Albul e pentru centrul unui oraş. Aici, cel mult, albul e pentru mai târziu.

— Glumeşti.

— Da şi nu. Hai să facem alb doar în bucătărie. Restul, nu ştiu, galben, verde din ăla deschis, pastelat sau cum

se numeşte... Sau o culoare la modă. Există mereu o modă legată de culori, anul ăsta „în ape”, anul viitor nu ştiu cum.

— Nu mai e moda asta cu modele.

Purtam discuţia pe un câmp de la marginea comunei Lungeni, la douăzeci şi cinci de kilometri de Bucureşti. Am mers pe un drum asfaltat care tăia comuna în două, apoi pe un drum pietruit care se termina exact în locul unde ne aflam noi. Mă bucuram că nu se vedeau în apropiere stâlpi de înaltă tensiune. În copilărie, când mergeam cu bunicul Vlase pe câmp, se auzea bâzâitul acela înspăimântător al stâlpilor de înaltă tensiune, de parcă se transmitea în direct la un radio gigantic din stupul albinelor. Păreau nişte oameni imenşi de ciment, cu picioarele depărtate, ca nişte gardieni, ca nişte supraveghetori, iar sus se terminau fără cap şi deci fără identitatea pe care ţi-o dă faţa, cu nişte umeri înguşti peste care erau întinse firele. Ce murmur, cum trecea peste câmpul liniştit, ca o cicatrice!

Nu era însă nici un stâlp din aceia mari, ci doar stâlpi paşnici, care nu bâzâie în nici un fel, stâlpi domestici.

Ne-a însoţit până acolo un domn îmbrăcat într-un pardesiu bleumarin. Un tip blând, cu faţa de o tristeţe regulamentară, cum o au cei care cântă în coruri. Avea două cute mari în stânga şi-n dreapta gurii, ai fi zis că

cineva a vrut să-i decupeze gura, dar se răzgândise. Stătea la câţiva metri mai încolo, nu ne auzea ce vorbeam, ne oferea ceea ce s-ar putea numi „intimitate pe câmp”. Nu dădea vreun semn de nerăbdare, făcea câte un pas din timp în timp, după o lege a politeţii pe care nu o cunoşteam. Cu câteva ore înainte, la el în birou, în timp ce ne povestea detaliile tranzacţiei, se juca între degete cu o agrafă de birou metalică, strălucitoare, pe care la sfârşit a lăsat-o lângă butonul unei lămpi de birou. Însă, după ce a pus-o acolo, a mai atins-o o dată cu degetul, împingând-o mai la stânga, lucru care spunea multe despre relaţia lor.

Casa noastră, pe moment, era formată din patru ţăruşi bătuţi în pământ şi o sfoară care îi unea. Discuţia despre culori, ştiam bine, o ajuta pe Alexandra să-şi stăpânească emoţiile. Odată, când Ve a făcut febră treizeci şi nouă cu opt, a început brusc să-mi povestească despre cârligele de pescuit ale lui taică-su şi despre pasiunea lui pentru răpitor. Eu răceam nişte feşe ude fluturându-le în aer şi i le dădeam ei, care le aşeza pe fruntea şi pe pieptul Verei. Pupilele lui Ve se mişcau agitat sub pleoape, din stânga în dreapta, ai fi zis că erau în căutarea unei ieşiri.

Până la prima casă din sat erau câteva sute de metri. Undeva între noi şi ea, de pe mijlocul drumului pustiu, ne

privea un câine. Îndrăznise aşadar să ajungă până acolo, dar, cunoscând pericolele, ştia că nu era bine să se aventureze mai departe. Era totuşi curios să vadă ce se va întâmpla cu noi. Am luat-o pe Alexandra pe după gât, am strâns-o lângă mine.

— Mai vorbim de culori? am întrebat-o.

— Mai vorbim, da, mai vorbim, a zis ea şi mi-a zâmbit.

Am păşit amândoi peste sfoara care delimita deschiderea la stradă a parcelei noastre de pământ, acum eram „în curte”. Cumva, terenul era al nostru, plătiserăm un avans de două mii de euro. Pentru această bucurie simplă trăită între nişte sfori era chiar o sumă mare.

— Îţi dai seama, Alex, că suntem proprietari pe o bucată de planetă? Aşa au început toţi, cu puţin. În timp o vom stăpâni pe toată. Două mii de euro, să ţii minte, de aici a plecat totul... Să ţii minte, să povesteşti în interviuri, după ce vom stăpâni toată planeta. O bucată de planetă, singura proprietate reală.

M-am simţit un bun proprietar, un bun vecin şi i-am făcut semn cu mâna individului de la agenţia imobiliară, l-am poftit „înăuntru”, peste sfoară. A venit până aproape de noi, ne-a spus că se făcuse cam frig şi că ar trebui să mergem. Alexandra a zis că ar vrea să mai rămână puţin. Cum noi îl aduseserăm, ne-a aşteptat în

maşină. Îi vedeam umbra neagră pe bancheta din spate şi, pentru o clipă, mi-am imaginat cum ne vede el de-acolo: un el şi o ea, soţ şi soţie, emoţionaţi, făcându-şi planuri pentru viitoarea viaţă, aici, la marginea câmpului sau la marginea comunei, depinde cum vrei să priveşti. Dincolo de noi, culorile întunecate ale pământului dezgolit şi, în depărtare, liziera pădurii.

Doamne, am urât de la început locul, a fost ceva sincer, la prima vedere. Nici nu ştiu dacă mă aşteptam la altceva, însă Alexandra era fericită, iar trecutul rămăsese în oraş – e greu până şi pentru el să iasă de-acolo. Acesta fusese visul ei, îmi povestea de multe ori din amintirile pe care încă nu le aveam, dar pe care urma să le avem: cum o să se joace Ve prin grădină, cum ne vom lua un câine mare şi blănos, cum vom avea pisici leneşte, cu priviri pline de ură, cum va înnebuni de fericire sâmbăta şi duminica, atunci când, după ce îşi va bea cafeaua, o să iasă în mica ei grădină, de câteva răsaduri, o grădină terapeutică, o grădină ca un catren care îţi relaxează întreaga fiinţă.

— Aici, alături, am uitat să vă spun, se va muta o familie de doctori. Amândoi lucrează la Medicover. Tineri, până în patruzeci, cu doi copii.

Agentul coborâse din maşină, era lângă noi, privea înainte, consfinţind prin atitudine importanţa momentului.

— Sunt pocăiţi, nu beau, sunt serioşi! – acestea fuseseră cuvintele unui coleg al Alexandrei care-şi făcuse casă undeva pe malul lacului Snagov.

Între timp vorbiserăm cu un arhitect care apoi a aşteptat de la noi poze sau schiţe care să-l îndrume în proiect pe drumul gusturilor noastre. Două weekenduri am căutat pe net, am vorbit, ne-am amintit, ne-am imaginat şi am desenat. Aveam atâtea idei, ne plăceau atâtea case, încât ne-a fost imposibil să ne hotărâm, aşa că i-am lăsat libertate totală arhitectului. Peste nici o lună aveam desenul viitoarei noastre case. Ne-am uitat la el o seară întreagă, ne plăcea, ne plăcea mult de tot, pentru ca peste doar câteva minute să ne apuce, aşa, un fel de deprimare la gândul că nu vom avea nici una din toate celelalte case pe care le văzuserăm şi la care visaserăm.

Am insistat să lucrăm cu o firmă, însă Alexandra a făcut totul de una singură. A luat legătură cu echipa de „pocăiţi” şi a negociat cu ei cifrele înţelegerii. Mi-a comunicat la un moment dat că „la firme e ca la oameni: unii sunt aşa, alţii aşa”. Mi-a dat exemplul unei

cunoştinţe care-şi luase ţeapă de la o firmă de construcţii. I-am spus că un singur exemplu chiar nu e un exemplu, dar, dacă vrea să se ocupe ea de tot, să-mi zică doar şi nu mă mai bag. În seara aceea, când ne-am băgat în pat, m-a rugat s-o iert. I-am zis că nu am de ce s-o iert, că sunt lângă ea şi că-mi doresc s-o ajut cum pot.

— Nu-mi zice că să mă ajuţi cum poţi, de parcă ar fi casa mea, iar tu „mă” ajuţi!

— Ştii ce mă enervează acum, chiar în acest moment? Că nu-mi dau seama dacă suntem pe drumul spre o ceartă cu această replică a ta sau nu.

— Cred că abia acum suntem pe drumul spre o ceartă, cu replica ta.

Am tăcut o vreme, după care mi-a mai cerut o dată iertare şi a zis că e foarte obosită, foarte stresată, foarte nervoasă „cu toate”. Eu nu am mai zis nimic. M-am gândit că, de când descoperise schimbul meu de mailuri cu Corina, îmi ceruse scuze de foarte multe ori.

Peste câteva zile i-am zis că vreau să-mi dau demisia şi, dacă e de acord, să stau cu echipa care construieşte casa. A fost fericită.

Alexandra ştia că nu îmi plăcea unde munceam, mă îndemna să plec, mai ales că aveam câteva colaborări care aduceau bani OK. Ea zicea: „Te rog, dacă eşti

nefericit, nu mai sta acolo, găseşti tu altceva”. Îmi era jenă să-i spun că nu despre „nefericire” e vorba, că sunt absolut de acord cu nefericirea şi că alte lucruri le găsesc inacceptabile. Îi mai povestisem câte ceva când şi când, însă foarte pe scurt, fie doar şi pentru faptul că nu voiam să expun mojicia unor colegi şi stupiditatea şefilor de la radio. Îi ştia şi ea pe toţi de pe la petreceri, nişte închipuiţi aroganţi şi fricoşi în acelaşi timp, nişte oameni care se tăvăleau toată ziua prin biznis şi prin jargonul specialiştilor, printr-o atitudine antreprenorială, prin iniţiativă, lucruri care mă scârbeau profund şi care îmi îngreunau orice comunicare cu ei. Îmi tot venea în minte mamaia, care dădea peştii prin pesmet şi apoi îi arunca în tigaia cu ulei încins. Avea un fel foarte flegmatic de-a tăvăli acei peşti. La fel mi-i imaginam pe ăia de la radio, entuziaşti în a face lucruri măreţe acolo unde nu există de fapt lucruri măreţe. Pur şi simplu îi tăvălea ridicolul prin mălai şi-i arunca la prăjit. Da, aşa fuseseră de la bun început, de când mă angajasem la ei, numai că mă apreciau atât de mult, mă pupau în fund atât de sincer şi mi-au oferit atâţia bani, încât chiar nu puteam refuza.

Mi-am dat demisia într-o zi de joi, iar directorul mi-a spus că ţinem legătura, că, de orice aş avea nevoie, mă

ajută, că „acea uşă” (şi a arătat spre uşa biroului său) este întotdeauna deschisă pentru mine.

— Ce-au zis? m-a chestionat Alexandra la telefon după ce i-am dat vestea.

— Aa, au fost OK, i-am răspuns, le-a părut rău, mă rog...

Stăteam de dimineaţa până seara cu muncitorii care construiau casa. Mi se făcea dor de oraş, trăiam cu impresia că îmi construiesc propria închisoare. Dar voiam să mă confrunt cu izolarea şi voiam să mă obişnuiesc cât mai repede cu această neplăcere. Ştiam că pentru Alexandra însemna atât de mult, pentru mine aveam să aflu cât înseamnă. Pentru moment însă aşa simţeam: că era casa ei. Voiam să fie şi casa mea. Şi nu, chiar nu era vorba de „fericire”, cum ar pune problema Alexandra. Nefericirea cred că e destul de uşor de acceptat. Contează mai mult ce se întâmplă în jurul nefericirii.

— Tati e la pocăisi? întreba Ve când i se făcea dor de mine.

Timp de cinci luni, aproape zi de zi, am muncit alături de „pocăiţi”. Erau penticostali, de loc dintr-o comună din judeţul Brăila. Mergeau acasă o dată la trei săptămâni şi îmi trimiteau poze cu familia lor pe WhatsApp, unde făcuseră un grup Casă Robert Nicula.

— Ne-a ajutat mult penticostalii, ne-a ajutat, domnu' Robert, când nimeni nu avea grijă de noi. Uitaţi-l p-ăsta micu', pe Dumitru! mi-a spus unul dintre ei.

Mi-a arătat pe telefon un copil, copilul lui, ceva mic, cu ochi mari, înfofolit în haine groase, în mijlocul străzii înzăpezite. A continuat:

— Ei l-au crescut pe ăsta. Haine, lapte praf, mazăre, zahăr, ulei, tot, tot, cizme. Dumitru e copilul lor.

— Şi noi toţi copiii Domnului, s-au auzit vreo doi.

— Vă rog să mă credeţi, s-a ridicat un tip înalt şi slab de pe salteaua lui, vă rog să mă credeţi, până să vină ei, acum zece ani, la noi în comună, se mâncau câinii între ei de foame.

Aproape instinctiv, fără să-mi dau seama, am întrebat:

— Dar nu e pământ, nu cultivaţi?

— Să cultivi ce?

— Nu ştiu, mă gândeam... păsări, porci, creşti de-astea.

— Da, cam asta faci, dar noi, bărbaţii, munceam toţi la Brăila pe un căcat, ajungea banii doar de drum şi de mâncare. Dar să nu vă gândiţi că mai luam haine pentru copii, multe de căpătat...

— Şi ce-au făcut penticostalii?

— Au făcut două fabrici, domnu’ Robert, a zis ăla mai mărunt. Una de paste, alta de mezeluri.

— Şi o biserică, nu? am întrebat eu vinovat.

— Şi-o biserică, da, şi-o biserică. De fapt, mai mult o casă mare, mi-a răspuns mărunţelul.

M-am uitat atent la el şi am văzut că avea un ochi mult mai mare decât celălalt. Se uita şi el la mine, sec, fără nici o grimasă, cum numai în unele poze ciudate mai arată oamenii.

Aveam mâinile pline de răni, de bătături şi de multe ori simţeam că miros a transpiraţie, dar eram foarte mulţumit, foarte împăcat. O dată la două zile vedeam cum apare în depărtare Volkswagenul Alexandrei. Discutam, îi prezentam entuziasmat ce se mai întâmplase între timp şi voiam să cred că în ochii ei văd o lumină curată.

Nici nu treceam pe-acasă în fiecare seară, câteodată dormeam acolo, cu pocăiţii. Făcuseră la parter, în living, un imens dormitor, cu saltele puse direct pe jos. În locul ferestrelor decupate în ziduri lipeau nişte cartoane. Seara mă duceam să cumpăr bere, sucuri şi ţigări. Bere şi ţigări luam pentru mine, ei erau pocăiţi, fără alcool şi fără ţigări. Mărunţelul însă ieşea seara cu mine în curte şi îmi cerea o ţigară:

— Aşa, mai mult mă prostesc, să nu...

— Nu, stai liniştit, nu zic la nimeni.

— Nu, că n-ar fi nimic, că mai mult mă prostesc.

— Da, da, ştiu.

După ce o fuma, mai cerea una şi de fiecare dată încheia:

— Hai, că mi-am făcut damblaua, dă-le încolo, că nu-s bune.

Pocăitul ăla scund, după ce se stingeau becurile şi după ce unul, Chiriac, începea să sforăie, vorbea în somn, se certa cu un vecin pentru un gard care era pus cu jumătate de metru mai încolo sau mai încoace, nu-mi dădeam seama. Nu m-am prins nici dacă pocăitul era cel care pretindea că e nedreptăţit sau celălalt. Era amuzant când încheia cearta cu vecinul, pentru că spune ceva de genul: „Hai, că poate ajungem la ştiri!” şi râdea.

Într-o zi de marţi le-am făcut cu mâna pocăiţilor, care s-au urcat în trei maşini şi au plecat, iar în weekendul care a urmat ne-am mutat în casa cea nouă. Au urmat nopţi în care Alexandra nu mi-a mai spus nimic pe întuneric. Însă de undeva din casă s-a auzit un plâns de copil. Ne-am privit speriaţi, dar, în timp ce ne repezeam spre camera Veronicăi, ne-am dat seama amândoi că sunetele erau scoase de una dintre păpuşile ei. Şi nu se auzeau din camera lui Ve, ci de jos, din living. Am căutat,

am aprins toate luminile, apoi ne-am lipit urechea de zidul casei, în dreapta televizorului, aproape de colţul livingului. Într-una din zile, când venise cu Alexandra, Veronica băgase păpuşa într-unul dintre pereţi. Avea obiceiul de-a ascunde jucării în locuri în care nu te aşteptai. Nu o dată Alexandra se trezise la serviciu că are geanta plină de ştrumfi – mici, de cauciuc, o armată întreagă. Ne-am gândit să chemăm pe cineva să spargă peretele, dar am zis că în curând păpuşa o să rămână fără baterie. Timp de două zile a plâns în perete. În a treia seară, după ce ne-am pus în pat şi am stins lumina, Alexandra a spus:

— Crezi că e un semn?

— E un căcat, nu e nimic.

6

Am chemat un taxi, din cele cinci câte erau toate, l-am urcat pe Lone în spate şi am plecat spre oraş. Camelia mă aştepta la intrarea în parc dinspre stadion.

L-a văzut pe Lone pe bancheta din spate a taxiului şi s-a încruntat. Lone i-a făcut cu mâna zâmbitor, Camelia s-a întors cu spatele. Părea uşor senil şi foarte simpatic. Taximetristul s-a dat jos din maşină şi a zis îngrijorat:

— Fără glumă acuma, dar să nu se pişe în maşină sau ceva!...

— Nuuu, nu, staţi liniştit! l-am asigurat eu. M-am plimbat cu el de multe ori cu taxiul, era într-o stare mai nasoală şi nu s-a pişat. E un obicei al meu: iau un bătrân beat în maşină şi ne plimbăm prin oraş. Poartă noroc.

Taximetristul nu a gustat gluma. Adică nici măcar n-a gustat-o, darămite să... mă rog. Camelia se uita descumpănită, dădea din mâini.

— Pe bune, l-ai adus pe Lone cu tine?

— Îl băteau fraţii lu' aia, lu' Mariana.

— Aşa, şi?

— Hai, mă...

— De ce îl ţii în taxi?

— Nu ştiu. Păi, ce facem? În funcţie de asta văd cum îl manevrez şi pe Lone.

— Facem pe naiba. Ştii care e problema? L-am pierdut pe tata.

— Cum l-ai pierdut?

— A intrat pe aici, la vile, şi, după ce eu am făcut dreapta acolo, în capăt, la sere, nu l-am mai văzut.

— Adică a intrat undeva, nu?

— Da, exact, a intrat într-un garaj. Se şi întunecase când am ajuns.

Sub fiecare vilă cu două etaje se aflau două garaje. Era foarte probabil deci să fi intrat într-un astfel de garaj.

— Pe de altă parte, Cami, nu cred că ar face aşa ceva...

— Ştiu ce zici, dar e noapte, intră direct cu maşina acolo, nu-l vede nici dracu'.

— Mda.

Stăteam lângă taxi în tăcere.

— Să mergem acasă, am spus, ridicând mâinile de parcă tocmai găsisem acea soluţie foarte simplă care le scăpase până atunci tuturor.

— Nu, nu, exclus. Hai să stăm aici, în capul străzii, îl vedem când iese.

— OK, hai să-l băgăm pe Lone la tine în maşină.

— Aa, nu, nu, exclus.

— Hai, mă, ce naiba! Şi vezi că foloseşti cam mult „exclus".

— Nu, să nu mai vorbim despre asta, nu-l bag să-mi împută maşina.

Săracul Lone ne privea pe geamul maşinii cu o faţă veselă. Probabil şi-a dat seama că vorbeam despre el, pentru că a coborât geamul.

— Fumăm sau ce facem?

— Da, da, pauză de ţigară, i-am răspuns.

S-a dat jos, şi-a aprins o ţigară.

— Vreun semn de la Mariana? l-am întrebat.

— Nimic. Aşa mai fac ăia, vin, zic că pleacă repede, că nu stau decât o oră, se iau cu băutura şi rămân peste noapte. Am vrut odată să fac o poteră, să mergem noaptea peste ei, a zis Lone.

— Ce să faci?

— Să-l iau pe Dimi, îl ştii pe Dimi, mai ştie el vreo trei băieţi prin sat, şi să mergem noaptea peste ei, să-i încingem, să vezi dacă mai călcau ei pe-aici.

— Şi de ce n-ai făcut *poteră*, fiindcă nu se mai face de sute de ani?

— Ha-ha, a râs Camelia sarcastic.

— Da, mă, s-a dus omul la cineva: vreau şi eu să fac o poteră. Aa, ne pare rău, nu se mai fac potere de hă-hăăă, de mult timp, am insistat eu.

— Aa, da, *aşa* e foarte amuzant, a zis Camelia.

— Era aiurea, ce naiba puteam să fac?

Am luat-o pe Camelia deoparte, prefăcându-mă că îi arătam ceva pe telefon.

— Unde e un hotel mic pe-aici? În afară de Modern.

Modern era hotelul din centrul oraşului, era însuşi Hotelul.

— Sunt două la ieşirea spre autostradă, după OMV, pe dreapta. Aa, şi mai e unul în partea aia, la fabrica de conserve, după ce treci de ea, unde are Demeter

magazinul de mobilă. Acolo stăteau inginerii care lucrau la autostradă.

— Aha. E curat, e OK, nu?

— Din ce ştiu, acolo merg oamenii mai mult ca să şi-o tragă. Şi puştani.

L-am dus pe Lone la Chic Motel. I-am luat două sticle de bere la doi litri, a insistat să fie la doi litri, nu la jumate sau la doză, două pachete de ţigări, nişte sendvişuri şi a rămas că ne auzim de dimineaţă, în caz că nu sună Mariana mai devreme. Pe drumul de întoarcere, în acelaşi taxi, am vorbit la telefon cu Alexandra, fusese îngrijorată că nu ştia nimic de mine, că nu răspunsesem toată ziua, i-am zis că e totul OK, dar că mai stau puţin, Camelia are lucruri să-mi povestească. Mi-a spus că mama fusese foarte vorbăreaţă, o luase pe Vera la plimbare, iar acum stăteau toate trei pe terasa închisă pe care o construise tata în spatele casei.

— Şi vorbiţi? am întrebat-o.

— Da, vorbim, îţi dai seama.

— *Wow*... tare. Chestii de bătrâneţe?

— Nu fi bou.

— Chiar mă bucur.

— Câteodată mă gândesc dacă, în lipsa ta, eu şi maică-ta am fi putut fi prietene.

— Cum adică în lipsa mea? am întrebat eu. Să fi murit sau ceva?

— Nu, nu fi bou! Dacă ne-am fi întâlnit în alte împrejurări.

— Hm, nu, exclus.

— Mă rog, ideea e că face eforturi mari. Se vede.

— Dă-i un cub de zahăr, o să dea din coadă!

Am stat cu Cami în maşină, am fumat şi am vorbit. În lungul străzii nu se vedea nimeni. Era posibil să fi trecut mai departe, adică să nu fi oprit neapărat undeva acolo. Însă da, ar fi fost foarte ciudat să fi făcut asta, pentru că nu avea nici un sens s-o ia pe acolo decât dacă ar fi vrut să se oprească la una dintre acele vile. Dacă ar fi vrut să ajungă în altă parte, nu avea ce căuta pe aici.

— Să treci şi tu pe la Dorina, mi-a zis Camelia.

— Bine, am să trec.

— Întreabă de tine mereu, să ştii, chiar e dezamăgită când aude că vii şi nu îi dai nici un semn.

— Nu i-ai zis că am venit seara şi a doua zi de dimineaţă am plecat?

— I-am zis, i-am zis, dar ştii ce vreau să spun.

— Da, o să mă duc, văd eu. Ăla mic ce mai face?

— Ce să facă, bine.

— Bine, adică la fel, nu?

— Da, la fel. Nu o să se schimbe mare lucru, îţi dai seama.

— Dar nu era vorba acum ceva vreme că o să-l ducă nu ştiu unde, la o clinică din Croaţia sau aşa ceva?

— Ce Croaţia? Din Austria.

— Aşa...

— Dar nu i-au aprobat ăia de la minister, costă o grămadă.

— Ce nu i-au aprobat?

— E un formular şi nu ştiu ce condiţie nu îndeplinea Ionuţ.

— Frate, e bolnav, ce căcat de condiţie să nu îndeplinească? Nu boala e condiţia?

— Nu ştiu să-ţi spun exact.

Exact despre asta era vorba cu Dorina şi cu Ionuţ, băiatul ei bolnav: mulţi în jurul lor păreau că ar şti despre ce e vorba, dar nimeni nu ştia. Dorina e cu trei ani mai mare decât mine şi în copilărie am petrecut multe veri în vacanţă la Ştefan cel Mare, la bunici. Era o fată subţire şi blondă, avea o faţă care încă părea în lucru. Era ceva neterminat în sprâncenele ei de un blond spălăcit, în buzele care nu căpătaseră o culoare mai vie, în obrajii supţi, fără pic de culoare. Nu puteam să zic nimănui, nu am putut să zic niciodată, însă mi s-a părut că era de-o tristeţe care mai devreme sau mai târziu avea să atragă

moartea. Era un gând atât de tâmpit, o deliberare atât de superficială şi de intimă în acelaşi timp, încât nu puteam s-o comunic. Pe la cincisprezece ani a devenit de o rară frumuseţe: tristeţea s-a transformat în mister, pielea ei albă părea strălucitoare, iar părul blond ai fi zis că era fosforescent. O uşoară formă de prostie o făcea aproape fermecătoare. La optsprezece ani s-a căsătorit cu un tip mai mare decât ea cu vreo zece ani şi peste un an l-a făcut pe Ionuţ, care acum are un sindrom neuromotor. I-a apărut la vârsta de opt ani şi a fost un adevărat cutremur în familie. O dată aşa, în general, din cauza nenorocirii care se abătuse asupra lor din senin, apoi pentru că Ionuţ era un copil liniştit şi respectuos, pe care toţi îl iubeau. Dorina o zice cumva dintr-un singur sunet, dintr-o respiraţie: „sindrom neuromotor de tip periferic, sindromul Guillain-Barré”, ca pe o mică poezie şi cu lehamitea pe care o au funcţionarii când îţi spun ce acte îţi trebuie pentru un anumit dosar. În nici patru luni, Ionuţ abia dacă se mai putea mişca, muşchii îl lăsaseră de tot, i se atrofiaseră, iar neuronii şi axonii erau musafiri zilnici în familia noastră, auzeai frecvent vorbindu-se despre „degenerare axonală” sau „citoschelete neuronale”. „Polineuropatia inflamatorie acută demielinizantă” le ridica mari probleme mătuşilor cu opt clase. Cea mai puternică imagine, vedeta ameninţătoare

a acelor zile urâte, fusese cea cu Ionuţ părăsit de puterea muşchilor care îl ajutau să respire. Aşa auziseră că se întâmplă în ultima fază a bolii. S-au strâns bani, s-au făcut drumuri multe la Bucureşti, s-a plâns cât în toţi anii dinainte, iar pe la mesele de duminică s-a deschis enciclopedia acelor vorbe cu care se jelesc oamenii când sunt încă vii: de ce, mamă, de ce pe el, când sunt atâţia nenorociţi pe lumea asta, nefericită a fost şi fata asta de când o ştiu etc. Dorina şi-a reprimit din partea destinului faţa spălăcită din copilărie. Au mers la mai mulţi doctori, din spital în spital, din internare în internare, zilnic apăreau nume noi de medici, cu recomandări dintre cele mai dubioase, aflate din auzite. Pe mine mă ţineau la curent mama şi Camelia. De câteva ori am fost foarte aproape să mă implic şi eu în toată operaţiunea, dar lucrurile s-au precipitat şi au plecat cu el la o clinică din Ungaria. Tratamentul a fost un succes, în trei luni, cât a stat acolo, muşchii aproape că îşi recăpătaseră complet funcţionalitatea. Numai că banii s-au terminat şi s-au întors în ţară. Însă tratamentul trebuia să continue şi asta trebuia să se întâmple atunci, imediat, nu după o pauză. Îmi amintesc că au fost multe discuţii dacă Dorina să vândă apartamentul. La bancă nu putea să se mai împrumute, pentru că o făcuseră deja, iar iubirea şi

compasiunea familiei nu aveau totuşi atâtea zerouri. Ţin minte că m-a sunat mama într-o joi:

— E tragedie, mamă, e mare tragedie!

Am crezut c-a murit Ionuţ. Mi s-a uscat instantaneu gâtul.

— A fugit Petre cu banii, a continuat ea.

— Ce bani, care Petre?

— Da, mamă, a fugit Petre cu banii. Ieri a vândut Dorina apartamentul, azi de dimineaţă, când s-a întors din tură, nu mai erau nici banii unde îi ţinea şi nu mai erau nici hainele lu' Petre.

— Poate au fugit doar hainele lui Petre cu banii, poate că Petre e la o bere şi se va întoarce.

— Cum poţi să vorbeşti aşa, chiar nu-ţi pasă deloc? Săraca fată, săraca fată...

— Ba da, mă, îmi pasă, îţi dai seama, e foarte nasol.

Îmi părea rău, într-adevăr, fata asta chiar nu avusese noroc. Şi în principal era vorba de norocul de a se naşte într-un orăşel de câmpie din România, în care femeia trebuia să sufere, să plângă, să fie chinuită.

— Hai să mergem pe la ei, a zis Camelia.

— Aa, nu, nu, lasă, poate mâine, poimâine...

— Nu, hai, să mergem acum, serios. Să vezi ce-o să se bucure!

— Şi tata?

— Hai, mai stăm şi mergem mai încolo. Sun-o, dacă vrei, şi pe Alex.

— Nu, nu cred că vine Alex, ne complicăm, probabil e cu Ve la masă. Las-o, mai stă cu mama.

— Pfuu, da, o plăcere pentru ea!

— Face eforturi, să ştii.

— Am văzut.

Nu aveam nici un chef să-l văd pe Ionuţ, să aud toate amănuntele bolii şi să-şi ridice Dorina de la sol toată escadrila suferinţei. Parcă o vedeam scoţând acte, dosare, povestind lucruri triste. Nu ne mai întâlniserăm de câţiva ani, dar mă gândeam că aşa trebuia să fie.

Când am intrat în apartamentul ei, se auzea tare un post de muzică de la televizor. Era bucuroasă, a sărit pe mine, m-a pupat şi mi-a reproşat că nu ne-am văzut în tot acest timp. I-am zis că sunt cu munca până peste cap, ceea ce era o minciună, dar că de-acum o să ne vedem mai des, ceea ce era, de asemenea, o minciună. Ne-a invitat în sufragerie, unde, când am intrat, am văzut-o pe Oana. *Wow*, mi-am zis, Oana Vâlcu, şi *wow* a fost tot ce mi-a ieşit pe gură. Cred c-am făcut o faţă de idiot, pentru că m-am surprins apropiindu-mă de ea cu mâinile întinse înainte, exact ca fantomele din *Scooby-Doo.* A ridicat şi ea mâinile, nu ştiu cât o fi fost de şocată de entuziasmul meu, ne-am îmbrăţişat.

— Ce mai faci? am întrebat-o.

— Dar tu ce mai faci?

— De când eşti prin oraş?

— Aţi venit de Paşte?

— Ce facem, punem de la început toate întrebările, ca să ne ocupăm apoi liniştiţi de răspunsuri?

A spus ceva, dar n-am înţeles exact ce, am resimţit ultima ei întrebare ca pe o altă întrebare: „Aţi venit de Paşte?” însemna oare „Aţi venit sau *ai* venit?...”. Mi s-a făcut ruşine că mă gândisem la asta, trecuse atâta timp. Cum naiba să gândeşti aşa? Şi, cu fiecare secundă care se scurgea, mi se făcea ruşine şi de scena de mai devreme, cu mine foarte entuziasmat de întâlnire. Căcat, până la urmă sărisem pe ea ca un căţel care-şi aşteaptă stăpânul seara la uşă. Şi pe cine? Pe femeia... nu femeia, pe fata, că era o fată pe atunci, care-mi provocase cea mai mare durere din viaţă, care mă strivise. Cunoscusem prin ea durerea aia care se formează în piept ca un organ pe care nu-l aveai înainte. M-am întors aproape agresiv către Dorina şi Camelia, care erau în spatele meu, mă gândeam că poate mă înroşisem la faţă, pentru că îmi ardea, iar vârfurile urechilor mă frigeau.

— Unde-i omul nostru, unde e Ionuţ? am întrebat eu.

— E la ţară, la maică-mea, a plecat azi.

— Am înţeles că e OK, am spus.

— Măi, da, e OK, cât poate să fie de OK, sper ca într-o lună să plecăm cu el afară.

Mă aşteptam ca Dorina să turuie despre „procedurile” nefericirii. N-a fost aşa.

— Cu ce vă servesc? ne-a întrebat ea, iar eu am zis „vin” şi mi-am îndreptat privirea spre Oana, care stătea cu fundul sprijinit pe calorifer şi se uita la mine.

Când ni s-au întâlnit privirile, s-a desprins din locul acela, a trecut prin faţa mea şi, ajunsă în dreptul uşii de la sufragerie, s-a întors spre noi.

— Eu trebuie să plec, a zis şi a arătat spre ceasul de la mână.

I-am făcut cu mâna, fetele s-au pupat, au ieşit pe hol, au mai schimbat câteva vorbe, s-au auzit şi nişte copii coborând scările gălăgioşi. Ştiam că fusesem mârlan, de la acel entuziasm nefiresc trecusem la o totală indiferenţă, îi întorsesem spatele, fără să aştept nici un răspuns din partea ei. Oana râdea cu poftă în momentul în care m-am întors pe călcâie spre Camelia şi Dorina, aştepta să continuăm conversaţia. Oare ce faţă a făcut după aceea, în clipele în care am stat cu spatele la ea, până să mă aşez pe canapea? Oare ce şi-a spus? E foarte probabil, m-am gândit, să fi interpretat schimbarea mea bruscă de atitudine în sensul că zâmbetele şi îmbrăţişarea de la început nu fuseseră decât o bătaie de

joc, o mică, insignifiantă răsplată pentru vara lui ‘98, iar acum, prin spatele întors şi prin indiferenţă, îi arătasem ce credeam, de fapt, despre ea. Gândul ăsta m-a mai liniştit.

Se îngrăşase, avea fundul mai mare, însă la fel de spectaculos. În timp ce vorbeam cu Dorina, o aveam încă în faţă pe Oana: avea părul negru acum, cu şuviţe blonde, şi sânii ceva mai mari – sau poate era sutienul. Am aşteptat un moment de tăcere ca să aduc din nou discuţia spre ea. Starea mea de panică şi faptul că nu părea c-aş fi fost aproape să-i dau de cap mă distanţau cumva de mine însumi şi mă făceau să văd scena din afară. Iar astfel, ca spectator, chiar voiam să aflu ce se mai întâmplase cu fata asta.

— Apropo (deşi nu era apropo de nimic), ăştia au renovat vilele? Par mai curate, nu ştiu, le-au schimbat faţadele?

— Nu. Au fost izolate termic unele, dar şi le-au plătit oamenii.

— Tot cu lemne sunt, nu?

— Da, cu lemne. Mă rog, mulţi şi-au pus acum centrale.

— Chiar uitasem de Oana, ea a fost plecată sau ceva de genul ăsta, nu?

Minţeam, ştiam sigur că fusese plecată, nu ştiam că se întorsese.

— S-a întors de luni bune, din septembrie.

— Nu mai e nici afară cum era înainte, s-au mai tulburat lucrurile de când cu criza. Pe unde a fost?

— Italia.

— Mda, greu.

Cred că aveam o meclă de analist politic vorbind despre evoluţii geopolitice, rar vezi mecle mai stupide.

— Aa, nu, că ea lucrează la un hotel, e cameristă, face de toate, curat, chestii, nu câştigă mult, am înţeles, dar nu ştiu ce regim special au ei acolo când fac ore peste program, iar asta o ajută foarte mult. Nu are probleme.

— Căsătorită, nu?

— Divorţată, mai bine nu-ţi povestesc.

— Mi-am adus aminte de ea, am continuat eu, expediind-o brusc pe Oana undeva la marginea memoriei mele, pentru că era verişoară cu Skeleton şi-mi povestea ăsta de tac-su că e mare machitor.

O ieşire tâmpită, deşi nu cred că aveam nevoie de vreo ieşire.

— A murit, săracu’, acum câţiva ani.

— Şi zici că sunt totuşi şanse să faceţi actele alea acum, rapid, nu?

— Ce? Aa, cu Ionuţ? Da, acum am fi pe ultima sută de metri.

— Ce rău îmi pare că nu l-am văzut şi pe el...

Adolescenţa a fost Evul Întunecat, un întuneric dubios, plin de chinuri şi demoni. Marele demon, şeful demonilor, era sexul. Apoi, alţi demoni subalterni: frica de ceilalţi, teama că nu mă vor plăcea, dorinţa de a pleca din T. şi gândul că poate nu se va întâmpla niciodată asta, viitorul plin de speranţă, speranţa atât de epuizantă, totul atât de obositor. Eram o fiinţă deprimată, nervoasă şi, pe deasupra, cu sexul erect. E groaznic să fii adolescent, m-am gândit de multe ori la asta. Şi e normal să fie aşa: o fiinţă moare, copilul, iar toată adolescenţa nu e decât înmormântarea ei.

În acea perioadă nu eram contemporan cu nimeni dintre cunoscuţii mei. Refuzam orice contact cu cei care trăiau în oraş, cu viaţa care se mişca în jurul meu. Eram contemporan cu zeii din Olimp, cu Platon, cu Alexandru cel Mare, cu Tolstoi şi Dostoievski, cu Robespierre, cu Napoleon, ba şi cu Hitler eram contemporan, dar cu nimeni dintre cei care respirau acelaşi aer cu mine. Până şi Skeleton era un fel de „eu însumi” din afara mea: şi el voia să plece, şi el avea visurile lui, doar că deocamdată eram blocaţi în acel stup întunecat care, în timp, avea să

ne folosească pentru a se hrăni. Eram siguri că acel oraş mânca oameni. Doamne, ce priviri le aruncam studenţilor care veneau în vacanţe de la Bucureşti sau chiar de la Constanţa!

Timpul nu se oprea aici, în T., lumea aia curgea mai departe doar pentru că era multă ignoranţă, multă nesimţire existenţială, doar pentru că oamenii aceia nu înţeleseseră că au trecut pe lângă adevăr, că adevărul era chiar trecutul. L-au ratat, la fel cum unii ratează ieşirea de pe autostradă. Aşa că mergeau spre nicăieri, poate în cerc, într-un timp lipsit de orice cartografiere, o prosteală de timp, nişte fiinţe care treptat îşi pierdeau trăsăturile şi aveau să devină nişte existenţe pure, cum sunt pietrele. De-acum, timpul nu făcea decât să scoată din oameni ultimele rămăşiţe de adevăr.

Adevărul este că eram plin de teorii în acea vreme. Aveam una şi despre pietre. Pietrele erau forma în care fiinţa e nimic, de aceea se şi dădeau atâtea exemple cu pietre prin cărţi: „Spre exemplu, o piatră...”. Asta era teoria mea. Nu ştiam exact ce spunea teoria asta până la capăt, era un fel de ceaţă dulceagă, un fel de vată pe băţ metafizică. Teoria mea despre pietre avea o ramificaţie: interiorul pietrelor. Era vorba de întunericul din interiorul pietrelor, un întuneric la care nimeni nu va putea ajunge vreodată. Marea provocare, iat-o: interiorul pietrelor! Ca

şi alte teorii ale acelor ani, teoria pietrelor a rămas pur şi simplu în urma mea la un moment dat, cum rămâne un vagon desprins de tren.

Am cunoscut-o pe Oana când am trecut în clasa a unsprezecea, la începutul vacanţei de vară. Ea făcea liceul la Constanţa. Parcă mi-o aminteam din celelalte vacanţe, dar nu aş fi băgat mâna în foc. De ce nu mi-o aminteam era o întrebare într-un oraş ca acela. Ne-a făcut cunoştinţă Skeleton, prietenul meu şi vărul ei, un tip slab şi agitat care îşi mânca mucii când credea că nu-l vede nimeni. Skeleton era atât de agitat, încât îţi lăsa impresia că poate consuma mai mult timp decât ceilalţi oameni. Mereu făcea ceva, mereu te atrăgea într-o discuţie, mereu pleca şi venea.

În acel an ajunsesem să mă gândesc la orice femeie din oraş. Orice femeie era o posibilă intrare spre lumea plină de extaz, salivă şi gemete a sexului, orice femeie m-ar fi putut vindeca de propriul sex, devenit o boală insuportabilă. Găseam un posibil scenariu în care aş fi putut face sex cu oricare dintre ele. Era noapte, ploua, doamna Jianu, vânzătoarea de la Ferometal, se întorcea de la magazin, vântul puternic îi smulgea umbrela din mână, ne intersectam, eu mergeam spre casă, o protejam de ploaie şi de vânt cu geaca mea, pe urmă intram într-o scară de bloc, era cald acolo, tot oraşul

dormea, ne apropiam unul de altul, îi simţeam mirosul pielii amestecat cu mirosul ploii, îi muşcam buzele groase, îşi descheia cămaşa de sub care izbucneau sânii imenşi, uşor lăsaţi... ceva în sensul ăsta. Apoi ajungeam la doamna Jianu acasă, eram un fel de detectiv, îi comunicam fetei sale vestea morţii doamnei Jianu: „Îmi pare rău, a fost un accident, o maşină s-a desprins din întunericul nopţii, cu viteză mare... Staţi liniştită, domnişoară, voi rezolva acest caz!”, doar că fata era şi ea excitată de atâta durere, voia să facem sex şi chiar asta se întâmpla. După care o conduceam pe fată la o mătuşă a ei. Şi ce credeţi? Exact, mătuşa îmi cădea şi ea victimă.

Adevărul e că mă excitam instantaneu la aceste excese de carne: sâni mari, fund mare. Căutam, ca un şobolan, un loc ascuns ca să mi-o frec. Mi-era scârbă de mine, mă gândeam cu groază că voi ajunge cu acele gânduri murdare la propriile mătuşi. Ele încă trăiau într-o zonă curată, cuminte a minţii mele. E drept, o rezervaţie îngustă.

O vreme nu m-am gândit decât la curul Oanei. La sexul ei nu-mi permiteam să mă gândesc, era dincolo de suportabilitate, totuşi era acolo, cu mine, o prezenţă care îmi dădea fiori, dar spre care îmi interziceam să mă îndrept. Mă gândeam la ea şi mi-o frecam, ejaculându-mi

sufletul, încercând să desprind din interior pofta aia dureroasă. Ejacularea chiar era un fel de naştere a acelei dureri pe care nu puteam s-o mai ţin în mine.

Când zic că m-am ţinut după curul ei, asta s-a întâmplat efectiv. Ne-am întâlnit pe la mijlocul lunii iulie, eu frecam menta cu Skeleton prin parc, ea bea Cola şi fuma pe o bancă alături de sora unui tip pe care îl ştiam din liceu. Am stat de vorbă până târziu, Skeleton îmi tot făcea semne s-o conduc acasă. Mie nu-mi plăcea deloc chestia aia cu condusul acasă. Ne-am salutat la ieşirea din parc, dar simţeam nevoia să fac ceva. Aşa că m-am întors, am alergat după ea şi i-am cerut o ţigară. Ţinea pachetul băgat la spate, în pantaloni, la brâu, nu în buzunar. Când l-a scos, a împins pieptul în faţă. Tricoul i s-a mulat pe sâni şi ea m-a văzut că m-am holbat. Când ne-am intersectat privirile, mi-am dat seama că îi plăcuse că m-am uitat. Nu ştiu cum, am simţit asta. M-a întrebat dacă nu vreau două ţigări, una şi pentru Skeleton, i-am zis că nu. Atât a fost în seara aceea.

— Fraiere, ţine-te de asta, că se fute, mi-a zis Skeleton în drum spre casă.

— De unde căcat ştii tu că se fute?

— Se vede, fraiere. Plus că e mai mare decât noi.

— Cum e mai mare?

— Da, prostule, trece într-a douăşpea.

Aşa vorbea Skeleton cu mine: *prostule*, *fraiere.* Câteodată se mai scăpa şi cu băieţii din cartier şi-atunci era în pericol să-şi ia capace.

Mă apucasem de fumat de câteva săptămâni. Am vrut să mă apuc de fumat, am crezut că o să-mi mai zboare mintea de la masturbare, naiba ştie, poate era bine să faci şi altceva cu mâinile. Plus că toţi fumau în jurul meu la şcoală. M-am chinuit vreo două săptămâni să mă apuc. Ieşeam noaptea în curte, după ce adormeau toţi, mă rezemam cu spatele de zidul casei şi priveam încolo, înspre grădină şi peste copaci, spre cerul plin de stele. Mi-era scârbă, fiecare fum pe care îl trăgeam îmi provoca greaţă, dar ştiam că trebuie să insist. Skeleton, aşa slab cum era, băga deja până la zece ţigări pe zi, ceea ce, spuneam noi, era preludiul unei morţi fulgerătoare.

Fumatul avea să-mi dea aşadar aparenţa normalităţii. Eram convins că masturbarea era o boală şi că mai nimeni din oraş nu o mai practica, oricum, nu în cantităţile industriale în care o practicam eu. Fumatul mă făcea să semăn cu ceilalţi, m-ar fi putut ascunde în mulţime la un moment dat de eventuala mânie a lui Dumnezeu.

Lumea devenise curul Oanei. Luna pe care o vedeam eu noaptea, în curte, peste copaci, nu era decât curul ei. O variantă la fel de inaccesibilă ca modelul pământesc.

Pâinea rotundă pe care ne-o tăia mama la masă era curul Oanei, ba chiar şi cururile altor femei deveniseră curul Oanei. Ziua, de pe la ora douăsprezece, mă ducem în parc, aveam o carte la mine, citeam întins pe iarbă, undeva la margine, dincolo de stadion, pe unde nu se aventurau decât haitele de câini. Era cald, foarte cald, păstos de cald. De câteva ori l-am minţit pe Skeleton că m-a luat taică-meu la ţară, că aveam acolo treabă prin curte. Nu voiam să merg cu el la baie, la pescuit sau cu bicicletele. Când eram singur, eram mai aproape de Oana. Atunci mă despărţeau de ea doar orele. Deşi mă întrebam de câteva ori pe zi dacă sunt îndrăgostit şi cât sunt de îndrăgostit, de fiecare dată îmi venea acelaşi răspuns: te gândeşti prea mult la curul ei şi la sânii ăia mici ca să fii îndrăgostit de ea. Mă masturbam prea mult ca să iubesc pe cineva – era ceva pur în iubire, de care eu n-aveam cum să fiu pregătit. Eram murdar. Pe la cinci, cinci şi ceva, o luam din loc, mergeam s-o aştept, înaintam printre blocuri cu o ţigară aprinsă în gură, nerăbdător s-o văd. Abia dacă mai era cineva pe stradă la ora aia, când canicula şi praful se uneau mai mult ca oricând şi făceau aerul irespirabil. Mai trecea totuşi o vreme până când o zăream ieşind din scara vilei, cu părul încă ud, un castaniu care în lumină devenea roşcat, cu ochii umflaţi de somn (da, dormea la prânz, ceea ce

mi se părea foarte ciudat), cu un maieu colorat şi cu diferite desene din paiete peste sânii mici şi, iată-l, curul ei rotund în blugi. O lăsam să ia un mic avans, fugeam prin spatele altor vile şi, la un moment dat, îi apăream în faţă, foarte mirat c-o văd. Mă saluta cu „Bună”, dar nu mai zicea nimic. Eu făceam pe plictisitul, deşi mă aşezam disciplinat în dreapta ei şi mergeam împreună spre gară, pe strada principală, în ceea ce se putea numi, în oraşul nostru, „plimbare”. Vorbeam foarte scârbit, deşi eram doar chinuit şi cât se poate de fericit că nu mă alungă. Nu m-ar fi mirat s-o aud: „Hei, Robert, parcă aşa te cheamă, nu? Ştii ce, ia mai du-te-n mă-ta de-aici! Ce te ţii atâta după curul meu? Nu-l vei atinge niciodată”.

Într-adevăr, din seria viselor cu televizorul din piept, în acele vremuri, mă mai gândeam că am capul transparent, ca peştii aceia translucizi, şi că mi se vedeau gândurile dinăuntru, în ochii celorlalţi nişte maţe scârboase.

Nu-mi plăcea toată prostia aia cu „plimbarea”. Vedeai cupluri de toate vârstele trecând pe strada principală, de la parc până la rondul mare cu flori, din faţa gării. Pe drum se opreau la terasă, la Central, sau în părculeţul mic din faţa centrului cultural Lumina. Mai erau câteva locuri, terase mici unde te-ai fi putut aşeza, însă nimeni

nu se ducea mai departe, nimeni nu făcea dreapta, spre exemplu, la gară, s-o ia pe vechiul drum spre Litoral, unde, într-adevăr, totul era dezolant. O fostă bază sportivă din care se furase totul şi unde discutam cu Skeleton istorie şi ne imaginam cum am fi acţionat noi în anumite momente delicate dacă am fi fost în locul unor mari personalităţi din trecut. (De cele mai multe ori ne luam la întrecere, inventând tot felul de măsuri pe care ar fi trebuit să le ia Hitler ca să câştige războiul.) La fel, nimeni nu mergea în partea stângă, unde era depoul. Muriseră cândva pe-acolo nişte copii electrocutaţi şi de-atunci nu mai vedeai pe careva prin depou, deşi mie mi se părea fascinant.

Ne-am tot plimbat şi am tot vorbit, zile în şir. O distram cu bârfele mele din şcoală, ni se alăturau prietene ale ei, câteodată făceam pe clovnul sau mă dădeam mare cu ce citeam. Uneori făceam mişto de Skeleton. El se supăra că petreceam prea mult timp cu Oana şi mă trăgea de limbă: v-aţi sărutat, i-ai pus mâna pe ţâţe, întrebări de-astea. După vreo două săptămâni, ea m-a luat de braţ. Treceam prin dreptul terasei Central şi, pur şi simplu, m-a luat de braţ. Nu am schiţat nici un gest, de parcă era normal ce se întâmpla şi poate că era normal, dar nu ştiam eu. I-am simţit palma umedă pe antebraţ. Am mers în gară, pe peron, era pustiu.

Cumpărasem două sticle de Cola reci şi un pachet de ţigări. Am fumat şi am băut Cola, am povestit despre oraşul ăla de căcat din care trebuia neapărat să plecăm. Ea se plângea mai mult de şcoală, nu ştia cum o să facă să ia bacul, însă pe mine mă durea în fund de bacul ei. Peste vreo două zile, tot acolo, în gară, m-a pupat pe gură. Mi-a umezit cu saliva ei buza de sus şi mirosul de salivă uscându-se mi s-a părut tare scârbos, însă, până a venit noaptea, până au adormit cei din casă şi am ieşit în curte să fumez şi să mă gândesc, chestia cu saliva dispăruse, rămăsese doar amintirea unei excitante umezeli. Mă gândeam cum am să mă căsătoresc cu ea şi cum apoi, după căsătorie, în noaptea nunţii, am să fac sex cu ea. Mi-am jurat că până atunci nu mă voi mai atinge de propriul sex. O oră mai târziu mă luptam cu el sub cearşaf, părea că voiam să-l ucid.

E imposibil ca oamenii să nu-şi dea seama că mă masturbez ca un dement, îmi spuneam. Oamenii au trimis oameni pe Lună, mai mult ca sigur că îşi dau seama când văd un adolescent dedicat cu totul masturbării. Probabil le e jenă să-mi spună ori se amuză pe seama mea sau poate că toţi din oraş s-au pus de acord într-una din aceste zile: „Hei, fraţilor, rămâne între noi cazul Robert! Îl urmărim, ştim totul despre el, dar nu trebuie să-şi dea seama de nimic! Aţi văzut ce urât

gândeşte despre noi, aţi văzut ce naiv e fraierul, crede că va pleca de aici, din acest oraş! Ha-ha, ce prost e, labagiul!”. Apoi, mă gândeam că, de fapt, sunt parte a unui experiment. La un moment dat, îmi imaginam, o maşină neagră va opri în faţa casei noastre şi un tip a cărui faţă e greu de reţinut îmi va spune: „Tipule, ai trecut testul, acum hai cu noi!”.

Testul era oraşul, bineînţeles.

Timp de o lună am fost fericit şi am suferit ca un câine. De atâta poftă, aveam impresia că îmi creşteau mici fructe pe corp, ca nişte cireşe, ca nişte vişine, ca nişte bulgări plini de salivă, care explodau când se făcea ora şase, când ea ieşea din bloc şi, legănându-şi fundul, se îndrepta spre parc. Era o mică sărbătoare pe pielea mea, un minuscul sfârşit de lume. Deasupra, învelind parcul ca într-un celofan, se întindea aburul înecăcios care venea dinspre depou. I-am zis odată:

— N-ai senzaţia că aburul ăsta, mirosul de la depou, se pune peste oraş cum se pune sacul ăla de plastic peste faţa celor morţi, când sunt ridicaţi ca să fie duşi la morgă?...

N-avea cum să fie aşa cum ziceam eu, era deja noaptea, ne plimbam prin parc, Dunărea răsufla din când în când spre noi.

Seara o conduceam acasă, iar acolo, la intrarea din spate a vilei, între nişte pomi, ne sărutam. Într-una din seri, atingându-mi prin pantaloni sexul, mi-a spus:

— Ştii, ai mei pleacă la ţară vineri. Te aştept, dacă vrei, vom fi singuri...

Am vrut să-i spun că o iubesc. Şi o iubeam foarte mult, cum aş fi iubit pe oricare alt mesager care mi-ar fi adus o astfel de veste. Şi-a descheiat primii doi nasturi ai blugilor, mi-a luat mâna şi mi-a condus-o înăuntru. I-am pus degetele pe sex şi nu ştiam ce să fac mai departe. Simţeam carnea fierbinte, pliuri multe şi fine de carne umedă. Mi-am desfăcut şi eu blugii, tot doi nasturi, şi ea mi-a mângâiat sexul. A scos însă mâna după câteva clipe, am crezut că se întâmplase ceva sau că o deranjasem mai devreme cu mişcările mele neexperimentate. A luat salivă pe degete şi a băgat mâna la loc, mi-a masat glandul cu degetele pline de salivă, iar după puţin timp mi-am dat drumul. Aş fi vrut să îngenunchez în faţa ei şi să-i spun că merita o biserică. Primul meu orgasm provocat de o altă mână, primul orgasm produs prin frecarea cu o altă fiinţă. Am plecat acasă cu pantalonii umezi, cu mintea umedă şi cred că aveam şi lacrimi în ochi.

Mai sunt două zile până vineri, mi-am spus, ce-o să fac? Tot drumul mi-am mirosit degetele cu care îi

atinsesem sexul. Mă enerva că miroseau a tutun şi-atât. Noroc că mirosul ducea la creier, pentru că acolo tutunul a fost transformat în cu totul altceva: prin degete ochiul meu reuşea să coboare la ea în chiloţi, în acea lume miraculoasă. I s-a aşezat ca un ou gelatinos şi viu în pliurile calde şi umede.

Am ajuns acasă, unde am stat în curte până spre dimineaţă, răcoarea ce s-a lăsat la un moment dat îmi plăcea, pătrundea în mine de peste tot, iar asta mă relaxa, mă hrănea cu mici porţiuni de linişte – devenisem un teritoriu, o întindere pe care gândurile şi senzaţiile călătoreau dintr-o parte în alta, întâlnindu-se accidental. Dimineaţa a apărut pe cer mai întâi ca o proiecţie a ochilor mei. Ei păreau că se luminează, nu lumea. Dimineaţa era o închipuire. Nu e nimic mai neconvingător pe lumea asta ca începutul unei dimineţi când eşti obosit şi fericit. Din depărtare, de pe cer, dimineaţa s-a scurs apoi printre copacii din curtea noastră şi printre copacii din celelalte curţi, bănuitoare, o dimineaţă din iepuri albi. Deja mi se închideau ochii, din partea cealaltă – orice ar fi însemnat asta în raport cu dimineaţa – reapăreau închipuirile şi visele. Eram atât de obosit, încât nu mă puteam opune nicicum, frigul pe care îl simţeam pe spate, lipit de zidul casei, era atât de îndepărtat, încât mi s-ar fi putut părea chiar comic.

Pentru a amâna somnul şi lipsa de conştienţă, aş fi vrut să-mi mai aprind o ţigară, însă nu mai aveam putere. M-am ridicat ca prin vis şi m-am dus în camera mea, unde am adormit imediat.

A doua zi nu ne-am văzut la ora stabilită, m-a sunat să-mi spună că intervenise ceva. Mi-a fost ruşine să întreb dacă evenimentul de vineri rămânea în picioare, aşa că, de joi de la prânz până vineri după-amiază, am stat ca pe ace, nu-mi găseam starea, m-am certat cu mama, cu tata, iar la un moment dat am dispărut de acasă. M-am dus direct la depou, unde am fumat mai multe ţigări şi am băut o bere. E foarte greu, ca adolescent, să faci rost de un prezervativ într-un oraş mic. Erau trei farmacii în oraş, la toate lucrau doamne pe care le ştiam de mic şi cărora le spuneam „Săru' mâna" când le întâlneam pe stradă. De la toate cumpărasem în anii din urmă medicamente, citind ceremonios de pe o foaie ce îmi dictase mama acasă. Cum ar fi fost să mă duc şi să le zic că vreau un prezervativ?!

Experienţa mea legată de sex putea fi numită doar în batjocură „experienţă". Da, eram un Kasparov al masturbării, însă jocul se limitase până atunci numai la mine. De două ori m-am aventurat în afara mea, iar căldura toridă m-a speriat. Prima oară se întâmplase în

clasa a noua, când o verişoară a mamei din Satu Mare s-a dus cu familia pe litoral, iar la întoarcere a trecut pe la noi. Avea o fată, care deci îmi era verişoară. Pentru că eram prea mulţi în casă, eu şi Laura, aşa o chema, am fost trimişi să dormim la bunica, iar bunica, speriată şi religioasă cum era, ne-a culcat în acelaşi pat, însă fiecare cu picioarele la capul celuilalt. Cumva, sexele noastre erau aproape. Am râs toată seara, ne-am hlizit, pielea ei înnegrită de soare mirosea a mare, m-a pus să-i desenez ceva cu unghia pe bronzul piciorului şi, când am apăsat mai tare, a tresărit, m-a prins de mână şi a apăsat şi mai tare, apoi a râs. Când ne-am băgat în pat, am mai discutat o vreme în întunericul camerei, iar mai târziu i-am simţit mâna pe piciorul meu. A urcat până aproape de limita chiloţilor, acolo degetele s-au plimbat de colo colo preţ de un minut, ca nişte gardieni. Aveam sexul erect, încercam să mă dau mai jos în pat, astfel încât să mă atingă cu degetele pe el, dar ea îşi retrăgea soldăţeii în acelaşi timp cu mişcările mele. Apoi s-a culcat, iar eu, a doua zi de dimineaţă, am dispărut de-acasă, nu voiam s-o mai văd, eram sigur că îşi bătuse joc de mine. Iar dacă nu-şi bătuse, asta era (pe-atunci, ceea ce mi se părea o evidenţă absolută peste cinci minute putea fi cea mai tulbure chestie din lume), oricum urma să plece în după-amiaza aceea.

Cealaltă ieşire sexuală din perimetrul propriului corp şi-al propriului joc se petrecuse cu câteva luni înainte s-o cunosc pe Oana. Petreceam unele după-amiezi la Skeleton pe terasă. Ai lui aveau o casă mare, neterminată, dar cu o terasă mare şi ea, unde noi jucam şah, discutam cu gravitate filosofie şi analizam, picaţi în extaz, hărţile războaielor napoleoniene. Îmi petreceam nopţi întregi reproducând la scară mare, pe coli de hârtie de un metru pe un metru, planşele din cartea lui Gheorghe Eminescu despre războaiele napoleoniene. Tot de acolo, de pe terasă, urmăream peste drum fetele de la Liceul de Industrie Alimentară. Priveam uimiţi, când se suna pauza mare, cum se umplea curtea de fete. Ca să nu fim văzuţi, am pus într-o parte a terasei o bucată de carton, în care am făcut două tăieturi, două deschizături înguste, două vizete de privit gagici. De-acolo urmăream şi comentam. Skeleton, cu toată concepţia lui cazonă despre lume şi viaţă, a zis la un moment dat, cu vocea îngroşată, foarte serios:

— Ar trebui să mergem într-o zi peste ele!

M-am înecat de râs, m-am tăvălit pe terasă, îmi imaginam cum năvălim noi doi de la Skeleton din curte, cum traversăm strada în fugă, urlând, şi cum ne năpustim în curtea liceului, apucând la întâmplare de păr, de haine fete care fug disperate încercând să se

salveze. Skeleton îşi căpătase această poreclă prin clasa a cincea. În timp ce stăteam mai mulţi băieţi la canal, într-o iarnă, şi vorbeam despre o minge de fotbal Tango cu care apăruse unul de-a opta, el a zis:

— Când o să mă fac mare, o să-mi iau o motocicletă şi o cască neagră, iar pe cască o să scriu *Skeleton*...

Se uita undeva peste noi în timp ce spunea asta. Noi l-am privit nedumeriţi, iar el a continuat:

— *Skeleton*, cu „k”!

Unul dintre noi, Borcan, un tip bondoc cu un cap mare, a căzut în canal de râs, şi-a rupt o mână. Eu m-am salvat, m-am lăsat pe spate. Acum, râzând la el în balcon, rememorând şi acel moment, era prea mult. Skeleton se uita la mine, amuzat şi el. După câteva săptămâni, a aflat Skeleton că la Liceul de Industrie Alimentară fusese înfiinţată o clasă de surdomute şi că în clasa aia de surdomute erau câteva curve care şi-o trăgeau pe bani foarte puţini. Combinator cum era, mereu gata să-şi ia o palmă sau un pumn de la cei mai mari, numai ca să fie în cercul lor, Skeleton a făcut rost de o surdomută. A dat pe ea o pipă a lui taică-su. Ştia că urma să mănânce bătaie, dar era împăcat cu gândul. Când lipseau lucruri din casă, taică-su îl bătea direct, iar el nu zicea nimic, accepta, peste câteva zile erau din nou prieteni. Ne-am întâlnit lângă sala de sport de la cimitir

cu o tipă scundă, care avea o faţă cuminte, nimic deosebit la ea. Avea însă ceva senzaţional: o pizdă. Era o zi întunecată de început de noiembrie, nori negri păreau că adulmecă mereu în capătul străzii. Am condus-o acasă la Skeleton. Ai lui erau plecaţi la o înmormântare. Ce prilej mai bun să ne pierdem virginitatea? Am tras la sorţi, a câştigat Skeleton. El a fost aşadar primul. Eram amândoi emoţionaţi, ne era teamă să vorbim între noi, deşi fata nu ne auzea, îi zâmbeam din când în când şi uneori ne pufnea râsul. Râdea şi ea, ceea ce a mai destins atmosfera. Fata a fumat vreo trei ţigări pe terasă, a băut un pahar de vin şi nişte Cola, apoi a intrat cu Skeleton în cameră. Eu m-am dus pe terasă, nu voiam s-aud ceva, vreun sunet, nimic. După vreo oră, a apărut Skeleton, care mi-a zis că fata a plecat. Am făcut o adevărată scenă, m-am simţit trădat. Din atitudinea lui împăciuitoare îmi dădeam seama că era vinovat (asta trebuie să fie, îmi ziceam, ce altceva?), am plecat în grabă, jurându-i că n-am să-l mai văd niciodată. Adevărul e că nu ştiam ce să cred, doar că eram foarte nervos, foarte frustrat. El îşi pierduse virginitatea, iar eu nu. A doua zi am aflat de la băieţii de la canal o poveste nu doar inventată de la un capăt la altul, ci şi nedreaptă faţă de mine: că îi trăsesem ţeapă, că el adusese două surdomute, una pentru mine, una pentru el, doar că eu

m-am panicat şi n-am mai apărut. De ce m-aş fi panicat? Exact aşa l-au întrebat şi băieţii de la canal, cred, „De ce să se panicheze?”, iar Skeleton a venit cu o chestie foarte tâmpită:

— Nu-l ştiţi pe Robi, fire poetică!

Evident, când m-am dus la canal, peste câteva zile, am fost luat direct cu „Poeţii nu fute?” şi „Ne laşi şi pe noi să-ţi punem mâna la păsărică?”. A apărut şi Skeleton peste o vreme. L-am lăsat să se apropie şi m-am repezit la el. A vrut să fugă, dar n-a reuşit. I-am tras câţiva pumni în faţă până au sărit ceilalţi să-l scape. O bună bucată de timp n-am mai trecut pe la canal, până la urmă era locul lui Skeleton, deşi aveam şi eu prieteni acolo, deşi mi-era dor de jocurile de fotbal. Ei aveau un maidan lângă cimitir, în spatele sălii de sport construite de curând, dar care era ţinută închisă (se deschidea numai când aveau loc unele ceremonii). Cu Skeleton m-am împăcat în primăvara care a urmat, aşa, simplu, a venit la mine şi m-a invitat pe la el: făcuse rost de *Memoriile de la Sfânta Elena.*

Cum să fac rost de prezervative? Nu, Skeleton trebuia exclus din ecuaţie. Îmi dăduse cu ceva timp în urmă două prezervative, pe care le furase de la maică-sa, însă

le folosisem. Mi le-am pus şi m-am masturbat. Aveam impresia că sunt mai aproape cumva de un act sexual.

Am trecut pe la băieţii de la canal. Ei erau mai mari, plus că îi durea undeva de ce-ar zice nu ştiu ce vânzătoare, cum s-ar uita la ei şi aşa mai departe. Eram convins că pentru un pachet de ţigări ar fi intrat fluierând într-o farmacie să cumpere prezervative. Erau la fotbal, m-am dus în spatele sălii de sport, lângă cimitir. Era foarte ciudat şi foarte riscant. Ciudat pentru că mă uitam la băieţii care jucau fotbal şi mă întrebam la care dintre ei aş fi putut apela şi riscant pentru că nu voiam să intru în gura lor, să înceapă să comenteze: cu ce gagică, cum a fost şi aşa mai departe. Din punctul ăsta de vedere erau nişte sălbatici care nu cunoşteau mila. După îndelungi deliberări mi-am oprit privirea asupra lui Castană. Din ce văzusem, Castană mă aprecia pentru că citeam („Citeşti cărţi”, zicea el), îmi cerea părerea în diferite probleme şi avea mari dificultăţi să se facă plăcut în grup. Însă eram sigur, simţeam că nu m-ar fi trădat, nu ar fi scos chestia asta s-o pună la bătaie, n-ar fi zis nimic. Am vorbit cu Castană. În ultimul moment, în timp ce îi făceam propunerea, m-am răzgândit. Pur şi simplu mi s-a părut că un pachet de ţigări pentru ce avea să facă era prea mult. Şi mi-a mai venit un gând tot atunci: trebuia s-o fac eu. Trebuia să trec prin jenă, prin

ruşine, prin valea umilinţei ca să ajung între picioarele Oanei. Prea îmi picase din cer totul. I-am spus lui Castană ceva inventat pe loc, de un film care urma să ruleze la cinematograf.

Îmi amintesc că am intrat foarte hotărât în farmacie, am cerut o cutie cu trei prezervative, am plătit şi am ieşit respirând forţat şi exagerat de regulat. Întotdeauna când mi-am amintit de prima mea partidă de sex, da, îmi apărea în minte Oana, însă undeva mai în spate era şi doamna Gheorghiu, farmacista – o femeie grasă, care vorbea în şoaptă, parcă pentru a nu speria toate acele substanţe active şi somnolente care-şi aşteptau bolnavii.

Nu ştiam dacă s-o sun pe Oana, să aştept telefon de la ea sau să plec în oraş, să patrulez pe la vile. Am ales o variantă intermediară. Îmi făcusem datoria, fusesem curajos, demn, îmi plătisem faţă de destin şansa, acum puteam să acţionez cum credeam eu. Am sunat la ea de la un telefon public din gară. Voiam doar să văd dacă era acasă. După câteva secunde a răspuns, i-am auzit vocea, nu am zis nimic, a întrebat de câteva ori cine e, apoi a închis. Deci era acasă. Ne-am întâlnit vreo două ore mai târziu, cred că ştia că eram pe-acolo, pe lângă vila ei. Era îmbrăcată cu nişte pantaloni scurţi, foarte scurţi, şi în picioare purta papuci de plajă coloraţi. Avea faţa căzută, m-a luat de mână, m-a pupat şi mi-a cerut o ţigară. Îmi

amintesc că simţeam cum tremura inima în mine – aşa arăta ea deci când stătea prin casă, iar în curând aveam să-i dau jos şi aceste haine. Sânii ei mici şi ascuţiţi vibrau la fiecare pas.

— Ai mei s-au certat azi, mi-a zis, tata e în casă, a plecat doar mama, aici, în oraş, la mătuşă-mea. Băi, băi, ştiam eu că trebuia să se întâmple ceva.

Cred că am îngânat câteva vorbe, însă mi-a plăcut tare că era sincer dezamăgită. Cu două seri înainte îmi păruse atât de sigură pe ea, încât mă gândisem că era una din gagicile acelea experimentate, despre care mai auzeam din când în când prin oraş. Ştiam că n-are cum să fie aşa, dar asta nu însemna că nu mă gândeam. Acum însă era o fată dezamăgită, tristă.

— Mă duc să mă schimb, mi-a spus, şi dup-aia mergem să ne plimbăm.

Ne-am plimbat tăcuţi mai multe ore, ne zâmbeam când ni se întâlneau privirile, probabil că amândoi ne imaginam cum ar fi fost şi, până la urmă, ce mai era de spus? Trebuia să se întâmple sexul, până atunci se amâna orice, iar după sex avea să fie tot sex, mi-era atât de greu să găsesc un subiect de discuţie. În cele din urmă, salvarea a venit din partea ei:

— Atât de prost e tata câteodată... Ştii, odată a bătut-o pe mama. Adică a bătut-o rău, nu aşa, o palmă, ci bătaie.

— Pe tata cred că l-ar bate mama, i-am zis eu.

Mi-a povestit de la ea din familie, cu acele scandaluri şi cu taică-su, care avea perioade în care bea foarte mult.

— Se încurcă cu ăia, cu aviatorii! Mama se roagă de el cu munca: orice, Gigi, orice, numai să te duci mâine-dimineaţă la muncă! Dacă nu te duci, să nu mai vii acasă.

Oana a râs de parcă ar fi zis un banc.

Aviatorii, da, aviatorii de la B. Era de groază cu ei în oraş când se puneau pe băut. Se spunea că nimeni nu poate să bea mai mult decât piloţii. Iar ei îşi făcuseră un titlu de glorie din asta. Îi vedeai seara îmbrăcaţi la costum, aranjaţi, erau oricum oameni cu foarte mulţi bani, iar dimineaţa îi întâlneai prin piaţă, bântuiau fără ţintă, cu câte o sticlă pe jumătate goală în mână, vorbeau tare, cântau şi îţi cereau agresiv respect dacă îi luai la mişto. Una dintre melodiile lor de petrecere intrase în folclorul oraşului. Ia uite-i, spuneau oamenii când îi vedeau beţi şi începeau să cânte:

De-ar fi cârciumile toate

Agăţate-n nori,
Ar intra în ele, Doamne,
Doar aviatori!

Versuri în care se putea remarca dreptul de exclusivitate pe care piloţii îl reclamau asupra beţiei.

— Nu ştiu dacă am putea spera, a zis Oana, lipindu-se de mine.

— La ce să sperăm?

— Să se îmbete tata azi, să plece cu piloţii.

— Nu cred că ne putem baza pe asta, am zis eu cu toată amărăciunea.

Piloţii nu se ocupau cu asta zilnic, cum făceau ceilalţi beţivi ai oraşului, beţivii care beau la cele două localuri din gară. Ei o făceau lată rar totuşi, o dată pe lună poate, atunci când existau multe zile în care nu aveau zboruri. Acesta era unul dintre motivele pe care le invocau ei sau ajunsese să le invoce oraşul pentru ei: sunt atât de pasionaţi de zbor, încât, atunci când nu o fac pentru o perioadă mai mare, au nevoie de această supapă de defulare ce este alcoolul, beţia.

— Poate nu ies piloţii, dar ies ceferiştii. Iar dacă nu ies ceferiştii, poate ies poliţiştii. Taică-tu se face rangă doar cu tipi în uniforme? De fapt, asta e adevărata chestie, asta îl atrage, m-am prins.

Oana râdea cu gura până la urechi, am văzut în ochii ei o căldură nespusă. Palmele ne erau transpirate, ni le frământam cu putere unul altuia până ajungeau să ne doară – anticipând în beţia lui taică-su şi în consumul de alcool al acestui orăşel posibila noastră fericire.

Şi în seara aceea am avut noroc: taică-su a băut. N-am aflat cu cine, poate singur. Şi a băut atât de mult, încât noi am făcut sex în timp ce el sforăia în camera alăturată.

Am consumat toate cele trei prezervative, eram transpiraţi, în lumina atât de palidă care intra pe fereastră abia dacă îi desluşeam din când în când un ochi închis, părul răvăşit, un sân cu sfârcul mic. Altfel, o vedeam direct în creier, cu palmele, cu mintea, în timp ce eram cu totul acolo, într-o lume goală de orice alt conţinut decât noi doi. Iar noi doi eram cu totul altceva decât ştiusem până atunci. Acum eram compuşi din mirosuri noi, dintr-o altfel de salivă, dintr-o textură a pielii nouă şi comună, care ne cuprindea pe amândoi.

Am plecat cu şosetele în buzunar, cu tricoul şifonat îmbrăcat pe dos şi cu gândul că voi ajunge acasă, unde mă voi masturba cum nu o mai făcusem niciodată: fericit.

Oana a plecat din toamnă la Constanţa, venea însă vineri seara cu trenul de şapte treizeci, care pleca din Galaţi şi mergea la Bucureşti. Oprea la linia doi, eu stăteam lângă chioşcul de ziare din dreapta gării. Linia doi nu avea pe-atunci peron pe partea cu gara, aşa că o vedeam cu rucsacul în spate trecând liniile doar după ce trenul pleca. Ochii mei o depistau imediat, o alegeau din cele douăzeci-treizeci de persoane care coborau în T. Ne îmbrăţişam şi ne aşezam în fund acolo, pe o bancă, beam Cola şi fumam. Am făcut asta de cinci ori, în cinci weekenduri. Ea îmi povestea ce mai făcuse la şcoală, eu la fel, ne pupam mult, o conduceam acasă şi o aşteptam să coboare din nou ca să mergem în parc. Până să plece la şcoală, am mai făcut sex de patru ori, iar după ce a început şcoala, am mai făcut de două ori. O dată în parc, pe o bancă retrasă, şi-a dat chiloţii jos şi s-a aşezat la mine în poală, altă dată la ea acasă, într-o după-amiază de sâmbătă, când ai ei erau plecaţi la ţară. Mă chemase la Constanţa, să stau cu ea peste weekend în cămin, însă am găsit scuze să nu merg. Adevărul e că nu aveam bani. Încercasem să împrumut, dar n-am găsit de unde.

Într-o zi de vineri am aşteptat-o în gară până la douăşpe noaptea. După trenul de şapte treizeci mai era unul la zece şi doişpe, apoi încă unul, ultimul, la unşpe cincizeci şi cinci. Trenurile plecau din gară, iar ochii mei

nu o găseau dincolo, pe peron, s-o decupeze din grupul de oameni. Nu m-a sunat nici a doua zi, nici în săptămâna care a urmat. Am aşteptat-o în gară şi în vinerea următoare. Nu a venit. Nici la şapte treizeci, nici la zece şi doişpe, nici la unşpe cincizeci şi cinci. Nu m-a mai sunat, n-am mai aşteptat-o.

Am suferit ca un câine. Evident, ca un câine care suferă groaznic. Îmi imaginam curul ei rotund şi luminos în braţele altcuiva. Un bărbat păros îl îmbrăţişa, îl strângea la piept, într-un gest de disperată posesiune, îi vedeam faţa cu ochii închişi de plăcere, doar că altcineva i-o provoca. Skeleton, tâmpit cum era, îmi tot povestea că aşa sunt alea care pleacă la liceu în Constanţa, că-şi găsesc iubiţi pe-acolo, că sunt tipi cu bani care le agaţă uşor. O uram sincer.

Faptul că mă uitase, faptul că înainte făceam parte din ea, iar pe urmă eram în afara ei cu totul – că mă aruncase din ea cum ai scoate nişte mobilă veche din casă şi ai închide uşa să n-o mai vezi – mă făceau să fiu atât de nefericit. Aşa sunt toate, mă gândeam, îşi duc curul în altă parte, îl fac cadou altcuiva.

Simţeam atunci o nevoie animalică de a depinde de cineva, de a fi în grija cuiva, ca un handicapat. Voiam să fiu handicapat şi cineva să aibă grijă de mine, cu o

dragoste moderată, ca un foc încet ce nu se stinge niciodată.

Într-o seară, după ce băusem mai multe beri şi nu puteam să mi-o scot pe Oana din cap, am ajuns acasă târziu, după miezul nopţii. Pe hol am dat de mama, care fuma şi mă aştepta. Am trecut pe lângă ea cu capul în pământ, fără să o salut, fără să-i spun nimic. Ea s-a uitat după mine. M-am întors şi am luat-o în braţe. Am plâns cu capul pe umărul ei. Când am vrut să mă desprind din îmbrăţişare, m-a tras înapoi.

— Băiatul meu iubit, mi-a zis.

7

Iubesc oraşele mari: lumini, magazine, mall-uri, universităţi, ore de aglomeraţie în trafic când stai la semafoare care se schimbă degeaba, îmi plac mirosul fumului de eşapament şi mirosul înecăcios al anvelopelor autobuzelor şi troleibuzelor vara, îmi place curentul acela împuţit care se formează la ieşirile de metrou. În imensitatea indiferentă a oraşului îmi pare că orice teamă devine un moft, îmi place asfaltul în care se văd urmele tocurilor, îmi plac pieţele cu oameni care aşteaptă alţi oameni privind în stânga şi în dreapta sau butonând la telefon, îmi plac metrourile cu trupuri

înghesuite, apropierea şi respiraţiile care se întrepătrund, îmi plac iernile când zăpada înnegrită pare că a scos la suprafaţă sufletul negru al oraşului, copiii care iau zăpadă de pe capotele maşinilor ca să facă bulgări şi bunicii care îi apostrofează, pentru că totul aici, în oraş, e mizerabil, e străin, e irespirabil... iar asta mi se pare într-un anumit fel purificator. Îmi plac farmaciile, raiul meu arată ca o farmacie: lumina rece şi caldă ocrotind vindecătoare contururile, dozajele substanţelor din medicamente, cântarele acelea fine, flacoanele, fiolele, mişcările precise şi lente ale farmacistelor (apropo, nu e nimic mai dizgraţios decât bărbaţii farmacişti), vocea lor şoptită. Îmi plac medicamentele, aş vrea să fiu înmormântat nu într-un coşciug de lemn cu broderii stupide, ci într-un flacon de antibiotice, un flacon mare, de plastic.

Aici, la marginea comunei, în casa noastră nouă, nu aveam stare. Încercam să mă acomodez şi eram mândru că nu reuşeam. Păpuşa s-a auzit din ce în ce mai încet şi, în a treia noapte, bateriile şi-au dat duhul. A rămas în perete, mută, moartă. Mi-am zis că, dacă e să fie un semn, cum mă întrebase Alexandra, atunci e un semn pentru mine: o păpuşă moartă îmi făcea cu ochiul din interiorul zidului. Doi morţi, eu şi ea, de-o parte şi de

alta. Ca în acele reclame, eu aveam baterii mai puternice.

M-am apucat de grădină. A fost o întâmplare cu grădina. Mai întâi am minţit-o pe Alexandra. Mă rog, aici, la marginea comunei, vântul ia foarte uşor minciunile, în scurt timp nu mai rămâne nici urmă din ele. I-am zis că îi pregătesc ei terenul. Asta a fost prima minciună, pentru că tot ce voiam să fac era să mă apuc de săpat în curte. A doua minciună a fost că îmi căutam de muncă în acest timp. Nu îmi căutam. Aveam o colaborare bună cu o firmă de paste, cel mai mare producător de paste din România. Eu le scriam toate porcăriile interne: comunicate pentru angajaţi, pentru furnizori, scrisori pentru directorii de fabrici, pentru colaboratorii externi şi altele de acelaşi gen. Nu îmi lua mai mult de două ore pe zi, iar banii erau frumoşi. Scriam în acelaşi timp şi pentru un site de călătorii, o istorie a marilor călători ai lumii, poveşti despre oameni şi despre cărţi de călătorie, citate din unii şi din alţii, o mică porcărie de două ori pe săptămână din care mai adunam ceva. Şi se mai întâmplase un lucru: nu voiam să mai plec de acasă, nu voiam să mai văd oraşul, deşi dispreţuiam totul acolo, la marginea acelei comune tâmpite. Mi-era ruşine de oraş, mi-era ruşine cum ţi-ar fi de cineva pe care nu-l mai suni cu anii şi la un moment dat ai apărea vesel, zicând: „Hei,

tipule, ce-ai mai făcut, cum mai merge treaba?”. Nu, nu se face aşa ceva.

Alexandra a început munca, iar eu nu prea aveam mare lucru de făcut. Scriam pentru firma aceea de paste. Îmi trimiteau pe mail ce aveam de făcut, apoi mă suna o femeie care vorbea foarte încet şi cu care discutam detalii sau ce nu se înţelegea din mesaj. Mă uitam la filme, citeam pe internet şi o plimbam pe Veronica. Nu doar o plimbam, mă şi apropiam de Veronica. Stăteam mult timp împreună, la prânz nu mai dormea în camera ei sau în living, ci urca la mine în cameră şi se cuibărea lângă mine. Mătuşa Alexandrei, Ilona, îşi băga capul pe uşă şi zâmbea afectuos, impresionată de ceea ce vedea. După ce se trezea, Veronica mânca ceva şi o luam afară, în cărucior sau în braţe, şi plecam încolo, peste câmp, pe nişte poteci bătătorite pe care mai treceau când şi când oameni spre pădure, la cules de ciuperci sau ca să adune lemne. Acum îmi părea rău că nu ştiusem cum să mă gândesc la Ve în cele şase săptămâni în care fusesem plecat de acasă. Într-una din zile, când mergeam cu ea pe câmp, îi povesteam cum ea o să crească mare şi cum ziua aceea va dispărea cu totul din mintea ei, dar pentru mine o să rămână clar întipărită în memorie şi cred că mi-au dat lacrimile. I-am zis că nu putea înţelege ce-i

spuneam şi că asta făcea parte din toată uitarea ce avea să vină.

— E ca o poveste, tati, i-am spus, văzându-i făţuca mirată.

— Ca o poveste, da, a spus şi ea, bucuroasă că ne aflam din nou pe un teren sigur.

Parcă o descoperisem în sfârşit pe Veronica, parcă până atunci fusese doar aşa, un zvon, o bârfă că aveam o fetiţă. Am fost grozav de bucuros. Era sfârşit de aprilie, se încălzise afară şi bătea vântul, un foşnet de crengi venea de peste tot, prăbuşindu-se în apropierea noastră, aducându-ne, credincios, un murmur la picioare. Mă gândeam că viaţa ei va fi atât de departe de aceste locuri cândva şi că, de fapt, nici nu ştiam cum va fi atunci, că aceste câteva zile în care o voi plimba pe câmp vor reprezenta adevărul relaţiei noastre. Cumva, plimbările se vor tot repeta la infinit, deşi ea va fi plecat de mult de acolo, deşi, poate, voi fi plecat şi eu. Mă deranja sentimentul acela pe care îl aveam, că în curând avea să se termine ceva şi avea să înceapă altceva.

Copiii au un organ cu care percep irecuperabilul, un organ cu care simt stricăciunea absolută pe care o aduce timpul în fiecare clipă – în fiecare clipă lumea moare cu totul şi se naşte cu totul în clipa imediat următoare, timpul clipeşte. Într-una din zile, Ve a vrut de pe platoul

argintiu una dintre brioşele făcute de Alexandra. Brioşa aia a căzut de pe tavă şi Alexandra a luat-o şi a mâncat-o rapid, nefiresc de rapid cumva. Ve a făcut o criză teribilă de plâns, n-a mai vrut nici o altă brioşă şi nimic altceva, nimic, nimic, a plâns până au înecat-o mucii, până a vomitat ciorba pe care o mâncase la prânz, cu o oră înainte – a venit lângă mine, m-a lovit cu picioarele şi cu pumnii ei micuţi, s-a dus la Alexandra în braţe şi a adormit. Pesemne timpul e cel care toceşte acest organ, libidoul legat de excitaţia pe care clipa, clipa, clipa i-o stârneşte copilului.

— Ve, ce-ai zice să ne luăm un câine?

— Câine, da, a spus Ve.

— Un câine de vânătoare vreau să zic, nu orice câine.

— Câine, câine! a exclamat Ve.

Mă gândeam să-mi iau şi o puşcă de vânătoare. Mergând pe-acolo, pe câmp, zi de zi, îmi făceam tot felul de planuri idioate: dar dacă mi-aş face aici o mică firmă de... ceva? Să produc... ceva? Îmi imaginam că nu voi mai merge nicicând în oraş. Iar când va trebui să fac cumpărături, voi ajunge numai până la Carrefour, care e la marginea oraşului.

Când Ve a împlinit trei ani, am organizat o petrecere, cu tort, coifuri şi tot ce trebuia. Alexandra le-a invitat, ca

la fiecare aniversare, pe cele trei mame care născuseră odată cu ea, în acea noapte, la maternitatea Giuleşti. N-am înţeles această prietenie forţată, provocată de astrele cezarienelor, însă mă bucuram că Alexandra şi Ve erau fericite. Eu o vedeam însă ca pe o prelungire a acelei nopţi de la maternitate şi, fără să ştiu de ce, lucrul ăsta mă indispunea. Din cele trei femei, doar două erau căsătorite. Cea de-a treia, să zicem, deşi nu avea vreun număr pe ea, bineînţeles, făcuse o fetiţă cu un tip cu care avusese o relaţie de-o noapte. Cu voce mai scăzută, după o cină, în timp ce spălam vasele unul lângă altul, Alexandra mi-a zis:

— Elena îşi mai aminteşte doar că tipul era blond, înalt şi avea o sculă mică. Îţi dai seama?...

— Ce curaj! am zis eu, neştiind prea bine ce voiam să spun cu asta.

— Era beată.

— De fapt, în sensul ăsta am zis că e curajoasă. Că se îmbată şi face chestii. Am impresia că o doare-n fund, când vrea să se îmbete, se îmbată şi gata.

— Şi-acuma, mi-a zis, o duce pe aia mică la maică-sa şi ea iese în cluburi.

— Hm, totuşi, nu ştiu ce să zic despre curajul ăsta.

— Face ce vrea, ştii?!

Celelalte două tipe vorbeau numai despre copii şi locuri de muncă – foarte obositor la ele era tocmai acest efort aproape vizibil de a semăna cu toate celelalte femei care se scufundă în viaţa de familie cu totul, cu grădiniţe, ore de pian şi limba germană, înot, griji exagerate legate de educatoare şi de şcoala care va veni. Pe soţii lor îi ţineam afară, pe terasă, la bere şi ţigări. Făcusem un grătar în curte, îi priveam prin fumul care se ridica între noi, vorbeam cu toţii despre fotbal, legănându-ne de pe un picior pe altul. Când şi când, dincolo de siluetele lor, scormoneam cu privirea câmpul. M-am gândit: ce-ar fi să lucrez grădina, s-o sap, să fac răsaduri, să pun seminţe şi dup-aia să ud cu furtunul? O să mă documentez pe internet, o să fiu atent, o să merg în piaţă după seminţe. Nu mi-au trebuit mai mult de câteva secunde ca să văd cu ochii minţii cum creşteau dincolo de gard, pe un teren pe care aveam să-l cumpărăm, nişte sere.

După ce au plecat invitaţii, cu fleicile mele de porc fripte pe grătar legănându-se în burţile lor pe drumul de ţară, am luat sapa şi m-am pus pe săpat. O sapă era tot ce aveam, o cumpărasem din piaţă cu două săptămâni în urmă, când îmi spusese Alexandra că trebuia să scăpăm de buruienile din spatele casei. Am lovit vreun sfert de oră în ele, amintindu-mi cum făcea bunica în curte la

ţară când curăţa via de iarbă. Cu o broboadă neagră pe umeri, cocoşată, cu şoşoni de cauciuc în picioare, lovea pământul ca un mecanism, ca o păpuşă întoarsă cu cheia. Odată mi-a venit s-o întreb: „Mamaie, la ce te gândeşti?”, dar n-am întrebat-o. N-am făcut-o nici când scotea sâmburii din prune, saci întregi de prune, ca să le pună apoi la fiert în tuciurile mari – două tuciuri imense, cum numai în iad se mai găsesc, doar că acolo sunt pline cu oameni din care au fost scoşi în prealabil sâmburii. Stătea cu orele şi scotea sâmburii din prune, stătea cu orele şi lovea pământul cu sapa ori în magazia de chirpici curăţând boabele de porumb de pe ştiuleţi. O vedeam prin uşa magaziei, pe care o ţinea deschisă ca să intre lumina. Îşi băga pe mâna dreaptă un fel de mâner de fier cu colţi – ne mai jucam noi de-a ninja cu el, pentru că părea un fel de gheară metalică – şi rămânea acolo, pe scăunelul de lemn, între coşul de nuiele şi sacul cu boabe, tăcută, fără să-şi mişte privirea. Oare la ce se gândea atunci?

Dar să revin la sărbătorirea de trei ani a Veronicăi.

Alexandrei nu-i plăcea când vorbeam urât despre ceea ce ea numea cu entuziasm, în faţa lui Ve, „noii noştri prieteni” şi era uşor dezamăgită că eu nu-i plăceam, deşi îi tot spuneam că nu îmi displăceau. I-am zis la un moment dat despre Elena, „a treia tipă”, că era

grasă şi că, în momentul în care se aplecase să-şi dezlege şireturile, scosese un sunet ciudat, de parcă s-ar fi aşezat pe un căţel, care a schelălăit.

— Dar căţelul era în ea, înţelegi? am completat amuzat.

Alexandra s-a uitat la mine foarte serioasă şi mi-a zis că „cele care sunt aşa, cum sunt şi eu acum, n-au ales să fie grase”.

— Eu nu râd de alegerea lor, am spus. Râd doar de faptul că sunt amuzante grasele de felul acesta. Dacă ar fi ales să fie grasă, nu aş fi râs, pur şi simplu aş fi zis că e şi proastă, nu doar grasă. Pentru că trebuie să fii proastă ca să-ţi alegi acel corp.

— De când te-ai apucat să judeci oamenii după aparenţe?

— Oho-hooo, am răspuns, ca un Moş Crăciun care tocmai ghicise numerele la loto, stai puţin, că nu e vorba de aparenţe. Atâtea aparenţe? Să mai dea jos din ele.

— Hai, pe bune, las-o moartă! a zis şi a vrut să plece.

— Da, da, asta a fost aiurea şi să ştii că treaba cu aparenţele chiar aşa e, cum ai zis. Judecăm oamenii după aparenţe, e normal să fie aşa. Dacă sunt atât de altfel şi de buni şi de frumoşi în esenţă, să facă bine să-şi construiască şi nişte aparenţe mai mişto. De ce căcat

lasă aparenţele de izbelişte, mai ales ştiind că oamenii sunt superficiali, ca mine, şi îi judecă după aparenţe?

Mi-a întors spatele şi a făcut câţiva paşi, după care s-a oprit şi s-a întors spre mine.

— Poate că Elena nici nu mai are vârsta aceea, ştii tu, la care corpurile sunt suple, iar sânii sunt ca nişte pumni de copil.

S-a rotit din nou pe picioare şi a plecat. Era prima oară, după nişte luni bune, când o readucea în discuţie pe Corina şi mesajele pe care le schimbasem cu ea. Îi scrisesem Corinei cândva, în acele luni, că avea sânii ca doi pumni de copil, iar ea îmi răspunsese, alintată, că era aiurea ce zisesem, că măcar să fi fost vorba tot de pumnii ei, de când era copil, deşi era ciudat şi-aşa... Bineînţeles, mă tot gândisem ce făcuse Alexandra cu schimbul de mailuri. Aş fi putut băga mâna în foc că le păstrase pe toate, că le avea salvate undeva pe toate şi că uneori le citea. Când oare?

Am mers în capul scărilor de la etaj, la balustradă, şi am strigat în urma ei:

— Aa, şi ştii care mai e treaba cu esenţa şi cu aparenţa?... Că fiecare alege să fie esenţial când îi convine. Aşa că, dacă-mi vine acum pe chelie, pac, sunt esenţial şi te acuz că nu eşti esenţială în acest moment. Nimeni nu poate fi esenţial continuu. Adică, na, te rog,

be my guest, chiar acum, în timp ce noi ne certăm pe ţesutul adipos al Elenei, undeva în Siria maţele unui copil se întind pe asfalt. Ce mai contează Elena? Stai, stai, că nu e chiar aşa: copilul ăla despre care vorbesc nu are doar nişte maţe înconjurate de conceptul de copil sau de „conceptul de copil din Siria numai bun de dat exemplu". Nuuuu! Copilul ăla are o culoare anume a ochilor, nişte buze de o anumită formă şi îl pronunţă ciudat pe „s". Daa, chiar acum mi-am amintit: îl pronunţă pe „s" ca Ve. E ca Ve din punctul ăsta de vedere, *wow*, ce ciocnire în lumea esenţelor, ce zici de asta?

— Te rog să n-o bagi pe Ve în asta, oricum, te rog să încetezi!

A fost un moment ciudat: după ce invitaţii au plecat şi eu am ieşit în curte să dau cu sapa, m-am prins că era o prostie ce făceam. Îmi trebuiau scule, îmi trebuiau multe lucruri pentru activitatea asta, nu eram pregătit, o sapă nu însemna nimic în raport cu proiectul meu. M-am urcat în maşină şi am plecat spre Hornbach. Când m-am întors acasă, se înserase deja, aşa că am început de a doua zi, de dimineaţă. Mi-am tras pe mâini o pereche de mănuşi din piele groasă şi am scos pietrele din curte. La început le-am aruncat la întâmplare spre gard, după care mi-am dat seama că nu era bine, aşa că le-am adunat pe toate într-un colţ al curţii, pe ciment. La un moment dat m-am

simţit privit: Alexandra se uita la mine de pe verandă. Mi-a zâmbit şi mi-a spus:

— Chiar aşa, uite!

Ce însemna asta? Nu ştiu, dar pot spune ce înţelegeam eu: „Chiar aşa, vezi, sunt atâtea lucruri pe care poţi să le faci pe lumea asta. Iată, poţi să scoţi pietrele din curte, însă tu ai ales să faci altceva: s-o fuţi pe o tânără de douăzeci şi trei de ani, înşelându-ţi nevasta, distrugându-i viaţa!”.

După ce m-a primit înapoi acasă, s-a comportat ca în lunile în care ne-am cunoscut, când făceam sex în fiecare noapte şi ne uitam la seriale, amuzându-ne, comentând, punând *Pause* pentru a ne imagina vieţile noastre în contexte diferite sau pentru a povesti ceva ce ne aminteam despre noi şi pe care celălalt nu-l ştia încă. Era un confesional în care ne mărturiseam pe noi, cei care am fost, dar şi păcatul de a vrea să fim altcineva. Părea că relaţia noastră o luase de la zero, se reîncarnase în cea mai frumoasă amintire a ei. Nu m-am prins de ce se întâmpla decât în momentul în care, fiind amândoi în bucătărie şi gătind, am văzut cum îi cădeau lacrimile în salata de vinete din faţa ei. S-a întors către mine şi mi-a spus:

— Nu înţeleg, nu înţeleg, te-am rugat atât de mult să-mi spui înainte.

Într-adevăr, printre puţinele lucruri enervante la Alexandra fusese ăsta, din când în când îmi spunea: „Dacă vreodată vei vrea să te duci cu alta, te rog mult să-mi spui înainte”. Apoi mai zicea ceva despre demnitate, prietenie, orgoliu, nu mai ştiu ce. Aveam obiecţii de făcut, deşi îi dădeam dreptate „în esenţă”, numai că nu voiam să discutăm despre asta în acel context, al înşelării.

„Oricum, să ştii, m-ar durea cel mai mult să nu-mi spui!”, îmi zisese de câteva ori.

Acum, cu bolul albastru de salată de vinete în faţă, a repetat:

— Nu ţi-am zis că asta m-ar răni cel mai mult?

Cum adică „înainte de a face ceva să mă anunţi”? Când înainte, când e „înainte”? Întotdeauna e înainte. Şi cum adică asta ar răni-o cel mai mult? De unde până unde acest ascendent al cunoaşterii în viaţa noastră de cuplu sau în viaţa ei? Să ştie, să ştie... Mi s-a părut un scârbos amestec de ipocrizie şi snobism. „Cunoaştere şi rană”, *wow*, ce spectaculos, ce sonor, ce titlu de volum de eseuri răsuflate!

„Înainte”, serios, când înainte? Înainte de a intra pula în pizdă sau când? Sau aşa, generic, din volumul ăla de eseuri, ceva ridicol de genul: „Înainte de a se întâmpla,

înainte de a se transforma viaţa în amintire cum se transformă mâncarea în rahat”?

Sincer, săpatul m-a ajutat mult. Cazmaua e cel mai bun terapeut câteodată. Fără nici o simbolistică legată de săpat, adâncime, sens, dincolo de scoarţă, coajă şi alte prostii, cred că mă ajuta ritmul, faptul că făceam aceiaşi paşi, că loveam şi că asta se repeta aproape identic. E ca şi cum ai stinge în tine toate luminile, toate vocile, ai da lumea mai încet şi ai auzi doar ce te interesează – s-ar putea să nu fie nimic, o vagă plictiseală. În timp ce săpam, în timp ce navigam haotic în lunile acestei despărţiri care nu se mai întâmpla, o auzeam în continuare pe Alexandra cu avertismentele ei: să-mi spui înainte, umilinţă, durere, rană, cum ai putut? Tot atâtea planete care se roteau în jurul capului meu, iar ceva mai încolo, în restul satului şi-al infinitului univers, salata de vinete în care picurau lacrimile ei. Şi săpam, săpam în continuare, fără furie, fără grabă – „să-mi spui înainte”, „umilinţă”, „durere”, „cum ai putut?” –, ai fi zis că erau bucăţile unui corp tranşat pe care urma să-l îngrop.

Următorul moment a fost într-o după-amiază. Stăteam amândoi în living, fiecare se uita pe laptop, Ve era cu mătuşa pe covor, construia un Lego. Alexandra a

ridicat ochii din laptop şi mi-a făcut semn să vin după ea. Am urcat în dormitor şi mi-a spus:

— Ştii ce, chiar nu aş fi crezut că vei avea o relaţie extraconjugală! Jur, aş fi fost în stare să jur pe orice. Vorbeau colegele pe la serviciu de unii şi de alţii, eu stăteam liniştită, ba chiar le zâmbeam şi le spuneam: Robert nu, Robert niciodată nu o să aibă o relaţie extraconjugală.

Sosit din partea legal-instituţională a dicţionarului, „extraconjugal" avea aerul unui unchi bogat aterizat din străinătate. Poţi să foloseşti un cuvânt ca „extraconjugal" când vorbeşti de alţi oameni, de unii pe care nici nu-i cunoşti, dar nu când e vorba de viaţa ta... Te-ai futut cu alta, ţi-ai băgat botul în pizda ei... Asta trebuia să-mi fi spus, aşa ar fi fost empatic şi corect.

— Of, să-mi bag picioarele, am spus.

— Da, ştiu, ştiu, nu e bine ce fac, greşesc, dar nu mai pot, înţelegi, nu mai pot.

— Ce aş putea să fac? am zis, foarte probabil neconvingător.

S-a uitat puţin la mine, îi curgeau lacrimi din ochi, dar faţa ei era imobilă, atrasă de gânduri într-un alt context.

— În primul rând, ai putea să nu îţi iei faţa asta de parcă aş fi nebună. Chiar n-aş putea să mai suport şi asta: că devin o nebună care te chinuie, că eu stric totul.

— Şi ce aş putea să fac? Zi-mi, voi face!

— Să-mi povesteşti! Să-mi spui tot, tot. Cum v-aţi cunoscut, ce ai simţit, unde vă întâlneaţi, când v-aţi pupat prima oară, când v-aţi tras-o prima oară, tot. Asta m-ar ajuta.

— Nu, i-am zis şi am ieşit din cameră.

Am terminat de adunat pietrele din grădină în seara aia şi a doua zi de dimineaţă am auzit un ţipăt din curte. Au duduit apoi paşi pe scări în fugă şi uşa s-a dat de perete:

— Vino, vino să vezi, Doamne! a zis Alexandra gâfâind.

Mi-am tras pe mine blugii şi am ieşit în curte. Pietrele pe care le scosesem din pământ erau aşezate în mijlocul curţii, în formă de piramidă, iar pe pietre, spre partea lor vizibilă dinspre intrarea în casă, erau desenate „feţe” de schelete. Astfel, părea că te uiţi la o piramidă de cranii şi fiecare craniu te privea.

M-am dus, am vorbit cu o firmă de pază, am încheiat contract cu ei, peste două zile ne-au pus şi camere de luat vederi şi alarmă.

— Alexandra, ştii, câteodată chiar ei fac asta, cei de la firmele de pază, pentru ca apoi să ai nevoie de ei. Deci plăteşti, mai degrabă, o taxă de protecţie.

Matei m-a sunat să ne vedem la nişte beri. L-am minţit, i-am spus prima oară că Ve e răcită şi trebuia să stau cu ea o săptămână acasă, pentru că mătuşa Alexandrei nu putea să vină de la Piteşti. După ce a trecut săptămâna, i-am zis că aveam un proiect urgent la care era mult de muncă, mare acţiune de comunicare, pentru că fusese o explozie la una dintre fabricile de paste din Moldova. Habar n-ai, i-am zis, cum explodează făina, ce mare bubuială e când pulberea aceea albă e adusă la o anumită umiditate şi la o anumită temperatură. Peste câteva zile m-am trezit cu el la poartă.

L-am cunoscut pe Matei imediat după terminarea facultăţii, lucram amândoi la o casă de producţie video, un fel de oameni buni la toate. Abia se căsătorise, era pe-atunci o jigodie familistă cu viitorul relativ asigurat material. Gândindu-mă la Matei, am impresia că îl pot gândi de tot, că l-aş putea epuiza cumva, cum ai trece ceva descris cu totul în descriere, dispărând din lumea reală sau rămânând în urma lui un fel de piele ca o muşama mototolită. E ceva consumabil în tot comportamentul său atât de invaziv, în temperamentul său atât de extrovertit, în impulsul constant de a participa activ la ce se întâmplă în jurul său. Odată am asistat la următoarea scenă: dimineaţa, pe la nouă şi

ceva, mă apropiam pe jos de sediul casei de producţie. L-am văzut în faţa mea pe Matei discutând aprins cu doi tipi. M-am uitat mai atent şi mi-am făcut o idee despre ce se întâmplase: un accident. Cei doi se loviseră cu maşinile. Credeam că Matei fusese cu unul dintre ei în maşină. Nicidecum, el doar trecea pe acolo când cei doi s-au ciocnit. În momentul în care am ajuns lângă ei, am înţeles şi ce făcea Matei, era un fel de moderator al disputei, intervenind cu mici întrebări ajutătoare pentru cei doi şoferi.

Era o jigodie familistă, îmi vorbea continuu despre nevastă-sa, ba chiar şi despre mama-soacră şi tata-socru. Spre exemplu, nu îmi spunea că se gândise la ceva sau că îi trecuse nu ştiu ce prin cap, nu, el spunea „Chiar vorbeam şi cu Dana aseară” sau „Părerea Danei este că...”, nu puteam să-i spun că nu mă interesează deloc părerea Danei şi că, după părerea mea (dacă tot suntem la campionatul mondial de păreri care nu contează), Dana e stupidă în multe dintre părerile ei. Adevărul e că mi-a fost foarte antipatică de când am cunoscut-o, în Vama Veche, fosta, din Romană: o pitică învelită în tot felul de eşarfe, cu urechile pline de cercei şi braţele de lanţuri, zăngănind din toate încheieturile, expansivă şi plină de viaţă, una din acele tipe care vin parcă de pretutindeni, neobosite, cu carnea proaspătă,

sănătoase, cu nişte dinţi frumoşi, albi, ordonaţi. Ea nu bea, nu fuma, trăgea de două ceaiuri toată seara şi se pişa de zece ori. Când am devenit vegetarian, a văzut-o ca pe o victorie a ei. A trebuit să-mi recapăt independenţa şi distanţa faţă de ea făcând mişto de câteva ori de ea pentru „energii”, „karme” şi toate cărţile proaste pe care le citea. Matei o iubea, o sorbea din ochi cum sorbea ea din ceai, iar asta mi se părea uimitor, pentru că nu te-ai fi gândit că se potrivesc, aşa, vorbind aiurea, dacă ar fi să iei în calcul lumea aia de potriveli perfecte. Mai degrabă, cel mult, ar fi fost un refugiu unul pentru celălalt. Dar nu era aşa, se iubeau şi s-au iubit sincer, cred, în toţi acei ani, până s-a dus naibii tot. Binele şi frumosul ciopliseră la ea ani buni: i-au şters faţa, i-au micşorat parcă şi sânii, au trimis-o la tot felul de cursuri despre viaţă şi suflet... Au transformat-o de parcă urma să intre într-un program de protecţie a martorilor.

Cât timp a fost cu Matei, nu a vrut să facă nici un copil, nu ştiu ce-i îndruga lu’ ăsta, că niciodată nu mi-a zis, dar, după ce l-a lăsat pentru un tip de la ea de la muncă – o corporaţie de căcat de la marginea Bucureştiului –, a făcut doi copii, s-a îngrăşat, i s-a umflat capul şi acum plimbă pe şolduri doi saci de grăsime. Mi i-a arătat Matei într-o zi, într-o poză de pe Facebook. Nu

sacii de grăsime, pe ea şi pe noul ei soţ. Am privit poza şi i-am zis:

— Pare că e cu mătuşa lui din provincie venită la doctor în capitală.

S-a supărat. Mi-am dat seama că l-am rănit spunându-i asta – adică a stat cu el opt ani, timp în care îşi hidrata seminţele de in seara ca să le mănânce a doua zi de dimineaţă, timp în care făcea împachetări cu un nămol puturos şi îşi băga electrozi în cur ca să nu facă celulită, iar acum, pac, rapid, i-a făcut ăluia doi copii şi arată ca o conopidă. Mă durea pe mine îngrozitor când mă gândeam la asta, însă ce a simţit Matei clar trebuie să fi fost îngrozitor.

Am observat ceva la Matei după ce s-a despărţit de Dana: povestea ce făcea folosind prea multe cuvinte. Spre exemplu, vorbea motivându-şi toate acţiunile şi toate afirmaţiile într-un fel în care nu numai că nu o făcea înainte, ci era ciudat social:

— Am fost azi la supermarket, pentru că trebuia să cumpăr nişte ghivece şi patru becuri.

Sau:

— O să fac eu mâine intro-urile pentru (nu ştiu ce rubrică). Am vrut să le fac şi săptămâna trecută, dar nu am mai avut vreme, marţi m-am întâlnit cu Corina şi am mers la filmări.

Nu interesează pe nimeni aceste amănunte. Erau câţiva pe etaj care la început au crezut că era o glumă felul ăsta de-a vorbi. Îl priveam câteodată la prânz cum stătea la birou, cum intra lumina pe fereastra din dreapta lui şi îi spoia faţa, mă gândeam că toate aceste accese de amănunte inutile erau ca nişte strigăte: voia să vorbească, voia să fie auzit, atunci, în acel moment, avea mare nevoie de confirmarea celor din jur că era auzit, că putea să scoată sunete, să articuleze cuvinte. Ce nenorocită vipera aia! Am ieşit mult cu el în oraş, am băut, am stat de vorbă şi îl vedeam cum alunecă în vorbirea aceea egală, descriptivă, povestindu-mi cine ştie ce prostie care nu ducea nicăieri. Mi se făcea milă şi, în acelaşi timp, îmi venea să-i bag mâna pe gât şi să-l scot de acolo de păr pe adevăratul Matei Vintilă, ostaticul acelei nesfârşite suferinţe, gelatinos, umed, de culoarea pişatului, dar, în sfârşit, liber din nou.

Câteodată, în timpul şedinţelor pentru vreo emisiune, observam că rămânea cu gândurile în altă parte, deşi îşi mişca privirea rătăcită de la unul la altul sau îşi nota în tabletă ce se vorbea. Pometii îi rămâneau uşor încordaţi, într-un rânjet complezent. Părea mai degrabă că un zâmbet îi putrezise pe faţă. Ce nenorocită!

Şi se mai întâmplase între timp ceva cu el sau poate ajunsesem eu în punctul în care, în legătură cu Matei,

făceam tot felul de asociaţii care spuneau de fapt mai multe despre mine decât despre el: ca atunci când a lipit un scotch, un pătrăţel de scotch opac, pe camera de la laptop. Pentru că, zicea el, odată s-a aprins aşa, din senin, iar din ce a mai citit, din ce a auzit de la alţii, nu e tocmai o poveste asta cu supravegherea şi monitorizarea. M-am uitat la el mirat şi m-a dat în pula lui. I-am zis:

— Deci gata, ai prins căcatul ăla de scotch şi tot mecanismul infernal de supraveghere al ălora s-a dus pe cur? Aşa şi-au făcut ei planul: băi, băgăm nişte miliarde în softuri de supraveghere planetară, însă totul depinde de o singură chestie: dacă oamenii vor lipi o bucăţică de leucoplast pe cameră, gata, s-a terminat, planul nostru nu mai are nici o şansă de succes.

El plecase de la radio într-o televiziune cu ceva vreme în urmă, parte a planului mai mare de a o rupe cu trecutul şi parte a planului mai mic de a-şi găsi un loc de muncă mai bine plătit.

M-am trezit cu el la poartă. Construiam nişte jardiniere lungi, din lemn, pe care urma să le suspend la un metru de pământ pe nişte cadre de metal. Văzusem pe internet că aşa plantează unii roşiile – şi erau, într-adevăr, multe avantaje în asta. Ve se juca lângă mine cu

uneltele ei de plastic. Aveam o discuţie cu ea despre faptul că multe personaje din poveşti au mari probleme cu digestia – lupii, gândeşte-te, o mănâncă pe Scufiţă, o mănâncă pe bunică, îi mănâncă pe iezi şi, cu toate astea, nu fac caca, ăia stau acolo, în burta lor. Cred că şi prinţesele fac mai mult caca în poveşti decât lupii. Se uita cu ochii ei mari şi căprui la mine, cu acel alb care e albăstriu, de zici că e amestecat cu cer senin, guriţa îi rămăsese întredeschisă, doar mâna dreaptă mai mişca în pământ grebla, aşa, inerţial. Abia mă abţineam să râd. Ea îmi punea repetat întrebări de genul: „Si le doale bulta? Si melge la doctol? Si tlebuie pastile? Si beau ţeai? Si...” Si tot asa.

M-am plimbat cu Matei pe câmp, i-am spus de planurile mele de a-mi cumpăra puşcă de vânătoare şi câine. Între timp, Ve se răzgândise, nu mai voia câine, îşi dorea un iepure alb. Matei mi-a spus că, în sfârşit, se mutase de la sala de fitness. După ce se despărţise de Dana, a stat în casa unui bun prieten, deasupra unei săli de fitness. Acum îşi închiriase o garsonieră pe lângă Hotelul Marriott, pe 13 Septembrie. Mi-a zis că era liber, că era fericit şi că aşa ar fi trebuit să fiu şi eu, pentru că nu e mare lucru, contează doar să ştii cum să-ţi spui, cum să vorbeşti tu cu tine.

— Am să-ţi zic o prostie şi ai să râzi, dar să ştii că nu e aşa.

— Zi-mi! am spus eu şi deja zâmbeam.

— Trăieşte clipa! Nu e o prostie asta.

Aproape că m-a somat. Parcă primisem o citaţie de la o instituţie a statului acolo, pe câmp, şi trebuia să merg la tribunal, să mă judec pentru ceea ce eram. „Trăieşte clipa!”

Dacă nu, ce? Mă trăieşte ea pe mine sau cum?

S-a rugat de mine să vin să mă angajez la televiziune:

— Sunt bani, scriem scenarii, ne doare la bascheţi!

— Ce bine că ne-am redescoperit unul pe altul! mi-a zis într-o seară Alexandra şi a plâns spunând asta.

Nu ştiu de ce m-am gândit atunci că redescoperirea tocmai eşuase.

Încă adormeam îmbrăţişaţi, goi, şi mă trezea spre dimineaţă şoptindu-mi să trag ceva pe mine, pentru că avea să intre peste noi în curând Ve. Treptat însă a apărut răceala şi am început să ne ferim privirile – iar când ni se întâlneau era mai mult o confruntare pe care nu voiam s-o afişăm, dar despre care doream ca celălalt să ştie. O nefericită luptă de prezenţe şi absenţe în care singurii martori eram noi: simţeam că ar fi vrut să vorbim din nou despre „ce se întâmplase”. Trădarea mea o ţinea

legată de trecut ca o datorie la bancă. Cred că ne era ruşine de împăcare, îi era ruşine că trecuse atât de uşor peste asta şi îi era ruşine că făceam sex. Mărturia mea completă nu avusese loc, aşadar era acolo o poveste nespusă care i-ar fi putut provoca şi mai multă durere. Iar ea voia acea durere. Mi-am spus că avea nevoie de timp. Ba chiar şi eu aveam nevoie de timp, pentru că şi mie îmi era ruşine.

Însă nu a fost deloc aşa. În jurul relaţiei noastre creştea de la o zi la alta o ciudată birocraţie: da, e clar, e evident că nu ne suportăm, dar nu ai nici o probă ca să spui asta. Atunci mi-am dat seama cum comportamentele de zi cu zi întreţin pe nesimţite pacea cuplului, gesturile transmit aparenţa iubirii domestice. Nu se întâmpla asta, dar nici reversul. Nu mă putea acuza de nimic, nu o puteam acuza de nimic. Nu în privinţa vieţii noastre de acum, după împăcare. Iar despre trecut nu mai vorbeam. Şi nu în cuvinte, nu cu voce tare, nu explicit, nu faţă în faţă. Am găsit alte căi însă de a o face.

Ce naiba se întâmplă? mă întrebam. Oare, de fapt, considerăm împăcarea o mare eroare? Abia acum ne-am dat seama de asta? Dar lăsam întrebările să treacă, eram amorţit, aveam impresia că toate se întâmplau dincolo, în spatele unui ecran gros.

După vreo patru-cinci luni, cred, singura apropiere pe care o mai aveam era la duş. Când făceam un duş, apărea şi ea, lăsa să-i cadă capotul şi intra lângă mine. Acolo, în acele şase-şapte minute, se desfăşura apropierea noastră, în prezenţa săpunului şi a apei care ştergeau imediat urmele apropierii noastre. I-am povestit într-una din acele zile în care am făcut sex sub duş de „prinţesele igienice” de la curtea vieneză şi mi-a zis să detaliez, însă ştiam că era falsă în acel moment, că zâmbetul ei aproximativ era unul mimat.

Tot în acea perioadă au început certurile. Ne certam fără să ne certăm, ne certam nu aici, în lumea vizibilă, nu prin vorbe, ci cumva de partea cealaltă a lumii, unde, să zicem, totul e pus în termeni absoluţi, ultimi. Am ajuns să trimitem de la unul la altul o energie puternică, un fel de chip, da, un chip schimonosit care se desprindea de noi şi mergea spre celălalt: ne certam cu fantome, cu cadavre. Aruncam cadavre de la unul la altul rânjind. Straniu sentiment: am impresia că aş putea să vorbesc la infinit despre asta şi cu fiecare nouă propoziţie nu aş face decât să mă îndepărtez de ceea ce aş vrea să spun.

Odată, într-o dimineaţă, am dus-o pe Ve împreună la grădiniţă. Era în primele săptămâni de când mergea şi ne plăcea foarte mult s-o vedem cum stă lipită de noi

minute bune până să-şi facă curaj să intre în sala unde era grupa ei. Apoi procedurile toate: schimbatul, prinsul părului în coadă ca să nu-i intre în mâncare, vorbele de alint, toate erau lucruri noi care ne-o arătau pe Ve într-o nouă etapă a vieţii ei.

Eram într-un fel de hol îngust unde se aflau două bănci pe care părinţii îşi schimbau copiii. O mamă tocmai schimbase băieţelul, urmam la rând noi. Alexandra s-a întors încruntată la mine şi mi-a zis, scrâşnind din dinţi:

— M-ai împins, de ce m-ai împins?

Nu o împinsesem sau, dacă o făcusem, fusese ceva involuntar. Oricum, ceea ce m-a scos din minţi a fost faptul că, din reproşul ei, din întrebarea pe care o punea, era convinsă că o făcusem voit: o împinsesem pentru că am vrut s-o împing şi deci trebuia să-i răspund la întrebare – de ce o făcusem?

— Poate te împing acum, i-am zis, apoi am lăsat jos rucsacul Veronicăi şi am ieşit în curte.

Am aşteptat-o acolo, deşi aş fi vrut să plec. Dar am aşteptat-o, pentru că voiam s-o întreb ce naiba fusese aia. Nu am făcut-o. Am întrebat-o ce a zis Ve, dacă educatoarea i-a spus ceva, iar ea mi-a răspuns la rândul ei amabilă, eram doi părinţi responsabili. După ce am plecat, după ce ne-am despărţit, fiecare urcând în maşina lui, am oprit pe o stradă alăturată şi am plâns cu

capul pe volan de nervi. Cum căcat am ajuns în acest punct noi doi, Alexandra? M-am liniştit însă, mi-am zis că exageram, că nu era bine ce făceam nici cu grădina aia, că stăteam toată ziua şi lucram la ea, că mergeam pe câmp singur atâta timp. Şi-apoi, nu-i aşa, o înşelasem.

Peste câteva zile s-a întâmplat altceva. Eram amândoi în baie. Târziu, după ce ea se demachiase, după ce se băgase în pat, dar nu putuse adormi... Eu stăteam pe veceu şi citeam. A intrat, şi-a pus pastă pe periuţă, moment în care eu am întrebat-o:

— Nu te-ai spălat?

Evident, întrebarea mea era tâmpită. Însă, la fel de evident, nu aceea era întrebarea mea. Ea înţelesese, de fapt, care fusese întrebarea mea, oricine ar fi înţeles. Era un fel de „Bună, deci acum te speli, nu?”. Cum, de altfel, înţeleg oamenii care vor să răspundă, nu să nu răspundă.

S-a uitat la mine scârbită şi m-a întrebat:

— Dacă m-aş fi spălat, crezi că mă mai spălam acum?

M-am gândit atunci, după ce a ieşit din baie, că, în momentul în care doi oameni nu vor să mai fie împreună, ei renunţă la orice comportament pe care l-au dobândit prin faptul că au fost împreună. Mi-am imaginat atunci că fiecare şterge în el chestii, arde hârtii, cum fac contabilii când aud procurorii pe scări sau cum se

întâmplă, în timpul războiului, în sediul unui cartier general care e abandonat în mâinile duşmanilor...

După această virgulă a venit următoarea ceartă. Una logică, scolastică aproape.

Eram la coadă la o casă de marcat într-un Mega Image. Când să ajungem să plătim, vine o tipă la vreo treizeci de ani, care o întreabă pe Alexandra:

— Pot să plătesc înaintea dumneavoastră? Am doar asta... – şi ne arată coşul în care era o cutie de lapte.

— Bineînţeles, a zis Alexandra, vă rog.

Acum, când îmi aduc aminte, chiar nu-mi dau seama ce am vrut să zic exact, dar pot presupune că am vrut să intru într-o dispută cu Alexandra, e foarte probabil. Am zis:

— Ştii, Alex, nu trebuie să ne ceară voie doar nouă, ci şi celor din spate, că nu s-a băgat doar în faţa noastră, s-a băgat în faţa tuturor.

Într-adevăr, am zis-o destul de tare, astfel încât să audă şi femeia aia, care plătea cutia de lapte.

— OK, a zis Alexandra, şi propui ceva sau doar dai aiurea din gură?

Am simţit că înnebunesc de nervi. I-am zis:

— Da, bineînţeles, logic ar fi ca acum noi să mergem la coadă ultimii, în locul doamnei.

Alexandra a luat coşul şi s-a dus în spatele cozii. M-am dus lângă ea, am stat disciplinaţi ca doi elevi până am plătit. În parcarea supermarketului s-a oprit, era furioasă, dar nu mi-a zis nimic, doar a respirat profund de câteva ori. Eu am desfăcut un pachet de gumă, am luat o lamă şi am întrebat-o şi pe ea dacă vrea una. Nu a vrut.

Altă dată eram în mall, la Plaza România, ne-am recuperat lucrurile din dulapurile cu cifru care se află la parter, pe un culoar înfundat, care nu ducea nicăieri. Cum am ieşit de pe culoar, am făcut dreapta, apoi stânga pe un culoar îngust, ieşind astfel într-o intersecţie a două culoare largi. Eu rămăsesem în urma lor, a Alexandrei şi a lui Ve. Mi s-a părut că Alexandra avea de gând s-o ia în partea din dreapta. Ai fi putut spune că Alexandra făcuse doi paşi în acea direcţie, deşi încă o mai ţinea pe Ve de mână, în zona care îi lăsa deschise toate posibilităţile.

— Pe-aici, am spus eu din spate, prin stânga!

Cu o voce fermă, e adevărat, uşor iritată, fiindcă ne plimbaserăm vreo două ore prin magazine pentru ca apoi să mâncăm nişte salate de rahat la Salad Box, timp în care abia dacă schimbaserăm câteva vorbe. Era unul din acele weekenduri în care nu avea chef să vorbească.

— Prin stânga o iau, a zis Alexandra. Pe unde credeai c-o iau?...

— Era clar că voiai s-o iei prin dreapta, i-am zis, neputând să mă abţin.

— Doamne, iar ştii tu ce vreau, ce e în capul meu?...

Da, acela era un moment distinct al certurilor: ea îmi reproşa că ştiu ce e în capul ei şi mă ruga, teatral, să nu mai ştiu.

Am simţit cum sângele îmi devine vâscos şi, în încercarea disperată de a ajunge la creier, îmi strânge gâtul, sufocându-mă. M-am uitat la Ve, împingea un cărucior cu un bebeluş în el şi era mult mai vie, mult mai reală decât acea inexistenţă pe care eu şi Alexandra o produceam pe lângă ea. Mă uitam la picioarele ei subţiri, cu genunchii osoşi, care păreau că se îndoaie uşor spre interior la fiecare pas, la părul castaniu care i se zbârlise la spate şi am simţit o mare spaimă, o infinită frică provocată de toată acea fragilitate.

Erau şi zile în care părea că ne înţelegeam bine, în care ne jucam toţi trei în curte sau făceam mici plimbări prin împrejurimi, erau seri în care stăteam toţi trei în pat şi ne uitam la un desen animat. Privea zâmbitoare la mine, dar în câteva clipe zâmbetul i se transforma, parcă ar fi vrut să spună: „Ah, ce păcat că eşti mort!”. Îmi mutam privirea în altă parte, ca să vadă că eram

nemulţumit, contrariat. Dar, în timp, au dispărut şi acele zile.

Însă îmi spusesem că trebuia să accept, îmi spusesem că eram Dana, că fusesem un nemernic, că încă eram un nemernic, că asta trecea greu, dacă avea să treacă vreodată.

Răzbunarea mea pentru toate certurile, privirile, vorbele şi rahaturile care ne făceau viaţa insuportabilă era că o uram şi că trăiam cu speranţa că-i voi povesti ura mea. Ura era acel spectacol din mine însumi la care ea nu era invitată, deşi se vorbea numai despre ea, în cei mai scârboşi termeni posibili. Ura mea era ca un congres comunist: se aplauda, se scanda şi peste toate aplauzele şi scandările plutea atmosfera aia falsă.

Câteodată o uram liniştit, amplu. Erau acele duminici în care nu vorbea, în care stătea cu faţa în laptop şi nu mă privea nici măcar o dată, duminici asurzitoare în care mi se părea că pereţii camerei se apropiau de mine, că aerul era plin de scame care-mi răneau căile respiratorii. După masa de prânz mă uitam pe laptop în living. Ea stătea pe canapea, eu pe un fotoliu, lângă fereastră, pe Ve o ducea mătuşa la culcare şi-atunci tăcerea devenea o prezenţă corozivă. O priveam, nu schiţa nici un gest. Fie se uita pe acte, fie scria în laptop ceva pentru

serviciu, era cu totul acolo, iar eu parcă nu existam. Răspundea la întrebări, când o făcea, fără să se uite la mine. O priveam pe furiş şi îmi spuneam că poate e o altă Alexandra. Îmi părea un trup părăsit, ca o casă pustie, în care s-a adăpostit altcineva, cum se adăpostesc vagabonzii în clădirile abandonate. Am început să scriu pe laptop toate astea. Într-o altă formă, bineînţeles, şi de fiecare dată începeam cu „Vacă proastă! Ce idioată eşti, Alexandra!”. În sâmbetele sau duminicile în care scriam, combinaţia de tăcere şi de linişte, dozele lor absolute puse una lângă alta, amestecul lor aproape că îmi dădea halucinaţii. Aş fi jurat că putea să înmoaie carnea pe oase. Pe fereastră, în lungul străzii, spre centrul comunei, nu se vedea nimeni. Şi scriam, uneori ca să întrerup cumva liniştea, alteori ca s-o enervez pe ea lovind tastele. Ştiam că la un moment dat va spune, cu voce de recepţionistă: „Te rog să loveşti mai uşor în taste”, dar până atunci aveam vreme să scriu: „Dragă Ve, cu ani în urmă, când tu erai mică şi dormeai la prânz, mă-ta era foarte nenorocită...”. În capul meu, vocea care citea ceea ce scriam avea tonalitatea vocii cu care îi citeam lui Ve poveşti. „...mai exact, incredibil de nenorocită, o vacă bătrână, ciolănoasă şi împuţită. Sunt captiv, să ştii, şi fac toate astea pentru tine. Te iubesc foarte mult. Cam la fel de

mult pe cât o urăsc pe vaca despre care am amintit mai sus. E foarte greşit să pun captivitatea şi nefericirea mea pe umerii tăi. Dar stai liniştită, nu-ţi voi trimite niciodată această scrisoare. Aşa, acum poţi deci să citeşti relaxată aceste rânduri îmbibate în inexistenţă. Să zicem că ai 20 de ani când citeşti asta, eu am 37 când îţi scriu. Vita din faţa mea are 42.” Îmi plăcea că tastam şi mă uitam spre Alexandra, care era la doi paşi în faţa mea. „Da, e o vită bătrână, cum spuneam. Aş da orice să plec în oraş acum. Chiar acum, în acest moment care a dispărut de atâta timp când tu vei citi. Să intru într-un bar sau într-un club, să beau nişte beri, să sun pe cineva cu care să mă întâlnesc şi cu care să pierd câteva ore fumând, râzând, discutând. Aş face-o poate şi numai pentru a-i confirma Alexandrei teoria. Ce teorie? O teorie simplă, că eu vreau să plec, că nu îmi place cu voi, adică nu-mi place cu ea şi cu tine, că prefer să mă distrez cu alţii, cu altele, o viaţă a mea despre care voi să nu ştiţi nimic. Hai să-ţi zic: are dreptate, însă nu are de unde să ştie asta, aşa că de-asta zic, e o vacă tâmpită. Presupune rahaturi şi de-aia va avea parte de rahaturi. Îi voi confirma cele mai negre propoziţii pe care le-a spus despre mine, iar asta va fi răzbunarea mea. Haide să-ţi zic, Ve (chiar, iubito, oare te vor mai striga Ve colegii, iubitul tău îţi va spune «Ve»?), deci haide să-ţi zic cum arată moartea: duminică după-

amiază, noi toţi – eu, vaca, tu, mătuşa –, casa asta, strada asta şi străzile din jur, vezi, noi suntem moartea acum, la prânz, când ni se aud doar digestiile, o moarte care pierde vremea la marginea oraşului...”

Închid documentul şi nu-l salvez.

Erau şi după-amiezi când nu mă mai opuneam tăcerii ei, nu mai aveam chef, nu mai aveam nervi, urcam în cameră, mă întindeam pe pat şi zăceam: aş fi vrut să comand tuturor celulelor din mine să nu facă altceva decât să zacă, să băltească, să simtă cum trece timpul prin ele şi-atât.

De câteva ori am invitat-o să mergem amândoi, plus Ve, cu maşina prin împrejurimi, însă doar s-a uitat la mine fără să-mi dea nici un răspuns. De câteva ori am strigat la ea: „Ei bine, zi-mi, răspunde în căcat odată, nu-i atât de greu, sau zi-mi să nu te mai întreb nimic niciodată!”.

În vara care a urmat mutării noastre în casă, am montat trei reflectoare: două pe gard, unul pe acoperişul verandei. Toate băteau în grădină, aşa că îmi făceam de lucru până târziu în noapte. Îmi plăcea, îmi imaginam că eram la locul unei crime sau că acolo, între plante, eram un fel de victimă care se târa printre propriile organe eviscerate sau că eram sufletul unui avion prăbuşit care se plimba printre rămăşiţele lui calcinate ori un fel de

animal încolţit care îşi căuta o gaură unde să se ascundă în întunericul pământului. Uneori, Alexandra ieşea pe terasa de la primul etaj şi mă întreba ceva, iar eu îi răspundeam fără s-o văd, pentru că reflectorul montat pe streaşină mă orbea dacă ridicam privirea spre ea. Ţineam capul în pământ şi discutam, păream pedepsit. Ce mult îmi plăcea când uita că trebuia să fie supărată pe mine, să mă urască! I-am zis şi ei asta şi mi-a spus şi ea acelaşi lucru, ba chiar mi-a cerut iertare, după care mi-a zâmbit la fel, „Hei, tipule, ce păcat că eşti mort!”.

În zilele în care mi se făcea dor de ieşit prin oraş, de pierdut nopţile prin baruri, de multe beri şi de vin, ura mea pentru ea devenea simplă, matematică, la fel ca ura unui om străin. Îmi spuneam: voi îmbătrâni lângă o femeie mai bătrână decât mine, iar femeile, de la o vârstă, chiar ştiu să îmbătrânească, chiar se pricep la asta, voi fi un captiv, se va răzbuna pe mine, ne vom urî până când ura noastră va deveni materială, pur şi simplu va apărea aici, în grădină, un bolovan într-una din nopţi, vom crea o lume cu ura noastră, iar eu, un boşorog, voi lovi în fiecare noapte, în lumina aceloraşi reflectoare, bătrâne şi ele, în bolovanul acela din curte. Apoi mi se făcea milă de ea şi mă consideram demn de dispreţ pentru ceea ce gândisem. Pentru ca mai târziu să cred că mila îmi venea doar din starea de oboseală provocată

de ură şi că, de fapt, eram doar confuz şi epuizat. Îmi spuneam, aşa, din senin, că nu va putea fi cu un alt bărbat, că ar trebui să-şi facă operaţii estetice, că viaţa ei va fi, oricum, mizerabilă.

Avuseserăm discuţia asta într-o zi, când am mers împreună la saună, într-un weekend la Predeal. Ea avusese acolo treabă cu firma, iar eu m-am dus pe cont propriu. Am mers la saună dimineaţa, cu noaptea în cap, eram doar noi doi. S-a aşezat în faţa mea şi mi-a zis, de parcă doar despre asta discutam de ore bune:

— Eu, eu... uită-te şi tu... nu m-aş mai putea dezbrăca vreodată în faţa altui bărbat!

Stătea în faţa mea, se plesnea uşor cu palmele peste abdomen şi peste şolduri.

— Ce dracu’ fac eu cu astea, n-am ce să fac, aşa o să mor, cu ele aici! a comentat. Arăt ca dracu’, nu?

— Nu, eşti OK, ţi-am zis că-mi place de tine cu curul mai mare.

— Nu-mi eşti de nici un ajutor.

— Dar ţi-am zis că aşa e. Oricum, ai zis că nu vrei să ţi-o tragi cu altul. Deci de ce nu e bine? Tu ai vrea să arăţi bine pentru alţii, dar să ţi-o tragi cu mine. Adică tot un fel de pedeapsă.

Se rotea, îşi sugea burta, îşi pipăia carnea în diferite locuri, părea că face prospecţiuni.

Sânii, într-adevăr, i se lăsaseră după alăptat. Nu erau de babă, dar aduceau un aer trist corpului, iar pe şolduri avea celulită. Insista că avea braţele şi pulpele mult prea groase. În privinţa braţelor chiar exagera. La bulane nu ştiu ce să zic, dar îmi plăceau.

Mă gândeam câteodată cum ar fi să moară. Cât de mult s-ar simplifica lucrurile dacă soarta ar căpăta pentru o clipă neglijenţa unei mâini care dă peste un pahar de pe masă şi-l varsă. Mă scuzaţi, mă scuzaţi, dar răul e făcut! Oamenii mor, îmi spuneam, nu ar fi atât de miraculos să moară şi ea. Ceva rapid, un accident. Chiar aş putea s-o cresc pe Ve, chiar ne-am descurca amândoi, aş păstra-o pe mătuşa Ilona, totul ar fi bine. Erau gânduri pentru care mă uram, dar erau acolo, le produceam, cum produci transpiraţie. Uneori, când eram adolescent şi îi dispreţuiam pe toţi cei din oraş, când mi se părea că lumea era ceva ce mi s-a înscenat, aveam un coşmar recurent: visam că plecam de acasă spre şcoală şi cum, pe drum, oamenii se uitau miraţi la tricoul meu, dezgustaţi, scârbiţi. Eu mergeam mai departe, încercând să le evit privirile, să-mi văd de drum. Ajuns la şcoală, intram în baie, unde ce vedeam? Pe piept, în locul sternului, să zicem, mare, cât două lăţimi de palmă, aveam un televizor, iar pe acel televizor îmi apăreau scrise gândurile. Acelaşi vis îmi revenea atunci. Aveam

însă convingerea, nu ştiu de ce, că era ceva ce îmi provocasem singur. Acolo, în curte, lucrând în grădină, după câteva ore, nu mai puteam avea nici un control asupra mea. Gândurile şi imaginile, ura, suferinţa, speranţa că o minune va transforma lucrurile peste noapte, toate apăreau şi dispăreau, veneau din întuneric, erau luminate pentru o secundă şi apoi se pierdeau în întuneric. Acelaşi întuneric, alt întuneric? Cred că şi întrebarea asta mi-a trecut prin minte. Şi cred că am dat şi un răspuns.

Mai exista posibilitatea să fug. Să-mi iau o geantă cu lucruri într-una din zile, să mă urc în maşină şi să plec. Să plec din ţară, să mă duc undeva unde nimeni să nu ştie nimic despre mine. Mi se părea cea mai mare prostie pe care aş fi putut s-o fac. Mă gândeam la Ve, la acea Ve care citea o scrisoare ce nu avea să ajungă niciodată la ea, şi nu puteam. Ve la douăzeci de ani, Dumnezeule, da, acesta e un miracol. Adică Ve fiind altcineva şi totuşi ea.

Dar ceva s-a schimbat. Ieşind într-o dimineaţă de sâmbătă pe terasă, Alexandra a văzut că distrusesem toată grădina, scosesem aracii de pe margine, dădusem jos răsadurile suspendate şi scosesem toate plantele. Rămăseseră doar într-un colţ nişte soiuri de trandafiri despre care îmi vorbise ea şi pe care le cumpărasem eu.

Toate plantele, toţi aracii, răsadurile şi barele de metal care le susţineau erau făcute morman peste drum de casa noastră, pe locul viran.

Abia terminasem „demolarea” grădinii când am văzut-o pe Alexandra că era sus, pe terasă. Ţinea mâna la gură, îngrozită.

— M-am gândit la altceva, i-am zis zâmbind şi răspunzând unei întrebări atât de evidente.

— La ce te-ai gândit?

— Pun din nou, o iau de la capăt, am făcut greşeli mari. Dar o las câteva zile aşa.

Probabil că nu arătam tocmai întreg la minte. Aş fi vrut să-i spun că tot eu fusesem cel care aranjase pietrele în mijlocul curţii în formă de piramidă şi desenase feţe pe ele. Markerul cu care o făcusem era la mine pe birou.

8

Îmi aminteam cimitirul mai murdar. Tata mi-a zis că se făcuseră lucrări şi că primăria se ocupa şi de curăţenia în cimitir.

— Până acum cine se ocupa?

— Erau unii, nişte privaţi, care aveau şi parcurile, dar a fost o prostie.

— Adică străzi, trotuare, chestii, erau ale primăriei, dar parcurile şi cimitirul erau ale unei firme private?

— Cam aşa, a zis tata.

Ca să ajungem la poarta cimitirului, am trecut pe toată latura lui de nord, pe un drum îngust, pietruit. Două femei îmbrăcate în negru, cu sape în spate, s-au dat într-o parte, lângă gard, făcându-ne loc să trecem. Am curăţat mormântul bunicii, deşi nu crescuseră cine ştie ce buruieni pe el. Tata nu voia să dea bani cuiva ca să aibă grijă. Întotdeauna a fost aşa în privinţa asta. Mama îi reproşa că face curat încet, că abia rupe buruienile. Dar poate că ideea nu era s-o facă repede. Pe aripa estică fusese construită o clădire scundă, îngustă şi foarte lungă. Ai fi putut spune că era un zid mai nereuşit. O femeie a ieşit de acolo şi s-a îndreptat spre noi. Avea o sapă pe umăr şi, când se legăna în mers de pe un picior pe altul, metalul sapei strălucea în soarele dimineţii.

Peste o jumătate de oră au sosit şi Alexandra şi Ve. I-am povestit câteva ceva lui Ve despre bunicii mei, n-a fost foarte interesată, voia să plecăm, a zis că se plictisea.

— Uite, Ve, nu ţi-ai adus lopăţica şi găletuşa să te joci!

Mi s-a părut o glumă foarte bună, Alexandra a râs zgomotos, tata s-a încruntat.

— E bunică-ta! mi-a zis.

— Hai, că avea umor bunica. De fapt, nu atât că avea umor, cât îi plăceau oamenii care glumeau. Chiar, te-ai gândit că lu' bunica îi plăcea să aibă în jurul ei oameni care glumeau?

— Adică? a întrebat tata.

— Păi, uite, lui tataia nu îi plăceau astfel de oameni. Râsul, glumele i se păreau gălăgie, zgomot, nu ştii că mereu ne zicea să vorbim mai încet? Cred că a fost singurul om din universul ăsta care stătea la ţară şi care voia şi mai multă linişte.

— Tu nu i-ai cunoscut, Alexandra, a zis tata, abandonându-mă cumva.

— Nu, nu i-am cunoscut, a spus Alexandra.

— Erau nişte oameni foarte la locul lor.

— Asta da, am zis eu.

— Te rog să nu fii obraznic.

— Tata, pe bune, ai o chestie cu părinţii. Orice, dar aproape orice zic ţi se pare ofensator la adresa lor. Acum n-am spus nimic aiurea.

— Te-ai îmbătat la înmormântarea lor.

— Da, şi ce-nseamnă asta? Nu înseamnă nimic. Eu mă îmbăt în diferite împrejurări, nu ştiu cum să zic. Nu înseamnă nimic că m-am îmbătat, înseamnă doar că am băut mai mult şi în seara aia.

— Hai să nu mai vorbim despre asta, a spus el.

— Bine, nu mai vorbim, am zis şi eu.

Am luat-o pe Alexandra pe după umăr, am pupat-o pe cap, Ve a venit între noi, iar femeia cu sapa pe umăr era acum pe latura de sud a cimitirului, la fel, mergea şi se legăna, încât ai fi zis că era într-un labirint din care nu găsea drumul care s-o scoată afară. Am continuat:

— Dar mişto e că tataia era foarte nazist, aşa, de felul lui, când se culca la prânz, nu ne mai lăsa în casă. Ori intram odată cu el şi ne culcam şi noi, ori gata, nu aveam voie să mai intrăm până nu se trezea el. Şi stăteam prin curte, câteodată singur, pe un soare de-ăla de Bărăgan, nu se auzea nimic, toate curţile erau pustii. Îmi imaginam camera din spate, aşa îi spuneam, „camera din spate”, acolo era răcoare, pentru că partea aia de casă era acoperită de crengile unui tei. Şi avea şi verandă! Un fel de prispă, aşa, unde mamaia creştea puii. După ce ieşeau din clocitoare, acolo îi ducea, într-o cutie, şi, când mai creşteau puţin, îi lăsa liberi pe prispa aia... Ştii mirosul de găinaţ?

— Nu, a zis Alexandra.

— Îl ştii, n-ai cum să nu-l ştii.

— Nu mi-l amintesc. E cam ca ăla de porumbel, nu?

— Oarecum, da.

— Atunci îl ştiu din parc.

— Cam aşa ceva. Era mirosul pe care îl simţeam dimineaţa, când deschideam fereastra. Şi apoi piuitul acela neîntrerupt al puilor şi parfumul total al pomilor, al florilor, al copacilor.

Ve nu mai voia să stea deloc, nu mai avea răbdare, îi spunea ceva la ureche Alexandrei, tata s-a ridicat în picioare şi, după ce a stat câteva secunde nemişcat, privind mormântul, s-a întors vioi spre noi.

— Ce faci, mă, drăguţo? a întrebat-o pe Ve, de parcă atunci o vedea.

Ve s-a lipit de piciorul Alexandrei şi nu a răspuns nimic, însă îl privea pe sub breton.

Femeia cu sapa în spate ajunsese pe aleea pe care ne aflam şi noi, dar era încă departe. Avea nişte ochelari mari la ochi, cu rame groase, asta vedeam.

— Hai să mergem, am zis.

Ne-am pus cu toţii în mişcare, femeia venea spre noi. Am luat-o pe Ve în braţe, ca să ajungem mai repede pe aleea pe care făceam la dreapta. Am ajuns la ea înainte să ne intersectăm cu femeia. Am făcut dreapta şi, când am privit în urmă, femeia trecuse dincolo de aleea pe care o luaserăm noi, mergea la fel, cu pas egal.

— Tata, ce-ai zice să luăm prânzul la restaurant? Mai e tipul ăla, cum îl cheamă, pe malul Dunării? Amicul tău care făcea ciorbele alea de peşte?

— Suntem în post, a zis tata.

— Ştiu, ţi-am spus aşa, ca să-ţi aduci aminte de el.

— Dobre, cum să nu? Alexandra, mergem la Dobre? a întrebat tata.

— Mergem unde vreţi voi, a zis Alexandra.

— Păi, sun-o pe maică-ta, mi-a spus tata.

De dimineaţă mă dusesem la hotel să văd ce face Lone. Nu mai era în cameră. Doamna de jos, de la recepţie, mi-a spus că plecase când s-a luminat. Am întrebat-o dacă i-a zis să-mi transmită ceva. Nu, nimic. Mi-a fost lene să dau o fugă până în cartierul lui, mă gândeam că voi sta mult pe drumul în lucru de pe centura oraşului, unde se circula pe o singură bandă şi fuseseră instalate semafoare. Iar pe jos nu aveam nici un chef să merg. Trebuia să mă întorc acasă repede, să fac un duş şi să plecăm la cimitir pe urmă, când se trezea şi Ve.

Însă n-am putut să merg direct acasă, am întors în rondul mare de la gară şi am luat-o spre parc. Înainte de intersecţia de la piaţa de vară, am făcut stânga şi am intrat în cartierul de vile. Era soare, dar aerul dimineţii se simţea rece pe piele. Am oprit înainte de a intra pe strada pe care fusesem cu o seară înainte. Am făcut câţiva paşi printre vile, pe lângă ziduri. În continuare,

oamenii plantau legume în grădini, se vedeau aracii înclinaţi dezolant. Cumva, în mintea mea acest cartier al vilelor a rămas mereu nou şi curat, cum îl văzusem în copilărie – când fusese ceva nemaivăzut. Case mari, cu etaj, albe, cu acoperişurile de ţiglă, mi se părea cel mai frumos loc din lume în care ar fi putut să locuiască cineva. Dincolo de ele se întindeau serele care, pe o vreme frumoasă cum era în ziua aceea, străluceau minunat. Vedeam pe-acolo oameni în salopete albastre, femei cu baticuri colorate, iar dincolo de gard, în cartierul de vile, la ora aia erau doar copiii şi bătrânii, pensionarii. Când se construia parcul din faţa vilelor, iar pe margini multele garaje, iar eu nu cred că aveam încă zece ani, mă gândeam că abia atunci se năştea adevăratul oraş. Şi că el, odată pornit, se va întinde peste tot în jur. Eram convins că acel cartier de vile, contagios, va cuprinde într-o bună zi şi cartierul meu de lângă gară, după ce, într-o toamnă ploioasă, avea să treacă pe lângă piaţa mare, sub privirile înspăimântate ale pieţarilor.

La fereastra de la etajul unu vorbeam în unele dimineţi cu Oana. Plecam de-acasă cu vreo treabă – mă trimitea mama să cumpăr ceva din piaţă, să zicem, sau să plătesc gazele – şi alergam până la ea. Veneam la fereastră şi fluieram. În câteva secunde apărea. Acum,

fereastra era acoperită cu o perdea galbenă care în lumina soarelui avea nuanţe verzui. Am fluierat, am aşteptat câteva secunde, apoi am fluierat din nou. N-a apărut, perdeaua nu s-a dat la o parte, poate doar mi se păruse mie că s-a mişcat puţin în partea dreaptă.

Trebuia cumva să-i satisfac Cameliei pofta pentru acest joc al răzbunării. O înţelegeam, însă încercam s-o atrag într-o zonă mai ludică, pe cât era posibil. Pentru a doua zi stabiliserăm că o să mergem după mama la Cernav, orăşelul de la treizeci de kilometri, spre mare, acolo unde stătea prietena ei, doamna Petrescu. Era o femeie care în toată tinereţea ei purtase părul făcut permanent şi nişte rochii lungi, mulate. Se mutase din T. când eu eram în liceu, se căsătorise aşa, peste noapte, cum a zis mama nemulţumită, cu un inginer de poduri. Mai fusese căsătorită o dată, însă divorţase, iar mama credea că pentru totdeauna o va avea doar pentru ea. După ce Petreasca s-a căsătorit, îmi amintesc, se certau foarte des la telefon.

I-am zis şi Alexandrei de boala mamei, a râs aproape isteric, a dat din mână a lehamite şi mi-a întors spatele, pentru ca apoi să vină din nou lângă mine şi să-mi spună că i se părea de necrezut.

— Am stabilit cu Camelia să fim cu ochii pe ei zilele astea, i-am spus. Vine Paştele, e imposibil să nu ia legătura cu cei cu care au o relaţie.

— Ce relaţie?

— Alex, e greu de crezut că şi-au tras-o ca o aventură de-o noapte.

— Ce-i cu voi? m-a întrebat, iar întrebarea era doar pe jumătate retorică.

Pe malul Dunării, în timp ce mama, tata şi Ve se uitau la ceea ce acel domn Dobre numea „ferma de struţi” – două familii de struţi –, eu cu Alexandra şi Camelia am urcat pe digul care-i proteja gospodăria de revărsările apei. Dincolo de fluviu se vedeau casele căţărate pe deal şi rândurile de vie, totul părea curat şi ordonat.

— E frumos să trăieşti aici, am zis eu.

— Da, dacă n-ai trăit aici, a zis Camelia.

— Alex, după ce plecăm, eu o să rămân cu tata, mergem până la sat să luăm mielul. L-au tăiat, tot.

— Nu mai îmi povesti, te rog, îmi faci scârbă.

— Mă rog, ideea e că voi mergeţi spre oraş, noi plecăm spre sat.

Dacă te uitai mult la casele de pe celălalt mal, aveai impresia că se deplasau uşor, dizolvate de lumina soarelui, că alunecau încet pe deal. Am întrebat-o pe Alexandra dacă nişte puncte albe care se vedeau prin vii

erau oameni. Ea a zis că nu. Camelia s-a întins pe malul acela înălţat şi întărit, pe digul care proteja casele din vale. Făcea plajă, cu căştile în urechi, ascultând muzică. Struţii stăteau demni în mijlocul ţarcului, parcă aşteptând veşti.

Am găsit la intrarea în casă, sprijinite de zid, câteva undiţe. Am luat una dintre ele şi am mers cu Ve câteva zeci de metri mai încolo să dăm la peşte, am prins câţiva obleţi şi ea a ţipat de bucurie. I-am pus într-un borcan din care i-a scos şi s-a jucat cu ei în timpul mesei. Dobre a ţinut întruna să menţioneze că mă ştia de când eram „atâta” şi arăta cu palma o oarecare distanţă faţă de pământ, cam până la blatul mesei, iar doamna Dobre, iremediabil zâmbitoare, încerca să mă convingă că o ştiu foarte bine pe fata ei, deşi îi tot spuneam că nu mi-o amintesc, mai ales că era cu un an mai mică decât mine. Cu cât făceam o faţă mai nedumerită, cu atât ea insista că nu se poate să n-o ştiu. Câteodată şi memoria se intimidează, i-am spus, neştiind exact ce însemna asta şi dacă nu eram cumva nepoliticos.

— Imposibil, era o fată, aşa, cu părul roşcat, o nebunie, uşor ondulat, toţi o ştiau, erau înnebuniţi după coama ei.

În final m-am prefăcut că-mi aminteam ceva, ceea ce a mulţumit-o. Probabil că voia să vadă doar puţină

bunăvoinţă din partea mea. Şi rău am făcut, pentru că după vreun sfert de oră s-a pornit cu poveşti despre cât de bine o duce fata ei în America, ce apreciată e. Nu spunea însă nimic de vreun soţ sau de copii, mai mult ca sigur pentru că nu avea ce spune, aici era o problemă, una care nu mă interesa câtuşi de puţin şi pe care nu voiam s-o aud. Am mâncat pe o terasă mare, de la etajul casei, cumva deasupra Dunării. Pe dealul din faţă, unde mai devreme se scurgeau casele, apăruseră câteva focuri. Îmi imaginam ce frumos mirosea acolo, acel amestec de pământ jilav, soare şi vreascuri arse. Alexandra a fost foarte încântată de toate felurile de zacuscă şi de salatele pe care le pusese doamna Dobre pe masă, o întreba de ingrediente şi, din capătul celălalt al mesei, se auzea şi mama argumentând că e o prostie să faci conserve acasă, că te complici prea mult. Spre sfârşitul mesei îşi schimbase oarecum părerea, în sensul că era şi ea dispusă ca, din toamnă, să reia obiceiul conservelor de iarnă. Am interpretat-o ca pe un gest de bunăvoinţă faţă de Alexandra.

Ve băgase o furculiţă în ochiul unui obleţ, trăgând parcă o concluzie prea dură despre acel prânz.

— Să nu cumva să vadă Ve mielul mort, da? m-a avertizat Alexandra în şoaptă când ne-am urcat în maşini.

Într-adevăr, mieii beliţi arătau într-un mare fel. Am mers la un cioban acasă, pe unul dintre dealuri, la marginea satului Vlaşa. Ciobanul avea o casă mare, cu două niveluri, cum mai vedeai pe-acolo. Stăteau toţi la un loc: bunici, părinţi, nepoţi. Îmi era cunoscut ce vedeam: un bătrân mut, aşezat pe un scaun în curte, la soare. Când umbra venea deasupra lui, era mutat din nou la soare, câţiva metri mai încolo.

Până să intrăm în curtea ciobanului, am stat în mijlocul străzii pietruite, privind de jur împrejur. Peste tot vedeai flori colorate, solare, iar undeva se auzeau voci de copii. În faţa porţilor erau maşini parcate, copii sau nepoţi veniţi de sărbători.

— Îţi mai aminteşti de Steriu? Lucra el la primărie, consilier ani buni... m-a întrebat tata.

— Nu cred.

De fiecare dată când mama sau tata mă întrebau de cineva, îmi venea să le spun: nu contează că e Steriu, Popescu, Ionescu, spune-mi despre ce e vorba. Toţi ăştia, pentru mine, sunt unul şi acelaşi om.

— Şi-a făcut casa aia de-acolo!

Ne-am uitat împreună spre locul pe care îl arăta el cu degetul. Vreo două străzi mai sus, pe deal, se vedea o casă mare, albă, cu două roţi de căruţă ornamentale pe acoperiş. Părea o corcitură între o vilă luxoasă şi de

prost-gust şi o cabană onestă de la munte. Aş fi putut să pariez că tata avea o părere foarte bine definită şi nuanţată despre acele roţi montate pe acoperiş. Toată copilăria mea am fost sub teroarea unor amănunte de procedură pe care nu ştiam să le abordez: fie că era vorba de a monta un şurub într-un loc unde nu prea puteai să bagi mâna, fie că era vorba de adunat apa de undeva, de fiecare dată tata mă privea mustrător şi consternat de faptul că nu „vedeam” care era calea cea mai uşoară, cea mai practică, cea mai simplă. Mă lăsa şi se uita la mine, ceea nu făcea decât să-mi sporească anxietatea şi broboanele de transpiraţie de pe frunte. Şi nu pentru că mi-era frică, ci pentru că mă străduiam foarte mult, pentru că nu voiam să-l dezamăgesc.

Dar acum, în cazul vilei, era vorba despre cu totul altceva.

— Vreo opt camere cred că are, o făcuse pentru fată. Că vine fata la el după ce termină facultatea, a spus.

— E o zonă foarte frumoasă, am zis, era poate o ultimă încercare, disperată, de a nu ajunge cu discuţia acolo unde ştiam că vrea să ajungă.

— Crezi că a venit fata?

— Da, am răspuns, deşi era evident din întrebare că nu venise.

— Te înşeli.

— Ştiu. Tata, e drama unei generaţii, cred: să facă nişte case mari, cu multe camere. Îţi aminteşti cum se plângea mătuşa Vica? Trebuia să dea cu aspiratorul în şapte camere, să şteargă praful şi ce mai făcea ea pe-acolo. La fel toţi ăştia care au plecat la muncă în străinătate, când se întorc, îşi fac namile de-astea de case. Chiar nu înţeleg de ce nu-şi cumpără pământ, spre exemplu.

— Să-ţi zic, a spus tata. Steriu a plecat, acuma stă aici unul de pe la Constanţa, stau doi fraţi.

— A murit Steriu ăsta?

— Nu, n-a murit, cum să moară? Are cincizeci şi ceva de ani. A plecat în Germania. Fie-sa e acolo farmacistă, s-a dus şi Steriu. A luat-o şi pe nevastă-sa, bineînţeles, stau amândoi într-un orăşel lângă München, Steriu merge cu o maşină de-aia, o dubă, duce pastile la bătrâni acasă. Ştii cât câştigă fie-sa că pune pastilele în nişte cutiuţe, să ştie bătrânii cum să le ia? Cutie de-aia, cum am şi eu acasă... Ştii cât câştigă?

— Mult, nu?

— La trei pastile, un euro. Şi face asta zilnic, bineînţeles. Dar e şi responsabilitate mare, dă-ţi seama. S-a făcut Steriu neamţ la bătrâneţe, i-am zis când am vorbit cu el la telefon.

Soarele răspândea o căldură atât de plăcută, iar vântul aducea când şi când mirosuri parfumate, de prin grădini, sau unele împuţite, de la grajduri şi cocini. Am intrat în curtea ciobanului, s-au schimbat nişte amabilităţi şi am fost poftit să beau un pahar cu vin. Am mulţumit şi am zis că nu era cazul la ora aia.

Pe o masă mare, acoperită cu muşama bătută în cuie, erau trei miei beliţi: aveau ochii bulbucaţi, păreau că privesc disperaţi în toate direcţiile, nevenindu-le să creadă că erau morţi într-o zi atât de frumoasă şi-n apropierea unei mari sărbători, când toţi sunt fericiţi. Unuia dintre ei, mai mic decât ceilalţi, căruia îi lipsea ochiul stâng, ciobanul îi lăsase, şmechereşte, un smoc de păr negru în vârful capului. L-am cărat la maşină pe unul din cei mari şi peste mai puţin de o jumătate de oră îl strecuram în spatele casei, băgat într-un sac negru, ca nu cumva să-l vadă Ve.

Mama a plecat de acasă într-o zi de iarnă. Nu-mi amintesc data sau în ce zi a săptămânii era. Dar ţin minte că era iarnă, ninsese mult, ca în fiecare an, şi viscolele parcă nu se mai terminau. Ştiu că tata s-a întors acasă seara târziu, iar când l-am întrebat unde era mama, m-a luat în braţe şi mi-a zis că în seara aceea nu

o să vină acasă, pentru că plecase într-un alt oraş, după marfă, pentru câteva zile.

La aproape un an de la Revoluţie, mama şi tata au deschis o cârciumă. La parterul unui bloc au cumpărat două apartamente cu bani împrumutaţi de la bancă, au spart nişte ziduri pe-acolo şi au pus mese. Le vindeau tot felul de băuturi dubioase ceferiştilor şi oamenilor din cartier. La o plită electrică încălzeau sendvişuri gata făcute sau, câteodată, făceau hamburgeri. Mama stătea aproape tot timpul acolo, tata se ocupa cu aprovizionarea şi mai era, din ce-mi amintesc, un nene mai în vârstă despre care habar n-aveam cine era şi care, la fel, căra ce mai trebuia cărat, dădea cu mătura, descărca. Şi, cum niciodată nu s-a mai vorbit în familie despre acele luni, tot ce îmi amintesc este tot ce am. Tata cumpărase o Dacie cam veche, care se strica mereu. Aşa se făcea că de multe ori, când mă mai duceam şi eu pe la cârciuma aia, tata apărea cu două sacoşe pline de sticle, cu mâinile parcă smulse din umeri, transpirat, înjurând printre dinţi maşina aia nenorocită care-l lăsase în drum. Mama servea băuturile pe la mese şi în familie, seara, se făceau calcule multe, într-un caiet cu coperţile verzi, pe care mama îl luase din rechizitele mele, ceea ce, mă gândeam eu, mă îndreptăţea cumva să particip la acele planuri nocturne.

Nu înţelegeam mare lucru din ele, ştiu că se vorbea foarte mult despre două lucruri: despre împrumutul făcut la bancă şi despre marfă, multă marfă, diferite denumiri de băuturi, între care ţuica, vodca şi berea erau la putere.

Am crezut în ziua aceea că s-au certat şi că mama a rămas să doarmă acolo, la bar, sau că s-a dus la vreuna dintre prietenele ei – câteodată veneau nişte femei pe la mama, ele erau pentru mine „prietenele ei”. Nu ştiam cine erau, mă chema mama din camera mea sau din curte să mă prezinte, să se laude cu mine, femeile se minunau cât crescusem, îmi ziceau că eram frumos şi aşa se încheia momentul jenant. Se mai certau ai mei câteodată, însă mama nu lipsise niciodată noaptea de-acasă.

Peste trei zile însă, când tata era plecat, iar eu abia ajunsesem de la şcoală, în faţa porţii a oprit un Mercedes crem. Nu era chiar nouă maşina, dar am rămas cu gura căscată, pentru că nu văzusem multe Mercedesuri la viaţa mea. Din el au coborât mama şi un bărbat. A fost o fericire s-o văd, iar ea a început să plângă, ne-am îmbrăţişat şi am început şi eu să plâng, simţind foarte puternic ceea ce încercam să-mi ascund: nu fusese vorba de nici o ceartă, ci de ceva mult mai mare. Mi-a făcut cunoştinţă cu acel bărbat. Nu pot să zic că nu mi-a

plăcut de el – mi-a plăcut, ba chiar mi-a plăcut mult. Avea o geacă de piele maronie, cu revere mari, şi părul ondulat, castaniu spre blond, de culoarea mierii aceleia mai închise la culoare. Mi-a zâmbit, mi-a spus că-l cheamă Paul. M-am urcat cu ei în maşină, a dat drumul la muzică, totul mi se părea fascinant, de la trapa transparentă din plafon până la scaunele de piele şi volanul cu butoane pe el. Butoanele erau încă mare lucru, deşi trecuseră doi ani şi ceva de la căderea comunismului. Am mers toţi trei la un restaurant spre Constanţa, un fel de popas de care mai auzisem, Dropia. Am mâncat şi am stat de vorbă – mama mi-a spus că Paul era din Buzău şi că avea şi el un băiat cam de vârsta mea, ceea mi s-a părut că-l cobora puţin în ochii mei. Până atunci îl vedeam ca pe un câştig la loto, Paul era un fel de noroc chior. Apoi mi-a mai zis că Paul ar vrea să plece în Germania, să se mute definitiv acolo. Acum făcea doar afaceri cu oameni din Germania.

Aş fi vrut s-o întreb câte ceva pe mama, dar mi-era ruşine s-o fac de faţă cu acel bărbat. Am mâncat la sfârşit o prăjitură, timp în care mama m-a mângâiat pe cap. Ce faci? Ce-o să facem? Cum rămâne cu tine şi cu mine? Cum rămâne cu tata? Erau multe întrebări. M-au lăsat la câteva străzi de casă şi a rămas că ne vom vedea din nou peste două zile, tot aşa, după ce mă

întorceam eu de la şcoală. Când am intrat pe poartă, tata spărgea lemne.

— Ce faci? m-a întrebat el, oprindu-se din spart şi aruncând lemnele în coşul cu care le căram în casă.

— Nimic, pe-afară, am răspuns eu, apucând de o toartă a coşului.

Am simţit parcă prăjitura aia în stomac ca pe cea mai jegoasă dintre minciuni.

Nu-mi pusesem vreodată problema dacă mama şi tata erau un cuplu. Pentru mine, ei erau aşa de când lumea şi pământul. Se născuseră soţ şi soţie. Poveşti de prin alte familii cu plecat de-acasă, cu mari rupturi dincolo de care nu mai exista decât tăcerea nu prea auzisem. Fie nu se întâmplau, fie nu se povesteau de faţă cu mine, fie îmi trecuseră pe la urechi fără să le aud pentru că nu mă interesau. Poveşti cu trădări, cu sex, cu femei înşelate, da, astea se povesteau. La mesele mari, din curte, vara, când se aduna toată familia, era un râs dezlănţuit în momentul în care unchiul Marian începea să povestească despre aventurile din tinereţe ale lui tataia, tatăl lui tata.

— Pe ţaţa Floarea, de-aici din colţ, zicea el şi arăta cu degetul peste drum, a îndoit-o, cică se speriau porumbeii la nea Prună, credeau că dă şobolanul în ei. Da' şobolanul dădea în ţaţa Leana. Aşa e, bre, tataie, e

adevărat că îi plăcea să urle lu’ ţaţa Leana? Nu-i era că o aude bărbatu-său, de la Ciulniţa? Cică doar ea urla aşa tare şi acceleratul ăla de cinci jumate.

Erau toţi pe jos de râs, femeile se ţineau de burtă, unii se ridicau de la masă şi umblau cocoşaţi prin curte, vineţi la faţă. Tataia râdea şi el, abia sesizabil, vedeam cum îi tremura burta şi cum i se înfoiau nările, încercând în acest timp o atitudine dezaprobatoare. Mamaia însă nu prea râdea, îl drăcuia pe unchiul Marian şi după fiecare drăcuială zicea „Doamne iartă-mă!”.

O altă mare poveste de dragoste şi trădare fusese între vărul meu Pavel, care era cu mulţi ani mai mare decât mine, şi nevastă-sa, o învăţătoare foarte frumoasă care, când a auzit de bărbatu-său că avea o relaţie cu una de la Călăraşi, o asistentă medicală, s-a dus şi i-a pândit. Iar când cei doi iubiţi s-au întâlnit şi s-au îmbrăţişat în faţa cinematografului din Călăraşi, a sărit pe aia, pe asistenta medicală, şi-a înfipt mâinile în părul ei şi nu i-a dat drumul decât după îndelungi insistenţe.

— Dacă strângeam părul ăla atunci, pe care i l-am rupt lu’ curva aia din cap, cred că puteam să ţi-l pun ţie, Pavele, acuma, zicea ea şi toate rudele se prăpădeau de râs, luminate de chelia lui Pavel.

Vedeam toate astea mai mult ca pe un ritual, pentru că erau mereu aceleaşi poveşti, aceiaşi povestitori şi,

poate, în curţile vecinilor se auzeau venind din curtea noastră aceleaşi râsete.

Acum însă, ce se întâmpla între tata şi mama era îngrozitor. Nu-mi puneam deloc problema mea, ci pur şi simplu mi se părea absurd ca mama şi tata să fie despărţiţi, să nu-şi vorbească, să nu stea seara, după masă, la un pahar de vin „de surcică”, aşa cum zicea mama. Se stricase ceva în marele mecanism al lumii, iar faptul că nimeni nu reacţiona, nici măcar mama sau tata, era cu atât mai înfricoşător. Străbunica, „mamaia Dora”, cum îi zicea tata, nu spunea niciodată „drac” sau „diavol”, ci doar „du-te ăluia”. Aşa se întâmpla şi acum, mama şi tata nu spuneau „despărţire” sau „divorţ”. Începuse să-mi fie teamă, iar peste două zile nu m-am dus să mă văd cu mama la locul stabilit. A venit ea din nou la poartă, numai că nu eram în casă, ci în capătul celălalt al străzii, în curte la Dobreşti, care nu erau acasă. Stăteam ghemuit în spatele gardului, cu câinele Orbu între picioare, lingându-mă pe mână. În seara aia i-am zis lui tata că mă întâlnisem cu mama, i-am povestit de maşină, de Paul care fusese în Germania şi, am ţinut cu tot dinadinsul, i-am spus şi de prăjitură. Tata s-a uitat atent la mine, a bătut de câteva ori cu furculiţa în masă şi a zis o dată „Germania”, după care mi-a spus să mergem la culcare.

În zilele care au urmat situaţia s-a înrăutăţit brusc: au venit la poartă nişte oameni la care tata avea datorii mari. Le-a dat televizorul pe care îl cumpărase cu un an în urmă, apoi au venit alţii care au luat maşina. Când au plecat cu maşina din faţa casei, am simţit că parcă luaseră hainele de pe noi şi stăteam în curul gol în faţa vecinilor care îşi agăţaseră capetele iscoditoare în gardurile curţilor. Îi uram în acele momente, le uram ochii aceia pofticioşi şi cred că îl uram şi pe tata. Până la urmă deci pierdea tot şi chiar nu avea nici o reacţie. Când îl vedeam reparând radioul sau când citea ziarul, tata mi se părea cel mai deştept om din lume, iar asta pentru că tăcea mult. Şi în mintea mea tăcerea lui însemna că, în tot acel timp, el îşi exersa gândurile, îşi dădea seama de lucruri de care ceilalţi habar n-aveau. El avea acces la partea cealaltă a lumii, unde nu există vorbe, ci doar întâmplări şi evenimente, adică ceea ce vedem noi că are loc aici, în lumea reală. Unii vorbeau despre lume, tata însă era acolo jos, în subsol, unde se făcea lumea. Acum însă mă gândeam că poate tăcerea lui era doar linişte şi atât, era lipsa oricărei mişcări, cum era la noi în oraş vara, pe la prânz, atunci când soarele părea că a reuşit să învingă orice mişcare.

A mai cărat câteva zile nişte plase cu băutură de pe la chioşcuri la barul acela şi apoi l-a închis. În seara aia a

venit şi mama pe la noi. Tata a primit-o prea respectuos, mi s-a părut mie, ne-am aşezat cu toţii la masa din bucătărie, mama mă ţinea la ea pe genunchi şi mă mirosea pe gât. Mă gâdila, am râs şi m-am îndepărtat. Tata m-a rugat să mă duc în camera mea pentru câteva minute, fiindcă ei aveau ceva de vorbit. De-abia aşteptam să aud asta. M-am întors după o vreme, nu ştiu cât trecuse. Stătusem lipit de uşa camerei mele încercând să aud ce se întâmpla la bucătărie, însă n-am auzit nimic. Când am intrat în bucătărie, tata plângea. Şi-a şters lacrimile precipitat, s-a prefăcut că strănută şi şi-a aruncat cu nişte apă de la chiuvetă pe faţă.

— Noroc, am zis eu.

— Da, mi-a zis el. Maică-ta pleacă!

— Unde pleacă? am întrebat.

— E o situaţie mai complicată, a zis mama. Vino încoace!

A întins mâna spre mine, dar nu m-am clintit din loc.

— Vino, te rog, Robi! a insistat cu glasul uşor tremurând.

M-am apropiat de ea, mai mult datorită unei forţe de atracţie pe care cred că dorinţa ei o punea în funcţiune. M-a luat în braţe, m-a strâns tare, mi-am amintit de serile în care venea la mine în cameră înainte să adorm şi mă pupa. Când se întâmpla să mă certe în cursul zilei,

îmi cerea iertare şi mă ruga să fiu mai responsabil, iar după ce-mi spunea asta, continua invariabil: „Dar să ştii că n-ai greşit cu nimic!”. M-am pus pe plâns şi am început să urlu. Voiam să le zic ceva, însă nu ştiam ce, îi uram pe amândoi.

— Vezi ce faci? i-a zis tata.

— Te rog să taci! a zis mama.

M-a ţinut în braţe până m-am liniştit, apoi mama a plecat, promiţându-mi că o să vină peste câteva zile, să clarificăm totul.

— Noi doi o să fim împreună, mi-a spus la despărţire, să nu mai plângi, te roagă mama.

Îmi venea să plâng din nou. Mă durea capul.

M-am dus la mine în cameră şi am continuat să plâng acolo. Tata a venit şi el pe marginea patului şi mă mângâia pe cap.

Ţin minte că a doua zi m-a luat cu el la bancă, unde a stat de vorbă cu cineva de acolo despre împrumut. Domnul acela îi recomanda să vândă casa atunci, să nu aştepte până i-o lua banca, sau să se împrumute de la „rude, prieteni”. A repetat de câteva ori, în diferite contexte, „rude, prieteni”. Doar că tata nu spusese nimic nimănui. Nici de împrumut, nici de plecarea mamei, nici o vorbă. În seara aia am stat amândoi acasă, am mâncat

nişte cartofi prăjiţi cu brânză rasă pe deasupra şi ne-am uitat la televizor.

— Tu ce zici, Robert? m-a întrebat tata.

— Să mergem s-o luăm pe mama acasă.

— Nu se poate. Ce zici cu casa?

Mi s-a părut atât de slab că m-a întrebat asta, încât n-am spus nimic. Mă enerva că se uita la televizor, mă enerva că o lăsase pe mama să plece cu o zi înainte din nou de acasă, iar cartofii prăjiţi cu brânză mi s-au părut o imensă porcărie, deşi până atunci fuseseră mâncarea mea preferată.

S-au auzit poarta şi nişte paşi pe dalele de piatră. S-a deschis uşa de la intrare şi în prag a apărut bunica Nela. Venise cu trenul personal, trei staţii, de la Ştefan cel Mare, avea o plasă mare de cârpă în care era o oală cu mâncare de cartofi cu pui, iar deasupra capacului, într-o pungă de hârtie maro, gogoşi.

— A mâncat copilul? a întrebat ea din uşă, de parcă stomacul meu deschidea marea petrecere a lumii.

— Ce-i cu tine aici? a întrebat-o tata panicat, ca şi când ar fi fost surprins făcând ceva nepermis.

— Ce să fac, mamă, mă puneţi pe drumuri, asta fac.

— De unde ştii?

— De la Dana, de unde să ştiu?! Ce fel de oameni sunteţi voi, ce fel de oameni sunteţi voi? Robi, vino cu mamaia la bucătărie!

A doua zi l-am văzut pe tata mergând parcă fără ţintă prin oraş, eram cu nişte colegi de la şcoală, chiuliserăm de la o oră. Unul dintre ei mi l-a arătat şi mi-a fost ruşine, aveam impresia că toată nenorocirea noastră se vedea în mersul acela fără nici un scop al tatei. După ore, mama mă aştepta în faţa şcolii. Era cu Mercedesul şi cu tipul acela, Paul. Mi-a zis să merg cu ei, să-l întâlnesc şi pe Vlad, băiatul lui. M-am simţit bine, m-am simţit eliberat cumva, mai ales că în ultima oră de la şcoală nu făcusem decât să mă gândesc la atmosfera apăsătoare pe care aveam s-o găsesc acasă. Am mers într-o casă din Călăraşi, unde erau mai mulţi oameni, femei, bărbaţi, din ce mi-am dat seama, prieteni şi rude ale lui Paul. Era ziua lui de naştere, toată lumea era fericită, ne-am aşezat la o masă mare, vocile şi paharele, televizorul şi muzica, toate umpleau golul lumii mele. Când au început s-aducă mâncarea la masă, mi-am amintit de mersul tatei de mai devreme şi de cartofii pe care mi-i făcuse cu o zi înainte. I-am spus mamei că vreau să merg acasă, ea a zâmbit spre cei din apropierea noastră, deşi nu auzise nimeni ce spusesem. M-a luat afară şi m-a întrebat ce se întâmplase. I-am zis că nu se întâmplase

nimic, doar că voiam să merg acasă chiar atunci. Doi bărbaţi au ieşit în curte să fumeze, mama m-a tras într-o parte şi atitudinea asta a ei nu mi-a plăcut. Nu-mi plăcea că mă vrea zâmbitor şi fericit, că nu stătea de vorbă cu mine şi că trebuia să fim împreună cu toţi acei oameni.

— Nu ţi-ar plăcea să stăm aici, dragul meu? O să ne întâlnim şi cu tata, o să mergi şi pe la el.

— Şi să nu mai mergem acasă deloc? am întrebat eu de parcă tocmai îi puneam în faţă o contradicţie logică flagrantă.

— O să te obişnuieşti, e frumos aici, o să vezi că Vlad e de treabă, iar la vară s-ar putea să plecăm în Germania definitiv.

— Dar mâine am şcoală, am zis eu, încercând să înţeleg acel „definitiv” care mi se părea nesfârşit.

— Mergem, te duce Paul.

— Vreau să mă duci tu.

— Da, mergem împreună. Ţi-am zis, noi doi vom fi împreună.

N-am mai zis nimic, am mers în casă, iar toată seara m-am jucat cu Vlad, care era un băiat foarte de treabă. Avea multe maşini de jucărie aduse din Germania, ne-am întrecut cu ele prin cameră, iar târziu, spre miezul nopţii, am mâncat îngheţată. Am dormit amândoi într-un pat. Când ne-au băgat la culcare, după ce mama a stins

lumina şi m-a pupat, m-am gândit din nou la tata. Mi-a părut tare rău de el, mă gândeam că toate erau din vina lui, dar după o vreme mi-au venit în minte maşinile de jucărie ale lui Vlad şi ceasul lui de la mână care avea şi calculator.

Timp de o săptămână, Paul şi mama m-au dus la şcoală cu maşina. Într-una din acele zile, tata m-a aşteptat la şcoală. M-a întrebat dacă era bine cu mama, i-am zis că era bine, eu l-am întrebat cum era cu banca şi mi-a zis şi el că era bine. În timp ce îl întrebam asta, mi-au venit în minte toate poveştile cu Germania auzite de la Vlad, care îmi devenise prieten foarte bun, ne făceam planuri împreună despre ce-o să facem prin Germania, ce skateboarduri o să ne cumpărăm şi cum o să stăm toată ziua pe străzi să ne dăm cu ele. L-am întrebat pe tata de mamaia şi de tataia, mi-a zis că erau bine. Niciodată în viaţa noastră parcă lucrurile nu fuseseră atât de bine, niciodată nu se auzise la noi în familie „bine” de atâtea ori. De cealaltă parte, mama mi-a zis că vorbise cu tata la telefon şi că totul va fi – cum altfel? – bine.

Nimeni nu ştie de ce tata nu a vândut casa. Cu o parte din bani, o mare parte, ar fi achitat împrumutul, dar tot îi mai rămânea ceva. În schimb, aşteptând după bancă, până o vindea, era foarte probabil să nu se mai

aleagă cu nimic. Peste o lună i-a luat-o banca. Asta a fost vestea proastă. Vestea bună a fost că, a doua zi dimineaţă după ce banca ne-a luat casa, tata a fost găsit inconştient în centrul oraşului, la fântânile arteziene, de muncitorii care făceau naveta la Cernav. Nu mai mişca, îl lingea un câine pe rana de la cap. Erau primele zile de primăvară şi mi l-am imaginat, cu mersul acela dezorientat, în toiul nopţii, apoi, poc, căzând fără să mai mişte. Avea alcool în sânge, mult, iar doctorul credea că făcuse şi un atac cerebral, pentru că tata abia dacă-şi mişca mâna dreaptă. Însă, ne-a zis doctorul, era foarte posibil să fie şi din alte cauze, cum ar fi fost o lovitură puternică. Tata nu avea asupra lui nici un ban, iar ceasul de la mână îi lipsea. Fusese tâlhărit de cineva sau pur şi simplu nu mai avea bani, iar ceasul îl vânduse? Vreme de o săptămână, tata abia dacă a ştiut ce era cu el. Stăteam cu mama la Vlaşa, la mamaia, şi veneam în fiecare zi la spital cu trenul de nouă şi un sfert. Când ne vedea, din ochii deschişi doar puţin începeau să i se scurgă pe obraz lacrimi mari. Nu ştiu cum (pentru mine într-un mod miraculos), mama şi Paul ăla au încheiat relaţia lor. A venit într-o zi cu Mercedesul lui să ne aştepte la spital şi mama nu a vrut să urc şi eu în maşină. Am stat lângă maşină cât timp ei vorbeau înăuntru. Mama gesticula, acel Paul îşi schimonosea faţa.

Mama a coborât, i-a spus un „La revedere” care semăna foarte mult cu un „Adio”, deşi nu auzisem eu vreun „Adio” până atunci, iar el mi-a spus că Vlad mă saluta. I-am zis că şi eu îl salutam.

— Ai vrea să-l vezi?

— Da, am răspuns eu, însă el nu a mai zis nimic, a tras portiera, mi-a făcut semn cu mâna dreaptă fluturată în aer şi a plecat.

Mamaia, îmi amintesc, a fost foarte activă în acele zile. Tataia Lungu, cum îi spuneam noi, nepoţii, pentru că era înalt şi subţire, s-a comportat, în schimb, exact ca tata – un adevărat maestru al tăcerii. Aveau oi date la cioban, aveau aur cumpărat imediat după revoluţie cu banii pe care îi strânseseră la saltea şi aveau o maşină Aro, cumpărată tot după revoluţie, la mâna a doua, cu banii de la CEC, o maşină pe care tataia o lua la câmp.

— M-am săturat de căruţă, mă doare curul de la capră. Vreau să fiu şi eu domn, acuma, până mor! ne-a zis.

A fost domn vreun an de zile, cred. Au vândut tot şi ne-au dat banii nouă să ne luăm o altă casă.

— Fetiţă, noi îţi dăm tot, i-a spus mamaia lui mami, voi să faceţi bine să nu mai intraţi în datorii. Tu eşti femeie ca lumea, nu ştiu ce-a fost în capul vostru.

A zis asta cu voce fermă, cu ochii măriţi sub lentilele groase, ceea ce o făcea să pară caraghios de serioasă. Şi a continuat:

— Iar când o fi să murim, vindeţi tot aici la noi şi o să aveţi bani de înmormântare. Voiam să las totul la nepoţi.

Vocea i s-a subţiat când a spus asta şi în final au apărut primele lacrimi, şi ele mult exagerate de lentile.

Cred că atunci şi-a dat mama seama că nu avea cum să plece de lângă tata, că nu îl putea părăsi, că intrase prea mult în acea căsnicie ca să mai poată găsi drumul înapoi. Şi, până la urmă, mai trebuia să-i şi îngroape pe oamenii ăia, m-am gândit eu. Scena mi-a rămas în minte, o văd şi acum foarte limpede. Poza, pentru mintea şi memoria familiei, era o raritate: mamaia îi ţinea palmele mamei în palmele ei şi rostea cuvintele clar şi răspicat, de parcă i-ar fi citit drepturile unui arestat. Eu eram alături de ele, plin de speranţă.

Tata nu îşi amintea ce se întâmplase cu el în noaptea aceea. Spunea că, nu ştia cum, căzuse. Dar era greu de crezut că de la o căzătură te puteai alege cu atâtea răni la cap şi cu un picior rupt în două locuri. A şchiopătat vreo doi ani rău, după care a şchiopătat mai puţin vizibil.

Ţin minte că era înainte de Paşte când ne-am mutat în casa cea nouă, pe Strada Cocostârcului, la numărul 5. Era o casă veche, cam dărăpănată, din care altă familie,

ai fi zis, scosese toată viaţa ce se putea scoate dintr-o casă. Părea epuizată şi tristă.

Acel Paul şi maşina lui n-au mai venit prin oraş, dar într-o zi, când mă întorceam cu mama de la spital de la tata – ne opriserăm la cofetărie să mâncăm o prăjitură –, mama a vorbit de la un telefon public cu el. Mai mult ca sigur cu el vorbise. În timp ce îmi mâncam prăjitura şi trăgeam suc de portocale prin pai, am întrebat-o:

— Eu de ce n-am un frate?

Pe tata l-au ţinut la spital mai mult decât era nevoie. Mama avea o prietenă doctor la spital şi l-au ţinut vreo două luni, până când ne-am mutat în casa cea nouă.

Vara a fost cum a fost, l-am ajutat pe tata cu refacerea şi mă ţineam de capul lui să-şi facă exerciţiile. Mama căuta de muncă prin oraş şi în restul zilei vedea de curte. A săpat-o aproape singură în primăvară, a plantat legume, a pus vie. Am imaginea asta cu ei: mama cu o cazma în mână, stângace, şi tata pe jos, în genunchi, plantând ceapă, usturoi şi ce mai puneau ei acolo.

Mai mult eu cu mama am construit un coteţ pentru găini. Era cam strâmb şi cam plin de cuie şi sârme, însă nu am primit reclamaţii de la vreo găină. Îmi amintesc ce mândru am fost de puii de găină şi de raţă pe care i-am

cumpărat într-o sâmbătă din piaţă. În iarnă a fost cu adevărat greu. Ne-am refugiat cu toţii în camera cea mai mare, singura în care făceam focul, pentru că nu aveam prea multe lemne şi nu ştiam cât avea să ţină iarna. Într-o zi, tata a căzut pe gheaţă şi a avut din nou dureri la picior, dar nu a fost nimic grav. Mama se angajase la un butic, vânzătoare, era mereu nervoasă, trântea lucruri, vorbea răstit şi seara dormea cu mine în pat. Tata avea un fotoliu pe care se întindea. Într-o seară am întrebat-o pe mama dacă se gândea să plece din nou şi a plâns mult, aproape toată noaptea. La un moment dat se auzea şi un fel de vaiet prelung. Spre dimineaţă a aprins lumina, m-am trezit şi eu, deşi nu cred că adormisem, şi am văzut-o, era desfigurată, cu ochii umflaţi, cu părul răvăşit. S-a aşezat în mijlocul camerei şi s-a uitat la tata care dormea. A stat aşa câteva minute bune, apoi a stins lumina şi s-a băgat în pat lângă mine.

Ştiu că în decembrie, pe când se apropiau sărbătorile, a venit pe la noi Lone. Ca să zic aşa, nu ştiam că e Lone. Pur şi simplu era unul, Lone, şi-atât, un bărbat care vindea în piaţă conserve pe care le aducea din Bulgaria şi, câteodată, din Republica Moldova. Am mâncat cu toţii în sufragerie, tata a zis că vrea să meargă cu Lone, să aducă şi el conserve. În seara aia au stat mult de vorbă la masă, mama a stat şi ea cu ei şi Lone s-a făcut, cum

zicea el, „mileu”, adică era beat mort. A doua zi, mama şi tata au vorbit despre conservele lui Lone şi despre drumurile peste graniţă, atât de departe de casă. Mama i-a zis să nu se ducă nicăieri şi că cel mai bine ar fi să crească porci o vreme. Colega ei de la magazinul de „de toate” creştea porci, zece porci pe an. Îi ducea la abator.

— Să cresc porci? a întrebat tata (o întreba pe mama, dar îşi punea şi lui întrebarea).

— Da, porci. Porcii mănâncă orice. Un an de zile, până te angajezi, până ne punem pe picioare.

Auzind-o, mi-au venit în minte vorbele pe care le spusese cu câteva săptămâni înainte, când mâncaserăm mazăre cu murături: „N-avem ce face, iarna asta mâncăm orice şi de la primăvară mai vedem”.

— Lone are ceva de descărcat la el, în Colonişti. Seara descarcă maşini cu lemne, cu cărbune, dacă îl ajut, îmi ies şi mie nişte bani, plus lemne, a zis tata. Nu cred că ne ajung lemnele. Aş vrea să-l iau şi pe băiat.

Băiatul eram eu. Mama s-a uitat la mine.

— Vrei să te duci? m-a întrebat.

— Da, vreau.

— Să te îmbraci bine. Lasă, că te îmbrac eu.

Am plecat prin noapte în seara aia cu tata, era foarte frig, mergeam ţinând capul în pământ pentru că vântul viscolea puternic zăpada, simţeai cum te taie pe obraz

firele de gheaţă. Nu am mers mult, în capătul depoului, în loc s-o luăm pe trotuar, spre gară, apoi pe pasarelă, ca să trecem în Colonişti, tata m-a luat de umăr şi m-a împins în partea stângă, spre ieşirea din oraş, cum ar veni. M-am pus în faţa lui şi l-am întrebat ce face, m-a prins din nou de umăr, m-a rotit şi m-a tras în spatele lui. Am mers după el şi, la vreo sută de metri, a făcut dreapta printr-o spărtură în gard şi am ajuns în depou. Aici pot spune că era cald. Între vagoane nu mai bătea vântul, am ridicat ochii din pământ, am privit, mă ardea faţa.

— Ce facem aici, tata?

— Aici îl aşteptăm pe Lone, taci, vorbeşte în şoaptă. Vino încoace!

S-a aplecat pe vine între două vagoane, s-a tras cu spatele sub tampoane şi mi-a făcut semn să intru acolo, lângă el. Mi-era groază, nu ştiam ce urmărea.

— O să vezi despre ce-i vorba, nu pune acuma întrebări. Trebuie să descărcăm nişte cărbune, cum ţi-am zis.

Am stat aşa câteva minute, mă uitam printre roţile trenurilor, vâjâiala vântului şi zăpada spulberată făceau să onduleze toate umbrele, să le dispară conturul. După vreun sfert de oră a apărut Lone. Au discutat ceva şi apoi ne-am încolonat, luând-o într-o direcţie necunoscută mie.

În faţă mergea Lone, eu la mijloc, în urmă tata. Am urcat într-un vagon al unui tren de călători, mirosea a pişat, a căcat şi a boală, le-am zis că mi-era scârbă şi că o să vomit, Lone mi-a spus că stăm pe hol. Au apărut în următoarea jumătate de oră încă doi bărbaţi, unul dintre ei a întrebat de ce m-au adus şi pe mine, tata a spus ceva, dar nu am auzit ce, ăla s-a strâmbat. Am coborât din vagon şi am mers din nou de-a lungul trenurilor marfare. Am trecut liniile, spre câmp, şi am aşteptat. La un moment dat s-a auzit un tren în depărtare, iar curând s-au văzut farurile locomotivei. S-a apropiat, zăpada toată care cădea oblic părea o mâzgălitură pe imaginea locomotivei. Noi stăteam traşi într-o parte, după nişte dale de beton. Tata m-a luat în braţe când a trecut trenul pe lângă noi, cu mâinile mi-a acoperit faţa. S-au auzit frânele, schelălăiala aia fantastică a frecării fierului pe fier, erau multe, multe vagoane, încât nu puteam vedea coada trenului. S-a oprit şi atunci tata mi-a spus:

— Te ţii după mine! Ce fac eu, aia faci şi tu, da? mi-a zis.

— Şi ce-o să facem? am întrebat.

— Cărăm ceva. Ei descarcă şi noi cărăm.

Pe la un capăt al vagonului a urcat Lone cu unul dintre bărbaţi, pe la capătul opus a urcat celălalt bărbat.

Au dat la o parte prelata neagră de deasupra vagonului şi au început să arunce de-acolo nişte fiare.

— Luăm fiarele astea? l-am întrebat eu pe tata.

— E cupru, taci.

Au aruncat din vagon vreme de vreo oră, până când s-a auzit şuieratul locomotivei şi, după câteva minute, înlănţuirea aceea nesfârşită de vagoane a scos un icnet metalic care s-a propagat de-a lungul întregului tren. Dincolo de ultimele linii, spre câmp, ne aşteptau două căruţe şi doi bărbaţi care tremurau de frig. Am încărcat căruţele de trei ori în noaptea aia. Am mers cu ele în curtea unei case din Colonişti şi acolo am băgat cuprul într-o magazie. Am terminat toată treaba spre dimineaţă, când am mers toţi la Lone acasă. Lone avea un teanc de bani din care a împărţit fiecăruia. Cei doi bărbaţi care descărcaseră din vagon au zis ceva despre tata – comentau de la distanţă şi arătau cu mâna spre noi –, Lone le-a spus ceva şi cei doi au plecat cu partea lor de bani. Am rămas doar noi cu el, a scos o sticlă de votcă, au băut şi i-a dat o sumă de bani tatei.

— Sunt prea mulţi, a zis tata.

— Aţi fost doi, a arătat el spre mine din sprâncene. Nu-i aşa, tinere? Fii atent, să vii pe la mine sâmbătă, să-ţi arăt nişte cărţi, să-ţi dau să citeşti. Ştii de cărţi?

— Da, i-am spus eu.

Mi se părea foarte dubios tipul, avea o nevastă care ne punea farfurii pe masă în timp ce-l înjura. Oricât am protestat eu şi tata că nu ne era foame, ea ne-a pus mâncare.

— Ia, mamă, mănâncă puţin acolo, să nu te ia cu leşin după atâta muncă.

A spus-o cu o voce caldă, ca mamaia, foarte preocupată de corpul meu, şi m-a mângâiat pe cap. Lone, acel Lone tânăr, cu mustaţă şi ochi jucăuşi în cap, cu ţigara în colţul gurii mereu, îţi lăsa impresia unui impostor, a unui combinagiu de oraş mic care nu va ajunge niciodată nicăieri. Cumva, asta îi mai tăia din aerul superior pe care îl avea şi-l făcea simpatic.

Drumul spre casă a fost lung, tata s-a oprit de câteva ori pentru că îl durea piciorul. Dar nu s-a plâns, zicea să ne mai tragem sufletul şi, cât timp ni-l trăgeam, îmi arăta case şi-mi povestea despre istoria Coloniştilor. Am ajuns acasă când se luminase bine de ziuă, mama era îngrijorată, dar, când tata i-a pus banii pe masă, a rămas mască.

Am făcut manevra cu descărcatul din vagoane până în primăvară. Cu banii strânşi, tata a cumpărat porci şi nişte prafuri, „concentrate” le spunea, pe care le punea în mâncarea porcilor. Am crescut cincisprezece porci în primul an, am curăţat la căcat de porc de mi-a venit

acru, credeam că acela va fi singurul miros pe care îl voi mai simţi vreodată. În iarna următoare, după ce tata a vândut la abator zece porci, m-au dus la mamaia, iar ei doi au plecat undeva la munte. Prin ianuarie, mama mi-a spus că voi avea un frate.

— Un frate sau o soră? am întrebat.

— Nu ştiu, vom vedea, dar nu contează ce e, nu?

— Aş vrea să fie un băiat, să am un frate.

Peste câteva luni au mai făcut un împrumut la bancă, după lungi discuţii între ei. Acel al doilea împrumut, am avut impresia, i-a unit pentru totdeauna. Banca Cipriotă de Credit s-a dovedit a fi mult mai puternică decât Biserica Ortodoxă Română când a venit vorba de a uni destinele părinţilor mei.

9

Într-o sâmbătă, pe la amiază, Alexandra a luat-o pe Ve şi au plecat la ziua de naştere a unei fetiţe de la grădiniţă. A căutat pe laptop adresa unde trebuiau să ajungă chiar înainte de a ieşi pe uşă. A lăsat laptopul în bucătărie, pe masă. Când l-am luat să-l mut de acolo, ecranul s-a luminat şi mi-a apărut în faţă contul de e-mail al Alexandrei. M-am aşezat cu laptopul în braţe pe fotoliu şi m-am uitat prin mesaje. Nu urmărisem niciodată să fac

asta, însă atunci, dincolo de orice, era o intrare în „Alexandra” ultimului an şi voiam să aflu cine sau „ce” era asta.

— De ce ai divorţat? am întrebat-o după ce s-a întors acasă cu Ve.

Tăia castraveţi şi roşii pentru salată, eu stăteam la masă şi mă uitam pe telefon, absorbit şi deopotrivă plictisit de lumea virtuală. S-a întors spre mine şi m-a privit câteva clipe. Am continuat să mă uit în ecranul telefonului şi să scrolez cu degetul, ca şi cum vorbeam despre ce ar mai fi de pus în salată.

— În ce sens? m-a întrebat.

Întrebarea ei era, de fapt: de ce mă întrebi acum despre asta?

— În sensul în care divorţează oamenii. De ce? Nu l-ai mai iubit, nu ştiu de ce? Îl urai sau ce a dus la divorţ? V-aţi certat?

Puneam între noi distanţe pe care nu le pusesem niciodată, distanţe la care renunţasem, şi o făceam ostentativ, voiam să se vadă, aprindeam adevărate focuri în noapte. Avea dreptate: de ce, între timp, devenise o întrebare divorţul ei?

— Nu, nu poţi să te certi cu Cristi.

N-am putut să-mi dau seama dacă răspunsul ei era unul ingenuu sau încerca să joace rolul celei care e

abordată din senin de un individ în vagonul de tren, răspunzând cu o mică istorioară care, chipurile, era exemplificatoare.

— De ce, e prea bun la asta sau ce? Învinge pe oricine la ceartă?

— Nu, dar nu se ceartă. El nu se ceartă cu nimeni.

— Mă rog, înţeleg, e invincibil, dar de ce aţi divorţat?

S-a întors din nou spre mine, puţin iritată probabil de tonul întrebării. M-am bucurat că observase atitudinea mea, că (mi-am imaginat) n-a putut să mai joace cartea indiferenţei. Aşadar, era una prefăcută.

— Mi-am dat seama că am făcut o greşeală.

— Aţi fost împreună trei ani de zile, iar apoi, după doar o lună de căsnicie, ţi-ai dat seama că făcuseşi o greşeală?

— Da, aşa a fost.

Era clar, nu voia să-mi accepte interogatoriul şi am înţeles, din tonul ei, că fusesem un idiot, lucru care îmi dădea un nebănuit imbold de a continua în aceeaşi direcţie. Nu căutam răspunsuri, voiam să dezbrac ceva din trecutul nostru apelând la trecutul ei. Hm, mă gândeam, cumva oamenii, când stau mult împreună, se pun de acord asupra trecutului, îi acordă pacea unui caz închis.

— Mda, mi se pare ciudat, atâta tot, am continuat.

Am lăsat telefonul să-mi cadă pe masă şi am ridicat privirea spre ea.

— În ce sens ţi se pare ciudat? m-a întrebat ea.

— Aşa, ciudat, să divorţezi după o lună... Trebuie să accepţi că e un lucru ciudat.

Acel „trebuie să accepţi” consfinţea faptul că era o discuţie despre doi oameni în genere, că noi doi nu eram decât unii care jucau nişte personaje, deci nişte „unii” care puteau fi judecaţi după rigorile cele mai comune.

— E mai rar, n-aş zice ciudat, a spus ea.

— E mai *foarte* rar, vrei să zici. Mai foarte rar spre mai *niciodată*, aşa... Şi ciudăţenia asta e o raritate.

— Şi ce să fac acum? Nu pot să schimb asta, nu?

S-a retras prin cuvintele astea în spatele unui trecut masiv, de neclintit, ca în spatele unui zid, a ceva ireparabil cu care aşadar voiam să mă lupt numai ca să pierd.

— Nu, doar ziceam.

— Ştii foarte bine că nu „doar ziceai”. Şi se vede că eşti nervos. De ce nu-mi zici mai direct ce vrei?

— Ştii ce, da, cred că sunt nervos. A încercat să te convingă să nu divorţezi, te-a rugat, te-a implorat, a zis că nu acceptă?

— Am avut o discuţie, da, a încercat cumva.

— Dar nu a insistat...

Mă enerva descrierea acelui Cristi echilibrat şi matur, despre care o mai auzisem în decursul anilor de câteva ori. Mă gândeam că abia aştepta să se vadă din nou cu el, să ia contact cu aura lui liniştitoare. Mi-l imaginam ca pe un Christos care îşi rotea aura pe deget la fel cum îşi freacă gardienii, flegmatici, inelul ăla plin de chei.

— Te deranjează că ne vedem? m-a întrebat ea.

— Nu.

— Nu te-a deranjat niciodată că ne vedem, mi-a zis. E acum vreo problemă, s-a întâmplat ceva?

Aşadar, acelaşi joc în care ne aruncam mortăciuni de la unul la altul – eu mort, ea moartă, cadavrele unei căsnicii care, până să moară, se transforma pentru o vreme într-un joc care nu distra pe nimeni.

— Nu-mi dau seama, i-am răspuns şi am ieşit din bucătărie.

Am auzit-o în urma mea:

— Robert, nu fi copil acum, nu pleca!

M-am dus în living, lângă Ve, care se juca cu un spital mare, din piese Lego.

Ce-mi place la toate jocurile Lego pe care le are Ve este că, pe lângă construcţia în sine – cum era atunci un spital cu asistente, doctori, maşină de salvare şi bolnavi –, mai sunt o mână de piese alături. Nu-mi dau seama dacă sunt de rezervă, nu cred, n-am întrebat, sau dacă

ar trebui să fie prinse undeva, numai că Ve nu ştia unde să le pună ori nu putea. Le potriveam eu unele în altele aiurea, doar ca să nu se piardă. Şi mă gândeam că acest joc imita perfect viaţa. Simţi nevoia să nu laşi nimic la voia întâmplării prin viaţă, bucăţi de lume care să plutească la fel cum plutesc sloiurile de gheaţă când vine primăvara, ceea ce e o mare porcărie. Ar trebui să zicem mai des şi mai clar: lumea are resturi, lumea are bucăţi de lume care nu se potrivesc niciunde, lumea e foarte imperfectă, dar bucăţile de lume care plutesc aiurea nu o vor face perfectă, nu-i aparţin. Tot încercăm să completăm puzzle-ul, însă piesele pe care le mai avem de potrivit sunt dintr-un alt puzzle, dacă nu cumva din nici unul anume.

Îmi trimisesem de pe adresa ei toate e-mailurile pe care le schimbase în ultimele luni cu fostul ei soţ.

Alexandra mi-a spus că mai fusese căsătorită la vreo două luni după ce ne-am cunoscut. Chiar nu mă interesa, iar atitudinea mea i-a plăcut. Probabil că voia o viaţă nouă, iar reacţia mea era parte a etichetei care confirma că noua viaţă nu a mai fost purtată. Ştiam că fostul soţ era mai în vârstă, avea peste cincizeci de ani. Nu mi s-a părut nicicum să se întâlnească o dată pe an, când el venea în ţară să-şi viziteze rudele şi prietenii. Era profesor de nu ştiu ce chestii legate de evoluţia

pământului la o universitate din Toronto. La început am văzut-o chiar ca pe o chestie excitantă – îi furasem nevasta mai tânără unui profesor boşorog. Însă lucrurile nu stătuseră deloc aşa, o tachinam pe Alexandra, care se arăta deranjată doar ca să-mi facă pe plac. I-am zis că o să mergem la înmormântarea lui, nu era nici o problemă, voiam să văd Toronto.

Alexandra îi povestise de schimbul de mesaje dintre mine şi Corina, despre „aventura" mea. Tot din e-mailuri am aflat că de luni bune Alexandra mergea la psiholog. Spunea că asta o ajuta, spunea că o iubea atât de mult pe Ve, încât nu putea să nu mă iubească şi pe mine, dar că îi era atât de greu să mă vadă: „Câteodată îmi e scârbă de el". Acestea fuseseră cuvintele ei într-un e-mail din iarnă. Îi mai spunea că uneori trăgea maşina pe dreapta şi plângea, că nu ştia cum vor sta lucrurile până la urmă, că de-abia aştepta să vină în ţară ca să se întâlnească: „E amuzant, nu-i aşa, dar eşti singurul prieten pe care-l mai am". Răspunsul lui fusese următorul: „Regret în fiecare zi! De-abia aştept să ne vedem". Aşadar, moşul voia să se înşurubeze din nou în fosta nevastă. Nici nu ştiam ce-ar fi trebuit să fac. Îmi treceau prin minte toate scenariile. De exemplu, mă gândeam că nu trebuia decât să mă asigur în eventualitatea unui divorţ. Ce însemna asigurarea asta?

N-aveam vreme de răspunsuri. Oare nu ar fi fost nimerit să-i urmăresc, mă gândeam, s-o las pe Alexandra să meargă la el la hotel şi apoi să-i pozez sau ceva de genul ăsta, astfel încât la divorţ să am totuşi ceva, să pot să negociez. Ea avea e-mailurile mele, eu aveam poze. Pozele bat cuvintele. Dar obscenităţile mele din mesaje aveau să fie totuşi un argument puternic în favoarea Alexandrei. Plus că eu mă cuplasem cu o tipă tânără şi mişto, ea cu un boşorog înţelept care nu se certa cu nimeni. Oricum, mi se părea de-a dreptul scârbos ca Ve să crească lângă acel om.

Alexandra a adus salata în sufragerie, a pus-o pe masă şi mi-a spus:

— Te rog, spune-mi dacă ai ceva să-mi spui!

— Nu, n-am nimic să zic. Să ştii că-mi iau puşcă.

— Ce-ţi iei?

— Puşcă.

A râs.

— Vrei să vânezi?

— Da, sunt tot felul de animale prin pădure şi dincolo de pădure... păuni, iepuri, cică şi mistreţi.

— Şi tu vrei să le împuşti, a conchis ea batjocoritor.

— Pe toate.

În tot acest schimb de cuvinte nu ne-am privit în ochi nici măcar o secundă. Ea aranja farfuriile pe masă, eu m-

am repezit s-o ajut pe Ve să-şi strângă jucăriile şi să le bage în cutii. Dar nu m-am putut abţine.

— Auzi, chiar am o întrebare.

— Da...

— Şi tu regreţi tot aşa, în fiecare zi, că te-ai despărţit de el? Şi cum se întâmplă asta, e de mai multe ori pe zi sau doar o dată? Cred că ar trebui să-l întrebi şi pe el, să vă puneţi de acord în privinţa asta cu gânditul.

Mătuşa Ilona apăruse şi ea în încăpere. Acum, că nu mai eram singuri, ne puteam privi în sfârşit în ochi. Prezenţa altcuiva în încăpere făcea ca întâlnirea privirilor noastre să fie un act public. Am strâmbat din gură, voiam să însemne „Asta e situaţia, iată câte întrebări îşi aşteaptă răspunsul!”. M-a privit şi ea câteva secunde şi a ieşit în curte. Am mers după ea, am cerut iertare că mă uitasem în laptop, i-am zis că mă purtam ca un dobitoc. Ea privea undeva în întuneric. Mi-a zis să nu-i mai umblu prin lucruri.

Mi-am luat puşcă. Mi-am luat haine de camuflaj. Am cumpărat un brac german care abia împlinise două luni şi căruia îi tremurau picioarele de frică sau de frig când intram cu el în pădure.

Cât de simple devin lucrurile în momentul în care începi să le faci, cât de fragilă e realitatea, ce

înspăimântător e totuşi să gândeşti ceva şi apoi să pui în practică...

Un tip chel, cu barbă mi-a vorbit două ore despre ce puşcă ar trebui să-mi cumpăr. Mi-a zis că ar trebui să mă reprezinte. I-am zis că mă reprezentam singur, că nu eram atât de ocupat sau de preţios. A dat din cap, făcându-mă să înţeleg că era şi aceea o alegere, doar că una mai puţin întâlnită şi, poate din această cauză, nu tocmai bună. I-am povestit ce site-uri de arme vizitasem, pe ce forumuri îmi pierdusem nopţile şi care era părerea mea despre Steyr Mannlicher, carabina cu care îmi făcea capul mare. Vorbeam din ce scriseseră alţii pe forumuri. Îmi era jenă, văzându-l că-şi pierdea atâta timp cu mine, deşi, probabil, asta făcea parte din job, să-i zic că nu aveam de gând să fiu un vânător cum credea el sau cum vor alţii să fie. Voiam o armă mai mult ca să o plimb prin pădure şi să trag aiurea, nu în animale.

Până la pădurea cea mare, în care puteam să trag cu puşca, aveam ceva mai mult de mers, treceam de pădurea mai mică, numită de localnici „La boscheţi”, care ajunsese să mi se pară un fel de parc neîngrijit.

Alexandra era îngrijorată, îmi dădeam seama după întrebările pe care mi le punea şi după insistenţa cu care mă chestiona despre ce se mai auzea cu locul meu de muncă. Aveam mereu o poveste confuză pe care i-o

spuneam, stau pe telefoane, ziceam, am vorbit cu unul, Dobrescu, nu-l ştii, un tip de la Radio DEK, am mai vorbit la T1 TV, am promisiuni. Altfel, puteam să-i turui o jumătate de oră despre tipuri de carabine, despre calibrul pentru căprior sau pentru mistreţ ori despre sistemul de reglare a trăgaciului la Browningul A-BOLT II.

În curte n-am mai făcut nimic până la urmă, am scos tot, am pus gazon şi am lăsat aşa. În unele locuri a crescut, în altele nu.

— Poate că a venit vremea să mă apuc eu de grădină, a zis într-o zi Alexandra, iar eu n-am spus nimic.

Deşi era evident că în interiorul afirmaţiei sale se ascundea o întrebare. Nu voiam să ajung la ea, nu voiam să-i spun dacă aveam vreun plan sau nici unul.

În ziua în care mi-am luat permisul de armă, am invitat-o cu mine în pădure. Credeam că mă va refuza fără să clipească, dar a zis că vrea să meargă. A fost mai mult o plimbare de prânz, n-am întâlnit nici un iepure, nici o prepeliţă, nici un popândău, nici o vulpe. Oricum, aveam mari dubii că existau acolo vulpi, însă îmi spuseseră unii oameni din partea locului că se auzeau noaptea cum ţipă. Eu nu le auzisem.

— Poate aveţi geam din ăla, termopan, nu trece prin ăla! mi-a spus unul. Se aude aşa, ca un om care se vaită, să fiţi atent!

Am tras într-un copac, ca să audă şi ea puşca, să vadă cum rupe lovitura din scoarţă. Am mers şi am pipăit amândoi locul în care cartuşul muşcase din copac.

— Dar chiar n-ai să tragi, nu, în vreo pasăre sau ceva? m-a întrebat ca să fie sigură.

— Nu, ţi-am zis că nu. Şi nu pentru că nu vrei tu, ci pentru că nu vreau eu.

— Da, aşa e, mi-a zis ea. Şi-atunci, de ce ai luat-o?

— Îmi pierd vremea, ţi-am zis.

— Chiar n-am crezut că ţi-o cumperi. Am crezut că o să-ţi iei numai hainele de camuflaj şi cuţitul ăla monstruos.

— E un cuţit simplu, de vânătoare.

Mi-am dat seama că vorbeam pe un ton pe care nu mi-l ştiam.

Ve nu ştia că îmi luasem o armă, mă rugase Alexandra să nu-i spun. Când m-a văzut cu portarmul de piele maronie, i-am spus că înăuntru aveam nişte hârtii mari, de la serviciu. Ve voia însă şi ea haine de camuflaj şi un câine al ei. Nu înţelegea cum câinele ăla putea fi al amândurora.

— Macsss, Macsss e al tău! spunea ea.

Mă gândisem că aş fi putut s-o îngrozesc pe Alexandra şi că asta ar fi putut fi o ieşire din acea fundătură în care ne găseam. Îi văzusem faţa atunci

când a găsit pietrele în curte, i-o văzusem şi atunci când i-am spus că intenţionam să-mi iau armă. Dincolo de uşorul dispreţ (care s-ar putea să fi fost o distorsionare a percepţiei mele) şi de faptul că mă prosteam, îi apăruse pe faţă şi o altă expresie, una pe care o afişase atunci când Ve se înecase tuşind şi nu mai putea să respire ori atunci când primise telefon că taică-su murise, mirată de veste, uimită de suferinţa pe care, iată, i-o provoca un om pe care totuşi nu îl iubise. Oare îi era teamă de mine sau de ce se întâmpla cu mine? Nu ştiam. Oricum, ideea era că trebuia să fiu şi să rămân credibil în noua mea fragilitate mentală. Nu era nevoie să par sărit de pe fix, pentru că atunci făceam figura unuia care ar trebui mai degrabă abandonat. Nu, trebuia să fiu perceput ca unul care avea nevoie de ajutor, cineva cu care ar trebui să te comporţi altfel, mai atent, să zicem. Însă, dincolo de mine, dincolo de această posibilă groază pe care aş fi putut s-o produc eu şi ceea ce puteam deveni eu, mai era o groază pe care ar fi putut s-o producă realitatea, viaţa – o ameninţare. Iar ea s-a ivit într-o zi dimineaţă de duminică. Eram toţi în living, mâncam şi ascultam ştirile la televizor. Şi atunci s-a întâmplat: în comuna Chelari, care e la cinci kilometri de comuna în care stăm noi, fusese răpit un copil, o fetiţă de clasa întâi. În poza care a apărut pe ecran, fetiţa avea părul prins în două cozi şi

zâmbea. Era o poză făcută în bancă, la şcoală. Două femei în vârstă şi un copil de şcoală generală vorbeau cu reporterul, povesteau de un bărbat într-o geacă neagră, cu căciulă neagră, pe care îl văzuseră prin sat şi despre care nu ştiau nimic. Mi-a căzut lingura din mână şi m-am ridicat în picioare. Pur şi simplu aşa mi-a venit să fac, am simţit că acela era momentul.

— Am văzut ieri în pădure un bărbat într-o geacă neagră, cu o căciulă neagră, părea rătăcit, am zis, cu ochii aţintiţi la televizor.

— Nu se poate! a zis Alexandra, ridicându-se în picioare şi punându-şi mâna la gură. Trebuie să suni acum la poliţie.

— Da, să sunăm la poliţie!

Chiar eram emoţionat. Mi se desfăşurau prin faţă scenarii pe care nu le puteam controla, ba chiar, pentru câteva clipe, l-am văzut pe acel om prin pădure, trecea printr-un spot de lumină solară proiectată undeva pe lobul meu parietal drept.

Am sunat la poliţie, le-am zis că aveam o informaţie despre răpirea din Chelari de care aflasem cu câteva minute mai devreme la televizor. În mai puţin de o jumătate de oră au venit doi poliţişti în uniformă şi un comisar în civil. Am plecat cu ei în pădure. În primul rând, am vorbit despre mine şi asta mi s-a părut foarte

ciudat. Despre mine cel îmbrăcat în haine de camuflaj, despre mine cel care aveam o puşcă, despre mine cel care „mă plimbam” prin pădure. Am zis că „mă plimbam” prin pădure, după care m-am corectat cumva, pentru că era destul de stranie plimbarea mea în zona aceea unde oamenii aveau toţi treabă, am spus că plimbam câinele. În al doilea rând, ne uitam cu toţii în direcţii diferite prin pădure, de parcă acel individ s-ar fi putut afla încă acolo, iar noi urma să-l prindem.

Am stat în pădure mai mult de o oră, cred, timp în care le-am zis de unde văzusem că a venit bărbatul acela, încotro se dusese şi cam cum arăta. Era departe, nu-i văzusem bine faţa, dar puteam spune că... am repetat ce auzisem la televizor. Ca să dau o notă de credibilitate, cel puţin aşa mi s-a părut pe moment, am zis că „geaca totuşi mi s-a părut vişinie, vişină putredă”. A apărut după o vreme acolo şi un tip căruia prin împrejurimi i se zicea „Pădurarul”, dar care nu era tocmai pădurar, am aflat mai târziu. Era de la un ONG care se ocupa, printre altele, şi cu zonele în care era permisă vânătoarea. El mă instruise cu vreo lună în urmă şi îmi şoptise la ureche, deşi nu era nimeni, erau doar copaci:

— Mai trage şi tu de câteva ori, că în doi-trei ani n-o să mai fie nici pădure măcar aici.

— De ce? am întrebat.

— Eh, hai, te credeam mai deştept.

N-am mai insistat, deşi chiar aş fi vrut un răspuns de la el. Da, puteam să bănuiesc că pădurea va dispărea pentru că se extindea oraşul, dar poate era altceva.

„Pădurarul”, cu părul lui creţ – mereu îmi amintea că în reclame băiatul bun e creţ, s-au făcut studii, nu o zic de la mine – şi ochii verzi, a început să vorbească repede despre tot ce credea el că ar trebui să spună. Îi părea rău că nu avea nimic, dar nimic în legătură cu evenimentul. Se vedea asta. Încerca să compenseze prin descrierea unor ciudaţi pe care îi văzuse în zonă. Comisarul i-a spus de câteva ori că era de ajuns, însă el a continuat.

Comisarul era de vârsta mea, cred, se uita mereu în depărtare şi aproba. Şi-a notat ceva într-un carnet, mi-a cerut numărul de telefon şi cam asta a fost tot pentru ziua respectivă.

Am dat numai informaţii foarte vagi, însă nu aveau nici un motiv să nu mă creadă că văzusem pe cineva. De fapt, ar fi putut să fie oricine în pădure, nu neapărat bărbatul care răpise fata. Adică era posibil ca bărbatul pe care l-aş fi văzut eu, dacă aş fi văzut pe cineva, să fi fost la o sută de metri depărtare de bărbatul care răpise copilul. Practic, era ca şi cum l-aş fi văzut pe răpitor, asta

nu-mi altera cu nimic mărturia: aceleaşi informaţii nefolositoare aş fi putut să le ofer acum. Şi chiar şi asta, până la urmă, ipoteza că fetiţa fusese răpită, era totuşi o ipoteză şi-atât. Minciuna mea putea să fie reală acolo, în lumea posibilă în care pista lor era una falsă.

În drumul spre casă m-am gândit cât de lipsiţi de corporalitate sunt copiii – adulţii, pe lângă un corp de carne, mai au un corp de aer. Nu te apropii foarte mult de un om decât în mijloacele de transport aglomerate şi în cluburi, altfel e o formă de agresiune. Copiii nu au acest corp de aer în jurul lor. Cât de scârboşi mi s-au părut brusc toţi adulţii care mângâiau copiii altora... Tonul prefăcut prietenos al vocii, întrebările stupide şi, invariabil, acea mână trecută prin păr sau peste obraz.

Ne iubim copiii prea mult. Mă gândesc la Alexandra în primul rând, cred că la ea m-aş gândi în a doua clipă dacă i s-ar întâmpla ceva rău lui Ve. Alexandra s-ar pulveriza probabil, ar dispărea pur şi simplu de durere. Ceea ce e o prostie. O prostie a vremurilor noastre – copilul e un fetiş, o delicatesă. Bunica mi-a povestit cum i-au murit doi copii, unul de hepatită, altul de o boală la plămâni. Pe primul „nu l-a căutat la doctor”, dar s-a încercat totul cu el: a băut pişat de fată mare, i s-a descântat. Celălalt, cu plămânii bolnavi, s-a stins la spital. Acolo, în Bărăgan, parcă-i văd, doi copii morţi

aruncaţi în bătătură de moarte la fel cum bunica arunca seminţe găinilor. Doi copii în ligheanele acelea de metal, cu smalţul sărit, ligheanele reci, perechea de încălţări cu care umbla moartea nepăsătoare prin sat. Doamne, ce groază am avut de ligheanele alea de tablă! Le văd şi acum, le simt, reci şi urâte, parcă mereu murdare, cu smalţul sărit şi pete de rugină – în unele se puneau găinile la opărit ca să fie jumulite, în altele se spălau bărbaţii pe picioare seara.

Acasă am vorbit mult cu Alexandra despre acea fetiţă şi din când în când priveam spre Ve, care se juca în faţa televizorului cu păpuşile şi cu nişte ponei cu coamă mare şi colorată strident. Am liniştit-o pe Alexandra, i-am zis că într-una dintre zilele care trecuseră am mers de-a lungul satului, până unde era un lac, iar acolo se construia un cartier rezidenţial. Aşadar, veneau oameni de peste tot, nu prea vor mai fi pe lumea asta locuri întunecoase pe unde să umblu eu cu puşca sau pe unde să se ascundă bărbaţi care răpesc fetiţe.

— Dar dintre ăştia din jurul nostru, de pe-aici, nu mai construieşte nimeni? Doar s-au vândut atâtea terenuri...

— Oare? am zis eu şi am închis puţin un ochi, intrând în rolul de detectiv.

— Eh, doar nu ne-a minţit ăla! Şi, oricum, se văd parcelele.

— Poate au fost parcelate, dar nu înseamnă că au fost şi cumpărate.

— Nu, nu cred.

— Sau nu vrei să crezi? am întrebat, cu aceeaşi mină închipuită.

În zilele care au urmat am colindat prin pădure. Mi-am dat seama că puşca era o prostie, mai mult mă încurca. Îmi plăcea când mă opream şi nu mi se mai auzeau paşii – atunci abia izbucneau sunetele pădurii, un foşnet amplu, ca hainele de pe un corp mai mare care se deplasează încet. Îmi aminteam de rarele momente în care bunicul punea un disc la pick-up. Înainte de a începe melodia, se auzea un fâşâit plăcut. M-am gândit atunci că cineva pusese între toate acele melodii de muzică populară sunetul pădurii sau că, de fapt, discul, la origini, are pe el foşnetul acela plăcut al pădurii, iar apoi se zgârie peste el muzica.

Într-o seară de vineri mă întorceam din pădure. Eu şi Max, bracul german. Se înnoptase de ceva vreme. Vorbeam la telefon cu mama, îmi zicea că ar veni pe la Bucureşti în weekend, însă nu ştia dacă se va simţi bine a doua zi, pentru că îi trimitea corpul nişte semnale de răceală. Eram sigur că nu se va simţi bine a doua zi, i-am şi spus. Cât timp am am vorbit cu ea, m-a tot sunat

cineva de pe un număr necunoscut. I-am închis mamei şi am răspuns. Era o voce panicată, o colegă de serviciu a Alexandrei. Îmi spunea foarte precipitată că Alexandra era în baie la Clubul Satto, că era foarte beată şi că nu voia să iasă de acolo.

— Îi e rău? am întrebat.

— Da, îi e rău, a vomitat, îi e rău, a băut foarte mult, cum n-am văzut-o niciodată. Adică a băut vreo şapte cocktailuri.

— Vin acum, i-am spus.

Am alergat până acasă, m-am urcat în maşină şi peste vreo jumătate de oră, îmbrăcat în costumul de camuflaj, am intrat în club. Era plin de lume, nu îmi dădeam seama încotro s-o iau. Am întrebat pe cineva unde era baia, am ajuns cu greu până acolo, enervându-i pe unii, care s-au uitat la mine foarte ciudat. Odată intrat pe un hol lung care ducea spre băi, a mai dispărut din sunetul puternic al muzicii. O femeie într-o rochie roşie a ieşit din baie şi, când m-a văzut, mi-a făcut semn să mă apropii. Era colega care mă sunase.

— Unde e? am întrebat.

— E acolo – a arătat cu degetul spre o zonă a băii pe care eu, din uşă, nu o vedeam.

La oglinzi erau câteva fete care îşi aranjau părul, vorbeau şi râdeau.

— Pot să intru? am întrebat-o pe colega Alexandrei.

— Nu ştiu, cred că da, intră. E de o oră acolo.

Am intrat, m-am dus la uşa în spatele căreia era Alexandra şi am rugat-o să iasă.

— Mi-e rău, a zis cu o voce de om bolnav, după câteva secunde.

— Da, ştiu cum e, hai să ieşi de-aici, hai afară, la aer, trebuie să te plimbi, să mergi. Ai vomitat?

— Da, am vomitat. Mult.

— Asta e foarte bine. Numai că acum trebuie să vii cu mine.

— Nu pot, nu pot să mă mişc...

Vorbea cu greutate. Am împins cu umărul în uşă şi s-a deschis imediat. Alexandra stătea în fund lângă veceu, cu capul lăsat pe-o parte în veceu. Abia respira, avea ochii înceţoşaţi, părul ud pe la vârfuri (probabil îi intrase în apa din veceu) şi mişcări necontrolate. Mi-a zis că nu pleacă de acolo, i-am zis că trebuia să plecăm. Abia am ridicat-o împreună cu colega ei, care m-a întrebat dacă n-ar fi bine s-o ducem la doctor. Nu mă gândisem, niciodată nu făcusem legătura între o beţie de-asta şi mersul la doctor, însă, într-adevăr, Alexandra arăta groaznic. Am scos-o cu greu de acolo, nu se putea ţine pe picioare, şi-a pierdut de câteva ori pantofii. Am îmbrăcat-o cum am putut, toţi cei din club se uitau la noi.

O tânără cu nişte ochi mari ne-a întrebat ce se întâmplase. I-am urlat în ureche că o împuşcasem şi o duceam acasă să-i agăţ capul pe perete. A plecat strâmbându-se.

Am ieşit în faţa clubului, dincolo de gardul de metal, şi Alexandra a zis să stăm puţin acolo, pe bordură, că nu mai putea să facă nici un pas. Nu prea făcuse nici până atunci. Am aşezat-o pe bordură şi am făcut cunoştinţă cu colega ei. O chema Irina. Mi-a vorbit strâmbând puţin din gură şi înclinând capul, cum fac oamenii când zic „Îmi pare rău, dar eu chiar nu am nici un amestec în asta”. Alexandrei îi era în continuare rău, îi venea să vomite, dar nu mai avea ce. Am insistat o vreme să se ridice şi să ne plimbăm, dar fără succes. Şi-a pus capul în poala colegei şi a început să povestească, stâlcit, bolborosind uneori, relaţia mea cu Corina. Probabil că niciodată în istoria lumii conţinutul plin de suferinţă al celor întâmplate nu s-a potrivit mai bine cu vocea naratorului. Am încercat s-o iau de mână, dar şi-a tras-o. Colega ei, Irina, încerca să nu se uite spre mine, dar privirile ni se mai întâlneau stânjenite. Alexandra îşi continua povestea. M-am gândit că poate asta o va ajuta să se trezească.

Una dintre maşinile parcate lângă noi pe bordură a plecat. Doi bărbaţi ne-au întrebat dacă ne puteau fi de

ajutor, i-am asigurat că totul era OK, am zâmbit jenat. De-acum însă toate maşinile care treceau pe stradă ne orbeau cu farurile, iar una care a vrut să parcheze ne-a claxonat îndelung. M-am ridicat, i-am făcut semn cu mâinile să oprească acolo. Probabil am fost credibil în costumaţia de camuflaj, pentru că şoferul a stins farurile. A coborât, ne-a cerut scuze, era însoţit de două tipe care, când au trecut pe lângă noi, au pufnit în râs. Alexandra şi-a terminat povestea după un timp. Abia dacă mai vorbea, mă gândeam că va adormi şi-atunci o vom urca în maşină. A terminat povestea astfel:

— Acum s-a uitat la mine în laptop, ce jegos, la ce am vorbit cu fostul meu soţ! Mă plângeam lui că am fost înşelată. Mă plângeam fostului soţ. M-am despărţit şi de ăla pentru că m-a înşelat. Ne-am căsătorit în timp ce el avea o relaţie cu una. Asta regreta, băi, animalule, nu voia nimic de la mine!

A acceptat după vreo oră să urce în maşină. Nu putea să-şi ridice capul deloc, spunea că o lua ameţeala, că-i venea să leşine dacă nu se uita în pământ, dacă nu stătea cu faţa în jos. Irina a mers cu noi, m-a ajutat s-o duc în casă, s-o dezbrac şi s-o pun în pat. A rămas să doarmă la noi în dormitor, la etaj. Eu cu Alexandra am rămas în living. I-a fost rău până spre dimineaţă, când a adormit. Irina a plecat devreme, am dus-o eu până în

Ghencea, de unde a luat un taxi. Mătuşii Ilona i-am zis că Alexandra făcuse o toxiinfecţie alimentară. Când m-am întors, Alexandra stătea de vorbă cu Ve, avea ochii mijiţi din cauza durerilor de cap. Am dus-o pe Ve la grădiniţă, iar când m-am întors, Alexandra era tot în pat, doar că la etaj, în dormitorul nostru. Am adormit şi eu lângă ea, m-a trezit după prânz mătuşa Ilona. Era vremea să mă duc s-o iau pe Ve de la grădiniţă. Când m-am întors cu ea, au trecut pe lângă noi două maşini de poliţie şi o salvare cu sirenele aprinse. În intersecţia mare de la pod, unde trebuia să fac stânga ca să intru în comună, ele au ţinut-o înainte. M-am gândit că poate se descoperise ceva în legătură cu fetiţa răpită. M-am luat după ele, dar am întors după un kilometru, m-am gândit că nu ar fi fost ceva bun pentru Ve.

Seara stăteam în pat lângă Alexandra, ea gemea din când în când, o durea capul şi avea ameţeli. Uneori deschidea ochii puţin şi se uita, aşa, zăcând, la televizor. În jurnalul de la ora douăzeci şi unu au anunţat că fetiţa fusese găsită într-o fântână, înecată. Căzuse acolo cu totul accidental, au zis cei de la poliţie.

Alexandra a stat două zile acasă, i-am cumpărat săruri de rehidratare, minerale şi nişte ceaiuri. Le lua docilă, apoi fie se închidea în cameră cu Ve, fie dormea.

Eu am dus-o pe Ve la grădiniţă, am mers cu ea şi cu Ilona să facem piaţa, iar seara am ieşit să-l plimbăm pe Max. În a treia zi, când m-am trezit, aproape de şapte şi jumătate, în urma Alexandrei rămăsese doar mirosul puternic de Yves Saint-Laurent. Am deschis fereastra, întotdeauna mă enerva când se dădea cu parfum în camera noastră sau pe hol, de unde putea să intre mirosul. Mi se pare că, atunci când abia te-ai trezit din somn, parfumul proaspăt pulverizat e agresiv şi înecăcios. Am dus-o pe Ve la grădiniţă, am vorbit cu mamele altor copii despre banii care trebuiau strânşi pentru ziua lui Emil – un băieţel blond, cu bucle şi ochi negri. Pe drumul de întoarcere m-a sunat Alexandra. Mi-a spus că trebuia să ne vedem într-o oră, o oră şi jumătate, cum puteam să ajung.

Ne-am întâlnit într-o cafenea din Floreasca. Am stat afară, pe terasă, la soare, i-am zis că aş vrea să fumez. Mi-am comandat o Cola şi ea a luat o cafea mare şi apă, am întrebat-o cum se simţea, ce mai era pe la muncă. Ea m-a întrebat cum a fost cu Ve de dimineaţă, iar apoi am stat tăcuţi câteva secunde bune, doar soarele se mişca printre noi şi doi pui de pisică de sub masă, care se rostogoleau făcuţi ghem. Mă gândeam că de mult timp nu mai avuseserăm astfel de momente împreună.

— Uite ce e, Robert, vreau să divorţăm. Mâine o să-mi aducă actele avocata. O să poţi s-o vezi pe Ve când doreşti, sunt convinsă că vom fi prieteni şi avem obligaţia să fim prieteni pentru Ve.

Am scos un „Ceeee?” prelung, apoi am simţit cum de undeva, din centrul inimii, îmi urca o sufocare în gât. Mi s-au umezit ochii, îmi venea să întreb vehement „De ce naiba o bagi pe Ve în asta? Cum îţi permiţi să te foloseşti de Ve?”, însă mi-am dat seama nu doar că ar fi fost stupid să spun una ca asta, ci că nici nu aveam puterea să articulez. Am înghiţit de câteva ori în sec, sub lentilele ochelarilor de soare îmi alunecau lacrimile.

— Nu se poate, nu vreau şi nu accept aşa ceva, am apucat să spun legat, dintr-o suflare.

Mi-am dat ochelarii de soare jos şi mi-am şters lacrimile.

— Mi se pare că aici are loc o execuţie, adică te-ai gândit la tot, şi să-mi zici că pot s-o văd pe Ve, ai vorbit deja cu avocata... – dar n-am putut să mai spun nimic, am început să plâng iar, de data asta schimonosindu-mi-se faţa. Vreau să stau cu Ve, s-o cresc pe Ve, să fiu tatăl ei până la capăt, până la capăt, până o să mor, am continuat. Nici moşul ăla băşit şi înţelept şi nimeni altcineva nu o va pupa seara la culcare...

Cu cât spuneam aceste lucruri, cu atât mai tare îmi venea să plâng şi continuam să le spun, printre lacrimi şi sughiţuri. Am renunţat să-mi mai şterg lacrimile, mi-am pus ochelarii şi am continuat.

— Îţi promit, îţi promit orice... Şi de unde căcat ai tu avocat?

Mi s-a făcut un dor imens de pădure, de plimbările de seară, cu Ve, de discuţiile noastre liniştite, fără cap şi fără coadă. Trăiam un film prost şi nu aveam ce face. Se instaurase în mine sentimentul că, de fapt, din momentul în care pronunţase cuvântul „divorţ”, nu mă voi mai putea atinge niciodată de Ve, nu voi mai pune vreodată piciorul în casa aia, în pădurea aia. Am luat actele, m-am ridicat în picioare şi le-am rupt. Apoi m-am aşezat la loc.

— Nu, de ce faci asta? Îţi dai seama că doar le-am printat...

— Te rog, nu pot, nu e posibil aşa ceva, nici nu-mi imaginez, nici nu vreau să-mi imaginez, vom fi împreună: eu, tu şi Ve. Aşa trebuie să fie.

Ţin minte că îmi proptisem ochii într-o solniţă, chiar m-am gândit cum ar fi fost să trăieşti într-o solniţă: să stai cu picioarele într-un nisip alb, fin şi cu ochii aţintiţi în sus, spre găurile acelea prin care ar pătrunde când şi când soarele. Iar câteodată, lumea ţi s-ar da cu fundul în sus şi ai fi scuturat teribil. Atunci viaţa ta ar fi în pericol.

— Poţi să vii oricând s-o vezi pe Ve, poţi s-o mai iei şi pe la tine câteodată.

Simţeam trupul firav al lui Ve prins, torturat, între „oricând” şi „câteodată”.

A mai strecurat, cu voce scăzută şi plină de ironie:

— Mă rog, dacă o să ai timp.

Asta arăta că se gândise cum o să fie, că, într-un anumit fel, mă înşelase. Fie ne imaginăm amândoi, fie nu-şi imaginează nici unul. Întotdeauna va avea avantaj cel care şi-a imaginat mai mult. De aceea nu eram deloc sigur pe mine, trebuia să recapăt totul înapoi, adică trebuia să recapăt situaţia aceea şubredă, instabilă, dar în care şi ea era dezorientată şi nu ştia încotro s-o apuce.

Cumva, trăisem în tot acel timp, indiferent cât de exasperat şi trist eram uneori, cu gândul că făcea tot ce făcea pentru a mă pedepsi, că era captiva ideii de a mă ţine pe mine captiv şi a mă chinui. Dar că toate acestea aveau să se încheie cândva. Şi îmi dădeam seama că nu înţelesesem nimic.

— Cu câteva luni în urmă nu aş fi acceptat în ruptul capului să ne despărţim, aş fi înnebunit doar la acest gând, dar acum nu mai pot, parcă e tot ce-mi doresc.

Mi-am dat ochelarii jos, i-am prins mâinile peste masă, am rugat-o să rămânem împreună. Chelnerul se uita la mine din pragul unei uşi deschise, ştiam că aveam

faţa umflată de plâns, dar nu-mi păsa. Probabil că eram şi foarte caraghios. Am văzut cum chelnerului i se tulbura conturul în interiorul lacrimilor mele, cum se dizolva, cum i se amestecau trăsăturile feţei, cum devenea o pată. Apoi am clipit, m-am şters la ochi şi a reapărut acolo, în faţa mea, uşor stingherit, privind peste capul meu cu o înscenată preocupare.

10

Am ajuns pe la şase şi ceva, mi-am aruncat rucsacul în studio şi m-am aşezat pe un fotoliu dintr-un colţ, să nu-i deranjez pe cei de la tehnic. Urăsc munca acestor băieţi de la tehnic. Mereu, dar mereu au ceva de remediat. Nu neapărat de reparat, nu că e ceva stricat, ci e ceva care nu e cum ar trebui să fie, deşi continuu se lucrează la asta – lumea unui studio teve este bolnavă de dezordine. Unii dintre ei au priviri superioare pe care şi le împachetează în cuvinte mari şi jignitoare: *boss*, *şefu'*, *domnu' director!* A încercat unul dintre ei să-mi spună „Bosulică" într-o dimineaţă şi i-am zis să nu mă mai strige aşa, pentru că mi se părea jignitor şi ştiam că el ştia asta. A ridicat din sprâncene mirat, însă acesta e doar felul lor de a ieşi din încurcătură: sunt aici să

servesc, nu pun întrebări, fac cum mi se spune, permiteţi-mi doar să ridic din sprâncene nedumerit.

Un tip, Georgescu îl chema, se proţăpise în centrul studioului, unde mai târziu aveau să stea gazdele matinalului, şi vorbea cu cei din studio. Părea un dement în transă, un medium ridicol, comic – ridica ochii spre reflectoare, mai spunea nişte cuvinte, apoi se poziţiona doi metri mai la stânga, vorbea din nou, gesticula şi pleca ofticat, iar în acel timp învârtea un buton al lavalierei. Avea un nas mare ce, când se rotea, arunca nişte umbre nefireşti în jur. Da, evident, se lucra şi la lumini între timp. Sus, pe tavanul acelui subsol imens, era plin de reflectoare şi becuri de diferite mărimi, cu filtre şi fără, cu nişte clape care mai luau din difuzarea luminii, iar toate erau manevrate de acolo, de jos, de la un bord de comandă peste care era stăpân John, punkistul schilod şi politicos John.

Invitatul era un tip tânăr, în faţa căruia prezentatorii lăsaseră capetele uşor într-o parte, impresionaţi de curajul individului. Un băiat uscat şi incredibil de antipatic, cu o voce blândă, se lăsase de munca la corporaţie pentru a-şi deschide un business: o cofetărie.

Bineînţeles, cine vrea să fie sclav într-o corporaţie?!

— Lucrează cot la cot cu angajaţii lui! a zis unul dintre prezentatori.

Evident, omul împrumutase 60.000 de euro de la bancă, strângea din cur să-i iasă treaba. Voia bani, voia profit, de-aia fugise de la corporaţie, ca să facă mai mulţi bani. Şi de ce să nu muncească cot la cot cu angajaţii lui? Unde altundeva să fie? Adică se lasă de muncă, se împrumută ca să facă o afacere, iar dup-aia el se ocupă cu altceva, se apucă de reparat ceasuri, un hobby mai vechi al lui?

Câteodată mă gândeam că totul era greşit la emisiunea aia.

Mi-am scos laptopul, mi-am pus căştile ca să nu-i aud, am pornit Sleaford Mods, băieţii ăia cu voci de preoţi proletari, şi am început să mai caut câteva ştiri pentru emisiune.

Cei doi băieţi foarte energici care prezintă matinalul – Marius şi Izzy – vor glume, vor umor, cer asta exact ca oamenii care n-au umor şi care ştiu că nu pot să-l producă. O fac agresiv uneori, însă, dacă te uiţi la ei mai urât, încep să se poarte linguşitor, pentru că urăsc să fie lăsaţi cu curu-n baltă. Evită ştirile politice, spun că nu vor să-şi pună pe cineva în cap, aşa că le fac comentarii pe subiecte din presa mondenă, pe *tech* şi altele, viaţa Terrei, descoperiri de dinozauri, de planete etc. Înainte de fiecare segment al emisiunii lor matinale citesc câte

două sau trei ştiri şi le comentează scurt, iar din regie se pun nişte râsete asumat exagerate. Asta era munca mea la acel matinal. Mi-a fost pusă în braţe de şeful scenariştilor postului, m-a rugat, dar mi-a şi impus. Nu era nevoie însă de nici una dintre atitudini, pentru că se plătea foarte bine. Era acel inconvenient al trezitului de dimineaţă şi al deplasării la studioul de la Romexpo. O prostie, din moment ce nu aveam nimic altceva de făcut decât să le predau acele ştiri comentate, lucru pe care aş fi putut să-l fac la fel de bine de acasă. Le-am zis că pierdeam timp pe drum, timp în care aş fi putut să le predau şi alte materiale, însă mi s-a spus că „asta e politica postului" – ca şi cum, dacă lipeşti „politica postului" de un căcat, brusc el devine ceva dezirabil, pentru că, nu-i aşa, e „politica postului". Mi-am băgat picioarele în ea, însă nimeni nu s-a simţit ofensat, pentru că „politica postului" e ceva asumat doar atunci când se câştigă premii sau avem săptămâni întregi cu audienţe mari. Altfel, ea pluteşte pe undeva difuză, nebăgată în seamă, o împinge femeia de serviciu cu mopul pe holuri.

Pe la mijlocul emisiunii a apărut Matei. Mi-era somn, aşteptam să se termine odată emisiunea, să urc în birourile noastre de la ultimul etaj, să-mi fac o cafea şi să trag câteva ţigări. Câteodată mă întindeam o oră pe canapeaua de piele din birou, adormeam sau citeam, ca

şi cum nu mă aflam la serviciul meu, ci la serviciul altor oameni, iar eu eram un fel de vizitator pe care nu-l băga nimeni în seamă.

Era prima pauză de publicitate, băieţii, prezentatorii, erau pudraţi din nou, eu mă uitam pe un monitor la o reclamă care mă indispunea mereu: şunca Sissi. Sissi, împărăteasa Imperiului Austro-Ungar, era tânără şi stătea supărată la ea în cameră – era îmbrăcată într-o rochie foarte elegantă, din cele cu sârme pe dedesubt, se privea în oglindă fără nici un chef de viaţă. Mă gândeam de fiecare dată când o vedeam la viaţa împărătesei, la relaţia cu soacră-sa, la depresiile sale, la moartea copiilor ei, acea dubioasă moarte a prinţului moştenitor Rudolf la Mayerling, şi la moartea sa, apoi, împuşcată pe stradă de unul care venise la Geneva să omoare pe altcineva. Mă rog, în reclamă lucrurile se întâmplau astfel: împăratul Franz Joseph – cine altcineva putea să fie? – venea la ea în cameră cu o farfurie pe care erau câteva felii de şuncă. Sissi mânca, i se părea foarte bună, aşa că depresia îi trecea şi ieşea din cameră, se ducea la o masă mare, unde era familia reunită sau ceva de genul ăsta. Rar ceva mai scârbos, amestecul acela de depresie, mâncare, zgârciuri, moarte, coloranţi, aditivi, cancer.

A apărut lângă mine Matei.

— Ce ştii despre orbi? Zi-mi ceva despre orbi!

— Vrei să-ţi recomand pe cineva cu intrare în lumea orbilor?

— Eh, hai, mă, zi-mi ceva, ce ştii?

— Nu ştiu nimic. Aa, ba da, ştiu aşa: experienţa mea cu orbii este aproape zero. Am cunoscut doi orbi în facultate. Stăteau cu mine în cămin, cu un etaj mai jos. El vedea ceva, pe undeva prin partea stângă a ochiului stâng, motiv pentru care îşi ţinea mereu faţa spre dreapta, astfel încât colţul ochiului stâng să fie spre înainte. Umbla cu o sticlă de suc de doi litri în braţe, aşa mi-l aduc aminte. Ea, în schimb, nu vedea nimic, era oarbă complet, însă purta ochelari de soare, ca să nu i se vadă ochii, uşor spălăciţi şi cu irisurile căutând să privească disperat spre cer. Altfel, nu ştiu, cam atât. Vrei să faci afaceri în lumea orbilor?

— Nu, nu fi tâmpit. Se întâmplă ceva şi nu-mi dau seama ce.

— Aa, eşti ca mine înseamnă, pentru că nici eu nu-mi dau seama ce se întâmplă: un prieten mă întreabă despre orbi şi e foarte agitat.

— Am senzaţia că vrea Călin să mă pună pe mine şef de departament. S-au întâmplat nişte chestii, a zis Matei.

— Ce chestii? am întrebat, aproape alintându-mă, cred că, dacă aş fi avut plete, în acel moment îmi încolăceam o şuviţă pe degetul arătător.

— Vrea să-i citesc cărţi soră-sii.

— Aa, să fii băiat în casă pe partea de cultură, i-am zis.

— Du-te, mă, în pula mea.

— Ce-ai? Nu e rău deloc.

— Am mâncat aseară la ei, m-a invitat la masă, a fost neaşteptat şi pentru mine, mai ales la cum e Călin.

— De ce nu mi-ai zis?

— Ce?

— Ei, ce? Că te-a invitat la el la masă.

— A fost ceva din scurt, pe la cinci, ieri, m-a sunat.

— Eram aici la cinci, ieri, eram amândoi sus, în birou.

— Da, nu m-am gândit să-ţi zic. Hai, pe bune, asta contează?

— Da, contează, nu? Cum ar fi fost să mă cheme pe mine şi să nu-ţi spun? Pune-te puţin în locul meu.

— Glumeşti?

— Da, glumesc.

— Ai faţa aia ca şi cum n-ai glumi.

Cu o dimineaţă înainte mă chemase Călin la el în birou şi îmi spusese că ar vrea să mă pună pe mine şeful departamentului de scenarişti al postului. M-am arătat

încântat, mi-a zis să mă gândesc dacă vreau, pentru că însemna cu totul altceva decât munca pe care o făceam înainte.

— Aş vrea ca tu să scrii în continuare. N-o să mai ai vreme să faci asta, e muncă de proşti.

Stătea crăcănat, lăsat pe spate în scaun, pe fereastra imensă de la etajul zece se vedea parcul Herăstrău, ca o stropeală de noroi. Biroul lui îmi dădea o linişte uşor deprimantă.

— Şi-atunci de ce vrei să fac eu asta?

— Pentru că o să ai un salariu mare şi, în timp, te va durea în fund, mi-a răspuns el. E şi greu, şi uşor cumva. Dar nu pot să-ţi spun eu cum, îţi vei da tu seama dacă vei accepta. Însă gândeşte-te.

Am plecat de la el din birou şi m-am gândit îndelung la asta în weekendul care a urmat. Să fiu şef peste ceilalţi scenarişti mi s-a părut prima oară un fel de pensionare pe caz de boală. De obicei, şefii pe care i-am avut mi s-au părut toţi pensionari – nişte pensionari care muncesc dacă vor şi când vor ei.

Călin Petrescu, în urmă cu trei ani, încă scria pentru câteva emisiuni din post. Nişte intro-uri fără nici un haz la marile show-uri ale postului: trei emisiuni concurs din prime-time. Altfel, era un tip care avea ochi la umor, iar la singurul serial de dramă pe care îl producea postul, o

prostie adaptată cu nişte poliţişti greţos de serioşi, a adus nişte contribuţii care au mai tăiat din gravitatea meclelor şi a poveştii. Însă Călin nu excela, nu te făcea să spui că era un tip cu idei. Un fel foarte plăcut şi ambiguu de a participa la şedinţele editoriale îţi lăsa impresia că el contribuise din plin la rezultatul final, la ideile cu care plecase fiecare de-acolo pentru a le dezvolta în zilele următoare. Călin Petrescu avea să plece în Republica Moldova, unde postul deschidea un canal de divertisment. Gândindu-mă mai bine, cred că era revigorant, în felul de a fi al lui Călin, faptul că nu se încolona în lungul şir al scriitorilor rataţi, al scenariştilor de film rataţi şi al altor feluri de frustraţi, genii strivite de ghinion ca nişte gândaci de bucătărie care bântuiau prin lumea aia a televiziunii şi-a presei.

La o lună şi ceva după vizita lui Matei, când ne-am plimbat pe la marginea pădurii, plângeam în faţa unui chelner cu faţă de prinţ prusac care-i pozează pictorului curţii. În scurt timp, chelnerul avea să-şi părăsească postura ţeapănă şi să-mi ardă un şervet peste mecla plângăcioasă. În faţa mea, Alexandra părea fără soluţii, ceea ce m-a făcut să sper că reuşisem să clintesc ceva în hotărârea ei. Pe masă, între noi, erau actele de divorţ rupte – încetaseră să fie acte, redeveniseră nişte simple

foi de hârtie, şi încă unele rupte, pe care scria ceva, naiba ştie ce. Nu mi-a zis nimic, a plătit în tăcere, s-a ridicat şi m-am ridicat şi eu, am mers alături de ea, am condus-o până la poarta casei în care se afla firma de avocatură. A închis poarta de metal, ne uitam unul la altul prin grilaj şi după câteva secunde mi-a spus:

— Să iei o cutie de lapte de soia, nu mai avem.

Aşadar, nu mai „avem”, pluralul nu murise, realitatea sa, în acea lume nevăzută, continua să funcţioneze.

Am plecat de-acolo, dar nu m-am dus spre casă. L-am sunat pe Matei şi i-am spus că trebuia neapărat să mă angajez, dacă se putea chiar în acea zi. S-a bâlbâit câteva secunde la telefon, mi-a zis c-o să mă sune mai încolo, pentru că trebuia să vorbească şi el cu altcineva înainte. Şi m-a sunat, aşteptam telefonul lui pe bancă, în spatele Cişmigiului, pe Ştirbei Vodă, aproape de o staţie de autobuz, unde două fete, studente foarte probabil, trăgeau tacticoase din ţigări. Mă gândeam că nu avea cum să dispară chiar totul din acel moment – vor dispărea probabil fumul ţigărilor, tinereţea lor, aerul călduţ, dar nu totul.

— Urcă-te într-un taxi şi vino la noi, în Băneasa, gata, se mişcă treburile.

Aş fi vrut să-i spun că îl iubesc.

— Eşti mare, tipule!

Am intrat în clădirea Nermav – construită din sticlă peste o clădire de piatră de dinainte de ‘89, în care stăteau piloţii aflaţi în practică la Bucureşti – convins că mă voi angaja în acea zi şi că, într-un fel pe care nimeni nu l-ar fi putut argumenta, ceea era un argument în sine, cele două fete care fumau în staţia de autobuz şi faţa chelnerului tulburată de lacrimile mele însemnau ceva, se înfipseseră adânc în ceva solid şi n-aveau să dispară. Nu mă gândeam decât la momentul în care aveam să-i trimit Alexandrei un mesaj. Călin Petrescu mă aşteptase special, mi-a zis Matei în lift, când urcam la etajul zece. Mi-a mai spus că urma un an cu proiecte multe şi că va fi foarte bine.

— *Man* (pe-atunci vorbea cu „man”), sunt aşa fericit că vom lucra împreună... mi-a spus Matei când a încetinit liftul.

— Stai să vedem ce zice şi omul ăsta.

— E super el, la cât i-am cântat despre tine...

Călin Petrescu stătea rezemat de birou, în picioare, o postură pe care aveam apoi s-o învăţ, să ştiu exact ce însemna. Se grăbea, voia să plece, îl reţineam. Am băut împreună un whisky, mi-a spus că citise câteva din textele mele de la radio, i le dăduse Matei, şi că din punctul lui de vedere totul era OK. Mi-a întins mâna, apoi şi-a retras-o.

— Să discutăm şi de partea ruşinoasă. Matei, te rog, ne laşi puţin singuri?

Suma pe care urma să o câştig era cam ruşinoasă, mă mir că nu am scos vreo exclamaţie. Ne-am strâns mâinile şi el a plecat grăbit.

„M-am angajat”, i-am scris Alexandrei în mesaj şi am aşteptat un răspuns din partea ei. Nu a venit nici un răspuns, am ieşit cu Matei la o bere în Drumul Taberei, la Rocky 10. Am ajuns acasă destul de târziu, după miezul nopţii, eram cumva dezamăgit că Alexandra nu îmi răspunsese la mesaj, fericirea de adineauri se consumase rapid, cele două fete din staţia de autobuz mi se păreau o prostie şi-atât. Am venit cu un taxi care nu a vrut să intre pe strada neasfaltată, după ce că îmi luase o groază de bani. Am deschis poarta încet, am intrat în casă şi am văzut, în lumina palidă care venea de sus, de la etaj, două trollere în mijlocul livingului, iar sus, lângă balustradă, două cutii în care mi-am imaginat că erau cărţi. Alexandra a apărut în capul scărilor, în capot, cu părul ud, înfăşurat într-un prosop.

— Mă bucur mult că ţi-ai găsit de lucru. Să ştii că nici eu n-am stat degeaba.

— Da, văd.

M-am gândit să mă întorc pe călcâie şi să plec pur şi simplu. Dă-le naibii de bagaje, puteam să le iau şi a doua zi, a treia zi.

— Am închiriat un apartament în Tineretului. Mi-l plăteşte firma, ne mutăm.

— Când?

— Când terminăm de împachetat. De-asta m-am şi apucat, doar aşa, am pus nişte prostii în astea, ca să simt că am început, să simt că am făcut un mic prim pas.

— Şi aici ce facem?

— Aici o lăsăm pe mătuşa.

— Şi Ve?

Eu stăteam la parter, nici nu mă descălţasem, ea era în capul scărilor, la etaj, cu o mână pe balustradă, cu cealaltă ţinându-şi prosopul înfăşurat pe cap. Mi-a explicat cum se gândise să facem, am fost de acord cu toate. Mătuşa avea să stea în cursul săptămânii cu noi, iar în weekend avea să vină aici, când era cald, puteam să stăm şi noi în weekenduri, că ce-o să facem în Bucureşti? Iar în timp, de ce nu, casa putea fi închiriată sau vândută.

— Deşi... s-o vindem, nu ştiu...

Cumva aşa mă gândisem şi eu: era o casă care nu trebuia vândută, mai degrabă trebuia ucisă.

— În capul meu se află un evreu schilod şi o sticlă de Coca-Cola. Au stat mereu unul lângă altul, mi-au descris tinereţea, i-am zis lui Matei.

— Ce prostie, un evreu schilod şi o sticlă de Cola, a râs el.

Avea un gust bolnav pentru povestitul vieţilor, nu-mi puteam explica de ce se ţinuse atâta de fundul meu, de ce mă ajutase atâta şi de ce, în continuare, insista să ne vedem, să petrecem timp împreună. Mi-a spus că aşa fac prietenii şi, într-un fel, avea dreptate, eram prieteni, însă doar pentru că el se ocupa de toate îndatoririle unei prietenii. Câteodată îmi spunea: „Ştii, m-am gândit mult la ce ai zis, când ne-am văzut, despre...”. Ce? Cum să te gândeşti „mult” la ce am zis când... Când? Oare i-am luat locul Danei? – m-am întrebat. Oare pentru el eram Dana, o Dana care nu-l putea răni, o Dana pe lângă care putea să insiste până cedam, pentru că, da, cedam de fiecare dată insistenţelor lui de a face ceva?

Băusem mult, stăteam pe terasă la Bistro Vilacrosse, în Centrul Vechi, deasupra noastră ardeau, ca nişte aure de metal încins, două încălzitoare.

— Evreii slabi au fost pentru o lungă perioadă chiar în centrul inimii mele, acolo unde se naşte bătaia inimii, acolo unde e punctul unic al vieţii... mă lăsau genunchii, mă înmuiam, oasele îmi deveneau de gumă de

mestecat, înţelegi? Au fost anii în care am citit despre toate ororile celui de-al doilea război mondial: copii, prunci, bebeluşi – da? – aruncaţi în sus, iar un soldat din SS trăgea cu mitraliera în ei, femei şi copii închişi în biserici şi bisericile incendiate, li se vedeau mâinile pe la ferestre, copiii rămaşi în urma experimentelor lui Mengele au fost luaţi de câţiva ofiţeri şi soldaţi în momentul în care au părăsit lagărul din calea ruşilor, nu puteau să-i lase acolo... Toţi erau slabi, erau injectaţi cu tot felul de prostii care le dezvoltau cancere, toţi erau operaţi. S-au oprit cu ei într-o casă părăsită şi i-au spânzurat. Dar nu aveau corpurile atât de grele încât să le rupă coloana, aşa că unuia dintre soldaţi i s-a ordonat să-i tragă de picioare. Soldatul nu a vrut şi a fost împuşcat. Însă următorul soldat a vrut. Na, chestii de-astea... aici e evreul slab, mă înţepa cu oasele lui pe dinăuntru, simţeam în gură cenuşă umană, îmi plăcea să mă tăvălesc prin suferinţa aia şi lumea să mi se pară un căcat. Eram în anul întâi de facultate.

— Ce treabă are cu ce spuneai mai devreme cu Organizaţia? m-a întrebat Matei.

— Organizaţia s-a dezvoltat dintr-un episod al copilăriei, a fost o fază superioară: credeam că eram urmărit, că nu se putea ca aceea să fie viaţa mea, că, de fapt, oraşul T. era un test pentru mine, că eram un copil

special, monitorizat etc. Prostii! Organizaţia era o formă rafinată a acelei chestii cu „puştiul special”. Tot atunci, în anul întâi de facultate, într-o toamnă foarte întunecoasă, ploioasă, şi într-un Bucureşti care se lăsa pătruns de umezeală până la chiloţi, mi-am dat seama că nu aveam nici un amic aici, prietenul meu din T. intrase la Academia Trupelor de Uscat, la Sibiu, o luase pe calea armelor, ceea ce ar fi trebuit să fac şi eu, dar fusesem un dobitoc. Mă rog... Eram singur aşadar, mergeam cu capul îndesat în gulerul hainei pe lângă zidurile pătrunse parcă de ploaie şi întuneric. Ţi-am zis, aveam un gust pentru asta, voiam să fie aşa, rezona cu părerea mea despre lume. Dar trebuia să mai fie şi alţii ca mine. Erau cu siguranţă şi alţii ca mine, la fel, mergând cu capul îndesat în gulerul hainei, cu ochii aţintiţi în pământ, care-şi ziceau că totul era pierdut pentru lumea asta, că era o prostie care a fost salvată atâţia ani doar prin minciună, prin ipocrizie şi prin faptul că oamenii nu se pot abţine să se fută şi să facă o altă fiinţă care să se chinuiască, la rândul ei, pe care s-o mintă că ar exista ceva numit „lume” şi care ar fi adevărată. Dar au mai fost, mai erau şi urmau să tot fie oameni ca mine. Eu ştiam că ei existau, ei ştiau că existau şi alţii ca ei, fiecare singur, acolo, în pătrăţica lui de neant. Şi, foarte important: nu trebuia să ne întâlnim, bineînţeles, trebuia doar să ştim

unii de alţii. Nu crezi în Dumnezeu, crezi în existenţa altor oameni singuri, ca tine, pe care nu îi vei întâlni niciodată. Organizaţia deci era formată doar din oameni care nu se cunoşteau între ei. Asta era însăşi esenţa Organizaţiei: să ne bănuim existenţele, să fim siguri de ele, dar să nu ne putem apropia unul de altul. Reţeaua aceasta indefinită, amorfă are o energie anume, emană un soi de linişte întunecată, un soi de fum pe care-l inspiri, când şi când, provocându-ţi o cumplită nostalgie – să-i zicem „fumul de eşapament al altei lumi”. Ştii senzaţia aia, când nostalgia are un caracter activ, când e agresivă şi ar vrea să te facă să plângi în intersecţie, pe trecerea de pietoni dacă se poate, să te aşezi în fund undeva pe stradă şi să nu te mai ridici niciodată?

— Nu, n-o ştiu, a zis Matei sincer.

Am continuat fără să-l bag în seamă, voiam să-l şi pedepsesc pentru apropierea pe care o forţase, pentru toată insistenţa lui.

— Cred că Organizaţia a mai plecat de undeva. Dup-aia îţi povestesc cum se termină cu evreii cei slabi, cum mi-am scos oasele lor din carne ca pe nişte cioburi. Mă gândesc că, pe lângă acel sentiment de „copil special”, copil care nu aparţine acelui loc, a mai fost vorba şi de bătrânul din gara T. Un bătrân ca oricare altul, pe jumătate boschetar, în sensul că avea un loc unde să se

ducă şi să doarmă seara. Doar că acel bătrân îşi ţinea palmele pe genunchi ca şi cum şi le vindea. Părea că le vindea ca pe nişte vechituri, ca ăia de vând pe marginea drumului casete audio care nu mai pot fi ascultate sau ştechere folosite, şireturi, fermoare. Moşul, într-un anumit fel, aşa mi-a plăcut mie să cred, semăna cu mine. Şi el aşteptase, la vremea lui, să vină cineva, „Cineva" care să-l ia, să-l extragă de acolo. Dar dacă el sunt eu? Dacă el sunt eu peste ani? Nu, nu metaforic, chiar eu. Se ating pe undeva anii, e un contact.

— Şi evreii?

— Evreii, după al doilea război mondial, şi-au făcut şi ei tot o organizaţie, o organizaţie-biserică, un cult care punea pe mai departe în scenă oroarea Holocaustului...

— Ce? Nu înţeleg.

— Evreii au înţeles, după Holocaust, că Dumnezeu nu există, dar n-aveau ce să mai facă, istoria îi băgase pe un drum fără întoarcere. Nu le rămânea decât să repete la infinit oroarea istoriei, a Dumnezeului care nu există. Astfel că, undeva prin Rusia, mi-am imaginat eu, trebuia să existe, în mijlocul unor întinse păduri, nişte lagăre de concentrare construite chiar de evrei, de bătrânii evrei cu bani, supravieţuitori ai Holocaustului... Iar evreii care erau în lagăre erau evreii fericiţi, evreii pentru care Dumnezeu exista. Deci evrei care ştiau că Dumnezeu nu

există au creat evrei care credeau că Dumnezeu există. Nu i-au creat în laborator, ci în lagăr.

— Asta e o poveste.

— Da, bineînţeles, o prostie chiar. Eu îţi zic unde am ajuns cu Organizaţia mea. Te-am indispus?

— Nu, deloc, mă bucur că-mi povesteşti despre tine.

În seara aia ne-am despărţit simţind că ceva se schimbase în atitudinea lui. Culmea, deşi îmi dorisem asta, voisem să scap de el, de insistenţa lui. Dar aveam impresia că îl dezamăgisem şi îmi părea rău. Probabil îi părusem un dezaxat, un dezechilibrat mental, unul care îi urăşte pe evrei şi pe Dumnezeu, naiba ştie. Dar, după ce ne-am despărţit în staţia de taxi de la Universitate, pe Strada Academiei, nu m-am putut abţine şi l-am sunat.

— De fapt, chiar voiam să-ţi zic ceva azi, Matei... Ai vrea să mai stăm la o bere?

A fost de acord, am intrat la Jos Pălăria. Nu ştiam ce aveam să-i povestesc când ne-am aşezat la masă. M-am dus la toaletă, unde m-am gândit câteva minute. Aveam o singură şansă: divorţul de Alexandra. Dacă era ceva „tare”, asta era. Şi foarte uman.

I-am povestit totul, i-am povestit în ce stare mă aflam atunci când venise el la mine şi ne-am plimbat pe câmp, i-am spus cât de mult a însemnat pentru mine tot sprijinul pe care mi-l arătase. Şi-a amintit şi el de divorţul

de Dana şi mi-a zis că numai eu fusesem alături de el în toată acea perioadă, ceea ce, să mor, nu-mi aminteam.

Când ne-am despărţit, după miezul nopţii, m-a îmbrăţişat.

Povestea cu Organizaţia mea nu se încheiase însă acolo unde îi spusesem lui Matei.

În anul trei de facultate am cunoscut o actriţă de la Teatrul Naţional, Laura Pop. Scriam în revista Facultăţii de Limbi Străine, *Universalia*, făceam nişte reportaje din lumea artei, mă ajutau să trec mai uşor anumite examene. Am petrecut atunci aproape o săptămână cu Laura Pop, stăteam de vorbă, mergeam cu ea la repetiţii, iar în a şasea zi de documentare m-a invitat la ea acasă, unde, de trei ani, cum mi-a zis, mirosea doar a coaie de labrador.

— De anul trecut nu mai miroase nici a de-alea, pentru că s-a dus, săracul, o complicaţie la rinichi, era şi bătrân. Mai bătrân ca mine. Acum, dacă ai urcat, dacă bei şi un pahar de vin, sper că ştii ce urmează, vreau să te călăresc puţin. Stai liniştit, încă arăt bine la cei patru’ş’opt de ani ai mei.

Aşa a început relaţia mea cu doamna Laura Pop. Într-una dintre dimineţi, când am plecat de la ea, am lăsat sub pat un reportofon pornit. L-am băgat după piciorul canapelei, era imposibil să-l găsească. Mai ales fără

labrador. Îmi spusese că va repeta pentru un rol şi eram curios, credeam că mă va ajuta să înţeleg mai bine anumite mecanisme pentru reportajul meu. Nici vorbă, mi-am amintit de Organizaţie. Actorii erau o astfel de organizaţie. Abia atunci, când ea repeta, schimonosindu-şi vocea şi înjurând din vreme în vreme, vorbea, de fapt, cu mine. Era altcineva, iar asta, mi-am dat seama imediat, era esenţa Organizaţiei mele: să fii altcineva, să trăieşti viaţa altcuiva.

Îmi plăcea să merg la ea în cabină după spectacol. Era fardată, cu fruntea transpirată, cu ţigara aprinsă în mână. Îi privea pe cei din jur, unii veniţi cu flori s-o felicite, fără ca măcar să clipească, zâmbitoare şi plictisită, de parcă murise fără să înţeleagă nimic din viaţă sau ca şi cum ar fi înviat fără să-şi fi dorit acest lucru. Noaptea, goală, mergea lângă fereastră şi începea să vorbească despre femeia care fusese pe la douăzeci de ani, când ratase şansa să intre la televiziune, când iubise un bărbat, când avortase gemeni, când avusese şansa de a pleca în străinătate şi de a juca acolo. Spunea că nu putea să uite ceea ce nu ajunsese să fie.

— Nu te uita aşa. Mai bătrână ca acum n-o să fiu niciodată. Cred că până pe la cincizeci de ani, simt asta, probabil că după aia, dacă nu-mi pun ştreangul de gât, va fi mai bine.

La Laura l-am cunoscut într-o seară pe Eusebiu P., un critic bătrân şi scârbit, care abia dacă mi-a întins mâna când am făcut cunoştinţă. Spunea că actorii nu ar trebui să fie văzuţi de ceilalţi oameni decât pe scenă, în timp ce îşi joacă rolurile, şi niciodată în „timpul liber”, în particular, aşa cum sunt ei în rest. Demonstraţia m-a convins de la început prin exemplele date, având la dispoziţie mulţi actori sau actriţe care, din momentul în care devin „ele însele şi ei înşişi”, la televizor şi la radio în special, sunt proşti, banali, făcându-te să crezi că nu au înţeles nimic din ce „au fost” pe scenă.

Despre Laura mi-a spus, în lift, când plecam, că era „cam curviştină şi fără talent”, ceea ce m-a amuzat. Probabil voia să vadă dacă o să-i spun Laurei sau poate că Laura îl pusese să-mi zică. Nu am făcut nici un comentariu şi nu i-am transmis nici Laurei mai departe.

Ultima piesă de teatru pe care a văzut-o Eusebiu P. a fost a unui regizor tânăr. La un moment dat, în timpul piesei, a început să plouă nu doar pe scenă, ci şi peste spectatori, conform acelei stupide concepţii cum că între lumi trebuie şterse graniţele şi mai ştiu eu ce – teatru nou, experimental etc. Eusebiu P. s-a îmbolnăvit la plămâni şi peste două săptămâni a murit, la spital. Am fost cu Laura la uşa salonului o noapte, iar doctorul care îl avea în grijă ne-a spus că s-ar putea să scape dacă

avea voinţa să trăiască. În acel moment, Laura m-a privit, simţind şi ea acelaşi lucru ca şi mine: că Eusebiu va muri. Am plecat şi am umblat pe străzi, cu o sticlă de coniac sub haină. Am tot trecut Dâmboviţa dintr-o parte în alta.

11

— Ve a adormit, a zis Alexandra. S-a trezit la şase azi, nu-mi venea să cred. A vrut la baie, dup-aia i s-a făcut foame, umblam amândouă de nebune prin casă cu mâţele după noi. Se auzea şi un râcâit undeva afară, în curte, n-am deschis, mi-a fost frică.

— Pisici, probabil, de prin vecini, a zis Camelia.

M-am întors şi am aruncat o privire. Ve stătea cu capul în poala Alexandrei. În dreapta mea, Camelia s-a descălţat de pantofii ei vişinii din piele întoarsă şi a ridicat picioarele pe bord.

— Dormi şi tu? am întrebat-o.

Şi-a ridicat ochelarii de soare de pe ochi, apoi i-a lăsat la loc pe nas, fără să întoarcă însă faţa spre mine.

— Ce se întâmplă? am întrebat. E o combinaţie de lene şi teamă în maşina asta.

— Mie nu mi-e nici lene, nici teamă, a zis Camelia.

— Iar pe mine nu mă interesează deloc. Ba, de fapt, mă interesează, aş spune că nu prea îmi place ce se întâmplă, a spus Alexandra.

— E foarte bine ce se întâmplă, a zis Camelia.

— OK, înseamnă că lenea şi teama de la mine veneau, am spus eu.

Mama îşi conducea maşina la vreo cincizeci de metri în faţa noastră. În partea stângă, pe câmp, nu foarte departe, era un hangar, iar în faţa lui un avion utilitar, vopsit bleu, cu aripi suprapuse, care părea de jucărie. Drumul era drept, iar şoseaua strălucea pentru că e construită dintr-un fel de dale de ciment. Se vedea lungă în faţa noastră şi aproape argintie ca o apă.

— N-am apucat să merg la toaletă, nimic nu poate să-mi strice ziua mai mult ca asta: să plec de-acasă şi să nu merg la toaletă.

— Cami, am plecat la unşpe de acasă, i-am zis eu, acum e unşpe şi douăzeci.

— Ştiu, da, însă n-am apucat nici să beau cafeaua, nimic, vorbesc de treaba mare.

Avuseserăm nişte discuţii legate de tata, de dimineaţă, în curte. N-am putut să ne punem de acord. Ea era convinsă că tata, dacă avea ca misiune să-i dea nişte medicamente lui Poşetă – motanul vărgat, cu coada scurtă, ruptă într-o luptă cu alţi motani –, nu va pleca de

acasă. Şi, zicea ea, nu neapărat pentru că ar fi ţinut prea mult la Poşetă, deşi ţinea, ci pentru că aşa era tata, fusese îndoctrinat de mama cu un mare respect pentru medicamente şi orele de administrare. Săracul tata, îl şi vedeam, un funcţionar al medicamentelor, un sclav al orelor fixe şi al unităţilor de măsură. Am crezut-o, era foarte posibil să fi fost aşa. Apoi, nu ştiu de ce, îl vedeam pe tata întâlnindu-se cu posibila şi probabila lui amantă seara, noaptea, pe întuneric. Nu la prânz, oricum.

— Ţi-am zis, vezi? mi-a spus repezit Camelia.

Am încetinit, ea şi-a retras picioarele de pe bord, însă fusese o alarmă falsă, maşina mamei încetinise puţin, dar nu oprise şi, după câteva clipe, accelerase din nou.

Când voia să vorbească la telefon, mama oprea la marginea drumului, nu folosea *handsfree*. Spunea că nu se putea concentra nici la condus, nici la convorbire. Câteodată mă gândeam la confortul acela pe care şi-l luase mama în anii din urmă, de a pune totul în cutii separate în viaţa sa. Prietena ei nu era doar într-o cutie separată, ci şi într-un oraş diferit. Când voia să facă ceva, se dedica exclusiv acelui lucru, pe care apoi îl putea delimita printr-o oră de repaus, de linişte, de odihnă şi de lene în faţa oricărei alte activităţi – miopia ei mi-am imaginat că făcea parte din mişcarea aceea lentă şi programată. Felul ei tărăgănat de a face lucrurile l-am

pus şi pe seama unei dorinţe de a savura momentele de repaus, a unei încetineli voite pe care şi-o impusese. Camelia spunea că mama nu avea chef de viaţă, că nu îi plăcea nimic, dar eu o ştiam pe mama cum fusese înainte, ea nu. Chiar era un spectacol s-o vezi când se aşeza la volan: îşi regla scaunul uşor, deşi nimeni nu se urcase în maşina ei între timp, se uita în oglindă, verifica dacă avea ochelarii de soare în locul de pe bord destinat lor, deschidea torpedoul, îl închidea, se uita la trapa de deasupra capului de parcă tocmai terminase de spus o rugăciune şi privea cu încredere şi umilinţă spre cer. Ai fi zis că era prima şi ultima oară când mergea cu maşina, că era momentul pentru care se pregătise o viaţă întreagă, nu putea să rateze nimic, era antrenată pentru a parcurge toţi acei paşi. Pe Camelia cel mai mult o scotea din sărite când mama se apuca să cojească ouăle fierte.

— Dacă vreodată vrei să mă torturezi, mi-a zis ea, cheam-o pe mama să decojească ouă în faţa mea!

— Mda, chiar mă gândeam cum ar fi să...

Am intrat în Cernav după ce am aşteptat un sfert de oră la un semafor instalat de drumarii care turnau petice de asfalt. Ne-am oprit mai din timp pe partea dreaptă şi am aşteptat să vină din spate două maşini care să se intercaleze între maşinile noastre. Suzuki-ul Swift al

mamei, portocaliu, cum îl vedeam de la distanţă, ziceai că era o cabină telefonică de pe marginea drumului. Era foarte probabil că mama nu ne-ar fi văzut nici dacă ne opream paralel cu ea. Iar dacă am fi claxonat-o, chiar n-ar mai fi întors capul sau ar fi făcut-o doar ca să se uite pentru o clipă la noi şi să-şi mute privirea înapoi, ostentativ. Miopia de peste trei la fiecare ochi îi dădea o parte din acel aer superior.

— Nu ştiu cum să zic, dar niciodată n-am suportat-o pe femeia asta! a zis Camelia. Deşi, când am cunoscut-o, ţin minte, s-a purtat foarte frumos cu noi, iar apoi, de fiecare dată când venea pe la mama sau mai mergeam noi pe la ea, era foarte atentă.

— Mie mi s-a părut întotdeauna o prefăcută doamna Petrescu. Profesoara curului, mă bătea la cap pe mine cu importanţa lecturii, că ce frumos e să citeşti, că ce minunat, că ce căcat, iar ea citea o carte pe an, nişte labe de-alea cu sirop. Iar dacă îi spuneam ce citesc şi cât citesc, zicea *Ooo, da, frumos, lasă, o să vezi că nu-ţi strică!* Adică ea mă convingea de ceva care deja îmi plăcea foarte mult. Aveam impresia că vrea să-mi fure o plăcere pentru ca apoi să mi-o dea din mâna ei şi să-şi atribuie meritele, să mă facă să-i fiu recunoscător. Mă rog, altfel era OK. Mi-a părut rău când am auzit de accident.

— Ce accident? a întrebat Alexandra.

— A lovit-o o maşină acum vreo cinci-şase ani, cred, poate şapte – s-a auzit Camelia –, şi de-atunci n-a mai venit pe la noi, s-a dus numai mama pe-acolo.

— E în cărucior sau aşa ceva? s-a interesat Alexandra.

— Nu, nu cred. A fost atunci, la început, a zis Camelia. Îmi povestea la un moment dat că se plimba pe-acolo printr-un parc.

— Oricum, e frumoasă prietenia lor, a zis Alexandra.

— Da, e frumoasă, am zis şi eu. S-au cunoscut la o femeie de aici, din oraş, care aducea îmbrăcăminte din Germania prin anii ‘90. Petreasca, profă de română, cum îţi ziceam, şi mama se considerau oricum peste astea din oraş. Ele bârfeau oraşul în întregul lui, ştii?

— Amândouă erau venite aici, nu? a întrebat Alexandra.

— Venite de pe altă planetă, da, a zis Camelia.

— Gândeşte-te că mama e născută totuşi aici, chiar dacă ai ei au venit din Făgăraş, dar ea a făcut şcoala aia de cofetari, patiseri, ce-a făcut ea la Bucureşti, când l-a şi cunoscut pe tata, şi de-atunci cred că are aceste sentimente de dispreţ faţă de ăştia de aici.

— De ce n-a profesat?

— Pentru că urăşte copiii, urăşte oamenii, fiinţele cu sânge cald, s-a auzit din nou Camelia, cu ochelarii pe

ochi şi capul rezemat de tetieră, de parcă vorbea în somn.

— Nu-i plăcea, da. A zis că a crezut că-i plăcea, dar nu i-a plăcut.

— Îmi amintesc ce fum făceau în bucătărie când se întâlneau şi stăteau la cafele, a zis Camelia zâmbind.

Cernavul era plin de verdeaţă. La câteva sute de metri de la intrarea în oraş, pe strada principală, se ivise un părculeţ care părea isteric: verdele copacilor era mai verde, vegetaţia era abundentă şi nişte flori portocalii şi galbene se căţărau prin copaci şi pe gardurile vii.

Ne-am târât şi noi în spatele maşinii ei pe străzile late de jos, de la Dunăre, apoi am urcat în linişte pe străduţele întortocheate care împânzesc dealul până sus, la limita pădurii. Casele de piatră, cu brâul întărit şi cu primul nivel ridicat mult deasupra solului, părea că stăteau cocoţate pe garduri şi scoteau capetele de ţiglă în intersecţii, uitându-se încoace şi încolo de-a lungul drumului, aşteptând pe cineva sau doar pierzând vremea. Întotdeauna mi-au plăcut străzile pietruite din Cernav, pe una dintre străzile acelea şi într-o casă ca alea veneam cu tata să cumpărăm vaccin Eryromvac pentru porci, o cutie cu multe sticluţe în care tremura un precipitat verzui. Veneam cu trenul, iar din gară o luam

pe jos pe străzi, câteodată tata îmi povestea ce-şi mai aducea aminte din viaţa de Bucureşti a anilor ‘70.

— A doua casă după ce facem la dreapta, acolo stă Petreasca, a zis Camelia.

— Ce-am transpirat cu fata asta! Stai, mă, mami, că nu mai pot, am transpirat, mi-au amorţit şi picioarele, s-a plâns Alexandra.

Ve s-a ridicat în fund, ciufulită şi adormită, a mormăit ceva şi a picat la loc. Mama a oprit în faţa casei, a coborât, a ocolit maşina prin spate, moment în care, instinctiv, noi ne-am lăsat uşor în scaune, iar Alexandra, din spate, a scos un ţipăt scurt, un fel de chicotit mai scremut. Ne-am pus pe râs, Ve s-a trezit şi ne-a întrebat dacă râdeam de ea. Maşina noastră era parcată chiar pe colţ, o curbă ceva mai largă, nu incomodam pe nimeni care ar fi trecut şi puteam să vedem destul de bine când ieşea mama de-acolo. Camelia a coborât din maşină ca să fumeze şi peste câteva secunde a apărut, cocoşată, la portiera mea, m-am speriat, Alexandra a scos acelaşi sunet ciudat, de data asta în glumă, şi ne-am pus din nou pe râs.

— Când ai luat chestia asta? am întrebat-o.

— Nu ştiu, nu m-ai speriat tu ca lumea. Deci aşa fac când mă sperii. Habar n-aveam.

Am coborât geamul, Camelia a făcut doi paşi mai în spate, lângă un stâlp de electricitate.

— Cine ştie cât stă aici... a zis meditativă Camelia şi a expirat fumul, care s-a risipit repede în aerul amiezii. Parcă-i văd, pun masa, dup-aia cafea, stat la vorbă...

Ne uitam spre curtea în care intrase mama, dar nu puteam să vedem mare lucru. Doi tei mari, dincolo de gard, blocau privirea şi, oricum, casa era ceva mai în spate, pe un fel de platou mic săpat în deal. Ce supărată a mai fost mama când prietena ei s-a mutat din T.! Abia dacă s-a dus la nuntă, ţin minte că şi tata se ruga de ea să fie rezonabilă.

Ve mânca un iaurt şi povestea de iepurii pe care îi văzuse la o vecină de pe stradă, când s-a deschis poarta şi a ieşit mama.

— Şase, şase! a zis Camelia, a stins ţigara sub picior şi s-a tras lângă portiera mea, închizând-o uşor.

În urma mamei a ieşit un domn cam la aceeaşi vârstă, într-un sacou negru, cu eşarfă la gât. Mama s-a oprit, el a închis poarta şi ea l-a luat de braţ, băgându-se în el. Bărbatul i-a trecut de câteva ori cu mâna pe spate, s-o încălzească, apoi a luat-o pe după umăr, trăgând-o spre el. Uşor, la pas, vorbind, au luat-o în partea opusă locului în care ne aflam. Nici unul dintre noi n-a zis nimic, i-am urmărit cu privirea câteva secunde bune, după vreo

treizeci de metri au făcut dreapta, pe drumul care urca dealul.

— In-cre-di-bil! a scandat Camelia şi a scos o nouă ţigară din pachet să şi-o aprindă.

— Stai, că mergem după ei, nu-ţi mai aprinde, i-am zis.

— Lasă-mă, că merg aşa, pe lângă maşină.

— Deci Petreasca e codoaşă, codoaşă bătrână, matroană, am zis eu pornind maşina. Mama se vede cu ăsta la ea.

— Tu eşti bătut în cap? Ăsta e Petrescu.

— *Fuck!* a zis Alexandra.

— Ai zis *Fuck*, mami, a sărit Ve, pedeapsă, nu mai ai voie la televizor în weekend.

— Ve, taci puţin, te rog! Ăsta e bărbatul lu' Petreasca? am întrebat eu, care habar n-aveam cum arăta ăla.

— Da, mă, da!

Ajungând cu maşina la colţul străzii, alături de Camelia, care trăgea din ţigară şi mergea pe trotuar, am văzut un indicator de tablă, dreptunghiular, pe care scria: „Spre Cimitirul Domneni".

— Vezi? am întrebat-o pe Alexandra, arătându-i spre indicator.

S-a uitat la indicator, s-a uitat la mine şi mi-a pus mâna pe umăr, de parcă tocmai îmi murise cineva. Am

coborât, am tras şi eu o ţigară. Alături de Camelia, am luat-o pe strada care urca spre cimitir. Ne-am oprit într-un loc mai ferit de unde se vedea intrarea şi unde era o tarabă mică la care o femeie vindea lumânări, iar o alta, de pe o cârpă întinsă direct pe jos, buchete de flori de câmp. Au cumpărat lumânări şi un buchet de flori, apoi au intrat în cimitir, noi ne-am apropiat până la gard, de unde i-am văzut oprindu-se pe o alee, în faţa unei cruci din piatră albă sau marmură, niciodată n-am putut să le deosebesc.

— Crezi că are rost să-i aşteptăm? am întrebat eu în şoaptă, deşi era imposibil să ne audă cineva.

— Da, stăm, vreau să văd crucea. Oare a murit chiar atunci, când a fost accidentul? s-a întrebat Camelia pe sine.

— Oare o fi fost vreun accident? am întrebat şi eu pe aceeaşi tonalitate.

Camelia s-a uitat la mine şi n-a zis nimic.

Am aşteptat până au plecat, au coborât pe drum la zece metri de noi, ne retrăseserăm pe o potecă îngustă, între două case. Pe urmă ne-am uitat la cruce, pe care scria: *Rodica Petrescu 1954-2011*, iar dedesubt era numele domnului Petrescu, *Constantin Petrescu 1953-*.

— Ar trebui scrisă şi mama aici, cred, băgată între ei cumva.

Ne-am întors la maşină.

— Vă pare rău? ne-a întrebat Alexandra.

Insinuarea morţii în poveste stricase petrecerea, într-adevăr. Camelia şi-a pus mâinile cuminte pe genunchi, nici nu ştia cât de mult semăna cu mama când făcea asta, o postură de repliere, o sfioasă defensivă care de cele mai multe ori reînnoia un mai vechi jurământ de ură.

Ve se uita în tabletă, lovea sacadat cu degetul în ecran, mi-am imaginat că era vorba de jocul în care era un angajat la fast-food şi servea clienţii cu sendvişuri, cafele, sucuri. Alexandra îi dăduse tableta, era un caz de forţă majoră. Riscul era că ar fi putut să vomite, pentru că stătea cu ochii în ea în maşină, însă nu se mai întâmplase de ceva vreme. Mergeam încet, un gând pe care nu voiam să-l tulburăm se agăţase de maşina noastră ca un balon care ne încetinea. La întoarcere, avionul albastru cu patru aripi se rotea deasupra câmpului.

Când am ajuns acasă, tata stătea de vorbă cu doi bărbaţi, cam de vârsta lui, păreau muncitori de la fermă. Au plecat, l-am întrebat despre ce era vorba, dar nu mi-a zis, a făcut cu mâna spre ei, lăsându-mă să înţeleg că erau treburi de-ale lor, nu avea nici un sens să-mi

povestească. Dar voiam să-mi povestească. Nu ca să aflu ce vorbiseră, ci ca să-mi spună ce se întâmpla cu viaţa aia a lui de-acolo, de la ferma de porci. Aşa, brusc, ca de nicăieri, când am intrat pe poarta casei, mi-am dat seama că bărbatul pe care îl ţinea mama de braţ şi pe umărul căruia îşi lăsase capul la un moment dat nu era tata. Iar faptul că nu era tata avea în el ceva atât de trist şi de iremediabil, încât oamenii ăia doi urmau să fie separaţi pentru totdeauna, chiar şi dincolo de moarte. Mi s-au alăturat în închipuire cele două morminte, parcă le vedeam pe un ecran de televizor tăiat pe jumătate: mormântul de ieri, în care erau bunicul cu bunica, şi mormântul de azi, în care femeia aceea singură îi aştepta pe cei doi: pe soţul ei şi pe mama. Ce căuta totuşi ea acolo? Mama trebuia să fie în altă parte, pe un alt drum, într-o altă viaţă care ducea spre un alt mormânt.

Aş fi vrut s-o văd în faţa mea şi să-i spun: „Până la urmă ai plecat, nu?”, însă nu simţeam asta. Era o logică a unor sentimente care punea în mişcare aceste cuvinte în mine, însă nici torturat nu le-aş fi putut rosti.

— Pula mea, mi-e milă de amândoi, i-am zis Cameliei când am ieşit în spatele casei la o ţigară.

Camelia a tăcut şi interpretam tăcerea ei ca pe o ciudă – şi ei îi era milă de ei, dar nu voia asta, voia să se răzbune.

— Uite-l ce tâmpit e, aşa a fost mereu! Acum a stat toată ziua acasă pentru că i-am spus eu să dea pastilele alea la pisică şi să-i încălzească puţin lapte în care să-i dizolve căcatul ăla de picături. Îţi dai seama?

— Dar tu îţi dai seama, Camelia?

Stăteam sprijinit cu spatele de casă, fumam şi ţineam ochii închişi. Am auzit-o pe Camelia cum suspina, probabil plângea, însă nu m-am întors spre ea. Cu cât o auzeam suspinând, cu atât mă enervam mai tare.

— De ce pula mea plângi? De ce plângi?

— Plâng pentru că aşa vreau eu. Ce te interesează pe tine de ce plâng?

— Pentru că ai putea să nu plângi, de-aia mă interesează. Ai putea să nu plângi şi să... să stai normală, să taci, să nu plângi, n-am ce alte detalii să-ţi dau. Să fii normală puţin, să vorbim despre ei fără să-i mai futem în gură atât.

O auzeam plângând mai tare. M-am întors spre ea.

— De ce plângi? Spune-n pula mea, de ce plângi? De ce plângi tu, tocmai tu? Ai aflat că maică-ta se fute, e totul OK. Nu eşti fericită?

— Îţi e atât de uşor să vorbeşti. Eu a trebuit să stau aici, cu ei.

— Aa, nu, nu mă lua cu de-astea. Nu a trebuit nimic. Ai vrut să stai cu ei. De câte ori nu te-am chemat să vii la noi?

— Nu-i aşa uşor.

— Da, nu-i uşor. E foarte greu ca după fiecare ceartă cu oligofrenul ăla s-o iei de la capăt cu el, să vă împăcaţi, să vă... pula mea. De ce n-ai plecat? De ce nu te-ai dus la facultate?

— Pentru că n-am vrut, pentru că aici mă simt în siguranţă şi pentru că voi mi-aţi zis mereu că sunt proastă şi slabă.

— Cine ţi-a zis, mă, asta? Poate îţi zicea boul ăla şi nu mai ştii. Îţi şoptea noaptea, când dormeai, la ureche.

— El a fost singurul care a stat lângă mine în toţi anii ăştia, înţelegi? Doar el. Ăştia, uită-te la ei, sunt doi oameni absenţi, fiecare cu viaţa lui. Niciodată nu m-au iubit pe mine, niciodată n-au vrut ceva de la mine. Tu ai fost copilul lor, eu am fost doar aia care a apărut la un moment dat, căcat, nu puteau să mă arunce, a trebuit să mă crească.

— Hai, gata, că te alinţi.

— Eşti un mare tâmpit, ţie ţi-a fost dat totul, toate au venit la tine, ţi-au picat din cer, dar la mine nu s-a întâmplat aşa, a trebuit să lupt şi să sufăr pentru orice.

— *Wow*, pe bune? Şi pentru ce ai suferit, că nu ai nimic, în pula mea? Să nu-mi zici că a fost toată suferinţa de pomană!

— Am fost aici, cu ei, am încercat să am o viaţă şi eu, am încercat să ies din rolul ăsta de proastă în care m-aţi ţinut voi toţi. Nu vorbi de normalitate tu, care nu a trebuit să mişti un deget pentru bani, pentru familie, pentru un copil...

— Am mişcat totul, băi, tâmpito, pentru Alexandra şi pentru Ve! Am făcut sacrificii, am făcut totul ca să fim împreună!

— Ha-ha, da, fabulos, ai făcut sacrificii! Ai băut într-o zi doar patru beri în loc de opt sau ce sacrificii ai făcut?

— Du-te-n pula mea!

— Avea dreptate mama, până la urmă, tu eşti interesat doar de tine, avea mare dreptate.

— Ce, mă?

— Da, exact aşa e, îmi pare rău s-o zic.

— Vai, să-mi bag, şi când ţi-a zis mama asta? Cumva după una din zilele în care venea la Bucureşti şi ne vedeam prin oraş, pentru că ea nu voia s-o vadă pe Alex? Cumva într-una din zilele în care nu o văzuse pe

Ve? Babă futăcioasă, futu-ţi morţii mă-tii! Patru ani de zile, băi, în care nu şi-a văzut nepoata, în pula mea, asta e mama!

M-am întors să plec de acolo şi am dat ochii cu Alexandra.

— Îmi pare rău, Alex, am zis, am trecut pe lângă ea şi am intrat în casă.

Peste vreo oră a apărut şi mama. La masă a fost o atmosferă apăsătoare. Mama ne-a întrebat de ce ne certaserăm, ce se întâmplase. I-am zis că băiatul ăla o să-i distrugă viaţa Cameliei, dacă nu cumva i-o stricase deja, şi că nu mai era nimic de făcut, caz în care ar trebui să plece cu el în lume. Şi le-am zis că, vor, nu vor, asta se întâmplase totuşi sub ochii lor.

— Noi i-am dat toată libertatea, nu am intervenit cu nimic. Pentru că atunci când am intervenit nu a fost bine, a zis mama şi a tăcut cu subînţeles, privind spre mine.

— Sună ca şi cum aţi spune că v-aţi spălat pe mâini de orice responsabilitate... Noi îţi oferim, fiica noastră, toată libertatea din lume, eşti liberă să te arunci în cap de pe clădirea depoului dacă vrei.

— Despre ce-i vorba? a întrebat tata.

Am văzut-o pe Alexandra, cu coada ochiului, zâmbind. Într-adevăr, vocea tatei, vocea lui de om cumsecade picat din lume, era într-un mare fel.

— Şi de ce acuma? a întrebat mama.

— De ce se simte nefericită acuma? am reformulat eu. Nu ştiu. De ce, dragă? Se apropie Învierea Domnului şi te cureţi sufleteşte sau ceva de genul ăsta?

— Omul se simte nefericit atunci când se simte, a zis Alexandra, băgând tacticoasă o bucată de pâine în gură.

— Ce s-a întâmplat, Camelia? s-a activat mama, pe un cu totul alt ton.

— Robert, a răspuns politicoasă Alexandra.

Tata ţinea ochii în farfurie.

— Tată, tu ce zici de acest Mircea, de anii în care Camelia a fost cu el? Ai vorbit vreodată cu ea? Ce sfaturi i-ai dat? l-am întrebat.

— Ce înseamnă asta, Robert? a intervenit mama.

— Care „asta”, mamă? Lasă-l pe tata să vorbească.

— Haideţi să mâncăm şi discutăm dup-aia, dacă e ceva de discutat, a zis tata.

— Aa, da, chiar aşa, tată, nu vorbim urât la masă, adică despre noi, despre vieţile noastre. Hai s-o ardem aşa, pe mondenităţi, mai bine.

— De ce esti nelvos, tati? m-a întrebat Ve, care mângâia motanul şi căsca gura din când în când spre Alexandra, care îi dădea să mănânce.

— Nu sunt nervos, iubito, ne povesteşte bunica ceva.

— Ce se întâmplă? a întrebat mama, privind-o pe Alexandra.

— Să ştiţi că nu am nici un amestec, nici nu înţeleg ce se întâmplă, a zis Alexandra.

Mama s-a ridicat de la masă şi a ieşit din bucătărie, Camelia a început din nou să plângă. S-a ridicat şi ea grăbită şi a plecat, am văzut-o trecând cu lacrimile în ochi şi cu ţigara aprinsă prin dreptul ferestrei.

Mi-am dat seama că stăteam în picioare şi ţineam o lingură în mână, probabil gesticulasem cu ea prin aer. Tata a mai luat o înghiţitură de chiftele de năut.

— Bune, tata, bune? l-am întrebat.

— Mă duc după Cami, a zis el.

S-a ridicat şi a ieşit. L-am văzut trecând prin dreptul ferestrei, care devenise, în acest context, un fel de ipostază generică a ieşirii din scenă.

— Hai să plecăm, hai să mergem la noi acasă, i-am spus Alexandrei.

— E târziu, Robert. Ve e nemâncată şi obosită, abia dacă a luat două guri din asta. N-are rost să plecăm. Nici nu cred că e bine să plecăm.

— Te superi dacă ies puţin să mă plimb?

— Deloc. Eu îmi fac toate treburile cu iubita mea, a zis Alexandra şi a mângâiat-o pe Ve pe obraz.

Am luat-o pe jos spre centru, m-am oprit la terasă la Central, unde am luat o bere. Am stat într-un colţ al terasei. Deasupra, privind spre cer, se vedea bolta din coardele viţei-de-vie cu frunze mici, răzleţe. Îmi părea rău de toţi şi, în egală măsură, îmi dădeam seama că nu puteam să ajung la ei cumva. E o prostie asta cu povestirea vieţilor, cu „Hai să ne spunem unii altora despre ce-i vorba!”, pentru că nu poţi să recuperezi timpul, bucăţile de timp în care nu ai fost împreună cu cineva sau în care ai zis că nu contează. Nici nu ştiu, oare eu am vrut să fug de ei doi, de mama şi de tata, dar a trebuit, la pachet, să fug şi de Camelia? Şi de ce făcusem acest scandal dacă tot ce-mi doream acum era să plec? Mă scotea din minţi viaţa Cameliei. Altcumva nu ştiu cum s-o spun.

M-am urcat într-unul din cele trei taxiuri ale oraşului, o ªkoda Octavia albă, veche, moment în care mi-am amintit de Lone. Am ajuns în spatele spitalului care se construia, vizavi de Liceul Industrial de Căi Ferate, acolo unde ştiam că stătea Mircea. O scară fără nici un bec care să meargă, am luminat treptele cu telefonul. Mirosul traiului în comun era agresiv. Etajul doi, prima uşă pe dreapta, acolo trebuia să fi fost, fusesem cu ani în urmă împreună cu Cami. Nu mai locuia însă acolo. Mi-a

răspuns un tânăr, cu un copil în braţe. Mi-a zis că Mircea se mutase trei scări mai încolo, la etajul unu, ultima uşă pe culoar.

— Sunt două bănci roşii la intrarea pe alee, acolo e scara. Vedeţi că sunt câini.

În adolescenţa mea, acolo era un bloc care se scufundase în pământ. Lent, în decurs de vreo zece ani, etajul unu devenise parter. O vreme, oamenii au mai locuit în el aşa, până când, într-o noapte, în timpul unui cutremur mic, a căzut o parte din bloc şi au murit doi bătrâni. Peste câţiva ani, primăria a construit altul. Mircea nu era acasă. După ce am bătut câteva minute, din ce în ce mai tare, s-a deschis o uşă de alături, o doamnă în vârstă mi-a spus că domnul Mateescu ar putea să fie la garaj.

— Jos, la maşină? am întrebat eu.

— Da, în spatele blocului, la garaje, acolo mai stau băieţii seara.

În stânga şi-n dreapta ei apăruseră două pisici vărgate care stăteau în fund şi mă fixau cu privirea. De ajuns cu întrebările, tipule, părea că-mi spuneau duhurile îmblănite.

Era la garaj. El cu încă trei bărbaţi şi cu o femeie cu faţa foarte folosită, care, când m-a văzut, a zis:

— Oo, lume nouă!

— Mă cunoşti? am întrebat-o.

— Nu eşti băiatul lui Corbea?

— Nu sunt, tanti.

— Auzi, tanti! a rânjit aia.

L-am tras deoparte pe Mircea şi i-am zis că eu şi Camelia ne certaserăm, dacă vrea să mergem s-o căutăm împreună. A luat două sticle de bere la PET într-un rucsac şi am plecat. Habar n-avea pe unde am fi putut s-o căutăm. I-am zis că o sunasem de câteva ori, dar că nu-mi răspunsese. A sunat-o el, i-a răspuns. În timp ce vorbeau, mi-a fost ciudă puţin: de ce naiba mă dusesem după Mircea? De ce n-o căutasem eu? Voiam de fapt să i-o predau, să scap de responsabilitatea aia tâmpită care se născuse odată cu cearta? Am băut dintr-o bere, mi-am aprins o ţigară, mergeam printre blocuri, mai apăreau câini, mai treceau pe lângă noi adolescenţi gălăgioşi sau bărbaţi cu geanta pe umăr care se întorceau de la serviciu.

— Ce ţi-a zis? l-am întrebat.

— Mi-a zis că nu vrea să mă vadă.

— Şi tu ce i-ai zis?

— I-am zis că sunt cu tine şi că vrem să ne întâlnim.

Cred că m-am uitat la el ciudat, fiindcă a zis:

— N-am ştiut ce să-i spun.

— Sun-o şi dă-mi telefonul.

Mi-a dat telefonul, dar, când mi-a auzit vocea, a închis. I-am scris un mesaj, că-mi părea rău şi că aş fi vrut să ne întâlnim ca să stăm de vorbă. Avea dreptate şi dobitocul de Mircea, n-aveam ce altceva să-i spun.

— Încearcă să dai de ea, încearcă să vă întâlniţi, să ştiu că e bine. Dacă afli unde e, dacă vă întâlniţi, dacă orice, dă-mi şi mie un semn, i-am spus.

Am plecat, după câţiva paşi m-a strigat.

— Dă-mi numărul tău!

M-am dus la Dorina, nu era nimeni acasă, luminile erau stinse. Am dat ocol blocului, m-am uitat la fiecare fereastră a apartamentului ei şi, în timp ce o făceam, ştiam de ce o fac, de fapt. M-am îndepărtat de blocul ei, printre micile grădini din spate, şi am ajuns în spatele vilei în care stătea Oana. M-am uitat spre ferestrele de la etajul unu şi erau toate luminate. Am văzut o siluetă dincolo de geam, dincolo de draperia galbenă, conturul ei a devenit pentru o secundă mai clar, apoi mai difuz, apoi a dispărut.

Am sunat-o pe Alexandra, îi citea o poveste lui Ve. Mi-a spus că mama venise la ele în cameră şi îi ceruse scuze pentru vorbele de mai devreme, acum făcea un ceai să bea toate trei.

— Îmi pare rău că nu ţi-am spus de întâlnirile cu mama, i-am zis eu.

— Fii serios, cum să-mi ceri scuze pentru aşa ceva?

Ştiam că asta va zice.

Silueta a apărut din nou la fereastră, a dispărut iar. Mi-a fost foarte ruşine de ceea ce făcusem acasă. Mă gândisem atâta la acea masă de sărbători, la ouăle roşii, la faptul că, după atâta timp, eram toţi împreună.

— Cel ce ai binecuvântat pe robul Tău Avraam şi ai deschis pântecele Sarrei şi l-ai făcut tată a multe neamuri.

Îmi era frig, stăteam lângă zidul bisericii şi îi urmăream pe miri, pe preot, priveam atent şi încordat spre figurile celor prezenţi, toţi îmbrăcaţi la costum, unii cu lumânări mari, albe în mâini, alţii cu aparate foto sau camere de filmat.

— Cel ce ai dăruit pe Isaac Rebecăi şi ai binecuvântat naşterea ei; Care ai însoţit pe Iacov cu Rahela şi dintr-însul ai arătat doisprezece patriarhi.

Alexandra s-a apropiat, mi-a şoptit ceva la ureche, n-am auzit ce, apoi s-a lipit de mine strâns, am bănuit că-i era răcoare şi ei. Am întrebat-o ce-mi zisese. De fapt, îmi spusese că era emoţionată, că preotul chiar părea un om bun, cum ar trebui să fie preoţii. I-am zâmbit, i-am şoptit: „Sunt de acord cu tot ce zici”, ea mi-a zâmbit, a vrut să mă sărute, dar s-a oprit, m-a întrebat: „E deplasat să te

săruţi în biserică, nu?”. „Deloc”, am zis, „e interzis să te fuţi, mai ales în post. Dar de sărutat se poate, la greu”. M-a sărutat rapid.

— Cel ce ai însoţit pe Iosif cu Asineta şi le-ai dăruit lor prunci pe Efrem şi pe Manase; Care ai primit pe Zaharia şi pe Elisabeta şi le-ai dat lor prunc pe Înaintemergătorul; Cel ce din rădăcina lui Iesei după trup ai crescut pe pururea Fecioara, şi dintr-însa Te-ai întrupat şi Te-ai născut spre mântuirea neamului omenesc.

„Sunt nerăbdătoare”, mi-a spus Alexandra.

— Care, pentru negrăitul Tău, dar şi multă bunătate, ai venit în Cana Galileii şi nunta care era acolo ai binecuvântat-o, ca să arăţi că din voia Ta se face însoţirea cea după Lege şi naşterea de prunci dintr-însa.

Ar fi trebuit să ajungem la Câmpulung cu o zi în urmă, însă ne treziserăm târziu şi am hotărât să lenevim. Eu am citit toată ziua din *Viaţa Contelui de Saint-Germain*, ea a citit din *Pădurea norvegiană*, iar seara am văzut nişte filme şi am mâncat cartofi copţi cu brânză. Am consemnat două citate pentru istoria noastră de cuplu, ambele din ce-a spus ea: „Auzi, de fiecare dată îmi promit că nu mai citesc Murakami şi mereu îmi încalc promisiunea. Are talentul ăsta de a te face să uiţi bălăriile din el şi de a rămâne doar cu chestiile frumoase”. Şi întrebarea: „De ce mergem noi mâine la

Câmpulung?”, spusă pe tonul pe care se întreabă fumătorii, la cinci-şase zile după ce s-au lăsat de fumat: „Auzi, dar de ce naiba mă las eu de fumat?”.

Ţin minte că m-am uitat la ea, i-am zâmbit, dar n-am spus nimic. Stătea în fund în mijlocul camerei, cu cartea în poală, şi fuma.

Nu ştiu dacă aveam vreun motiv să mergem la Câmpulung, dar nici n-am fi putut spune că aveam motive să nu mergem. Cu patru luni în urmă, o fată foarte frumoasă, Karina, mă tot întreba ce cred *totuşi* despre copii. Asta după ce perorasem, băut fiind, cu o seară înainte, la o discuţie cu nişte prieteni, că mi se părea cea mai mare cruzime să dai naştere unui copil, să-l iubeşti ca un dement, să-i dedici timpul şi viaţa ta de parcă n-ai avea ce face cu ele, să suferi apoi pentru că ţi-ai distrus şi viaţa ta, dar şi pentru toate suferinţele şi neîmplinirile lui. Ziceam că nu găseam, în afară de accident, nici un motiv vag raţional pentru care cineva ar dori să aibă copii şi că specia, cu puţină atenţie, ar avea şanse la extincţie. Karina era iubita mea de cinci ani, era cea mai frumoasă fată pe care o văzusem în viaţa mea şi aproape că mă idolatriza, ceea ce devenise inconfortabil uneori. Karina însă voia să ne căsătorim, Karina voia copii. De fapt, Karina iubea copiii, ceea ce, i-am spus, consideram a fi o boală, un fel de pedofilie platonică.

Atunci când iubeşti atât de mult copiii, e clar că ei reprezintă o parte din tine, sunt ceva în identitatea ta. Nu îi spusesem asta, însă simţeam că relaţia noastră avea să se ducă naibii. Cu o zi înainte, într-un pub din Centrul Vechi, spusesem chestia aia despre copii tocmai ca să audă ea.

A fost îngrozitor. Am stat în acea noapte şi am discutat până dimineaţa. Cu fiecare cuvânt pe care i-l spuneam, cu fiecare cuvânt pe care ea mi-l spunea, îmi dădeam seama că n-o iubeam pe fata aia, că eram atât de diferiţi, încât, dincolo de cei cinci ani în care am devenit prieteni buni, nu ne lega nimic. De fapt, era unul dintre prietenii mei, cu care mă mai şi futeam. Însă nu voiam copii cu ea, nu voiam să mă căsătoresc cu ea. Poate că tocmai asta voiam: un prieten pe care să-l fut şi care să arate foarte bine. Dar era limpede că nu-i dădusem asta de înţeles, maturitatea încă mi se părea departe şi speram cumva ca, până să ajung eu la ea, să nu mai fie la modă. Ea însă dorea ceea ce doriseră toţi ceilalţi din familia ei şi din familia mea: să se căsătorească şi să facă un copil, doi copii, trei copii. Maică-sa, într-un weekend în care luasem masa la ei, se exprimase astfel:

— Eh, faceţi şi voi doi copii, fată şi băiat, pereche!

Aproape că mi se făcuse scârbă. Era ca şi cum ar fi zis: avem o pereche, îi punem să se fută, să facă pui şi vindem puii.

Când s-a luminat de ziuă, eu îmi strângeam lucrurile, iar Karina plângea în hohote şi se ruga de mine să rămân. Eu nu voiam decât să ies mai repede în stradă, să respir în sfârşit aer curat, aer care nu aparţinea celor cinci ani în care fuseserăm împreună. Brusc, mă consideram înşelat, trădat, minţit, deşi asta era scandalos, pentru că ea avea toate motivele să se simtă astfel. A fost prima dată când mi-am dat seama de puterea mea de a accepta lucrurile care mi se întâmplau, în speranţa că nimic nu era totuşi o mare promisiune. Faptul că mă despărţeam de ea mi se părea ceva miraculos – era doar o întâmplare fericită, Dumnezeu însuşi mă luase de mână şi mă scotea pe uşa apartamentului din Piaţa Domenii, altfel aş fi rămas acolo pentru totdeauna. Făcusem însă pasul, fusesem crud, ireal de distant cu ea, străin. L-am sunat pe un prieten care îşi închiria în fiecare an o cameră de cămin în Grozăveşti pentru sex. M-am dus acolo, am adormit ca un prunc în patul în care el futea studente bete, iar când m-am trezit, am fost îngrozit: o chinuisem pe Karina, nu merita asta, fusesem un dobitoc. Însă mi-a revenit în minte tot dialogul nostru din noaptea care trecuse, mi-

am amintit de întâlnirile cu familiile, de mama şi de tata, care-şi spuneau „cuscri” cu mama şi tatăl ei. Îmi pare rău, Karina, mi-am zis, îmi pare tare rău, mi-e dor de tine, dar nu vreau să te mai văd niciodată, ştiam, vedeam, însă nu-mi dădeam seama de tot ce se punea la cale în jurul meu.

Alexandra era colega de serviciu şi prietena Karinei. Ştiam despre ea aşa: că era bătrână, că făcuse un an de zile un fel de înconjur al lumii, că nu avea un iubit, că era foarte liniştită şi că impunea respect prin prezenţa ei şi prin toate chestiile decente pe care le spunea. O întrebam din când în când pe Karina: „Ce face Milfeta ta înţeleaptă?”. Spre seară, a doua zi după ce mă despărţisem de Karina, când încă nu-mi venea să cred ce făcusem, când ba aveam impresia că îl trădasem pe cel mai bun om de pe pământ, ba că fusesem orb atâta vreme şi că, în sfârşit, vedeam, m-a sunat Alexandra. M-a rugat să ne întâlnim. Şi ne-am întâlnit. M-a rugat să vorbesc cu Karina, pentru că era devastată, nu înţelegea cum se putea întâmpla aşa ceva, lipsise de la serviciu, era bolnavă, vomita. I-am spus că nu puteam, că îmi părea rău, dar nici nu voiam să fac aşa ceva şi i-am mai spus că ea vomita des. Nu voiam să mă întâlnesc cu ea, nu voiam să mă întâlnesc cu Karina. La nici o oră după ce am refuzat-o, am sunat-o eu înapoi pe Alexandra. Am

întrebat-o cum se simte Karina. Mi s-a rupt inima la faza cu vomitatul totuşi, pentru că ştiam cum i se făcea rău fizic atunci când se certa cu cineva sau când i se întâmplă o nedreptate. Am vorbit cu Alexandra mai bine de-o oră. În a doua seară am vorbit din nou, însă doar jumătate din ora petrecută la telefon a fost despre Karina. Am observat şi eu, a observat şi ea că deveneam mai cruzi cu fiecare telefon: Karina devenise „Karina”, vorbind despre ea, dar povesteam din adolescenţa şi din facultatea noastră, povesteam filme şi cărţi, Karina bântuia acum plânsă prin labirintul pe care îl construiesc doi oameni care încep să se iubească.

Într-o seară, deşi era trecut de ora zece, am întrebat-o dacă vrea să ne întâlnim ca să vorbim despre „Karina” şi a fost de acord. Pe la ora unu noaptea am ajuns în camera de cămin în care locuiam şi am făcut dragoste. A doua zi de dimineaţă ne-am bucurat foarte mult că sexul fusese mişto – „Putea să nu fie”, a zis Alexandra, cu o faţă de neconsolat. Ne-am dat seama că vom fi împreună şi că lucrurile vor arăta foarte nasol pentru toţi prietenii noştri. Coaliţia era deja formată. Alexandra ştia asta, pentru că ea făcea parte din marea coaliţie împotriva mea. Dezertase însă, îmi povestea tot.

Am hotărât că o vom lua uşor cu relaţia noastră, că nu-i vom da, practic, nici o atenţie, că o vom lăsa să

crească de capul ei, cum cresc bălăriile pe marginea drumului, şi că vom sta fiecare la casa lui. Peste o săptămână locuiam împreună şi, pe cât de mizerabil ne simţeam faţă de cei din jur, pe-atât de bine ne era. Ne miram de îndrăgosteala care dăduse peste noi, ne bucuram de ceea ce ni se întâmpla de parcă li se întâmpla celor mai buni prieteni ai noştri, ne consideram maturi şi dezgustător de liberi pentru cei din jur. Ea fusese plecată atâta timp prin lume, nu doar că îşi cheltuise banii de pe un apartament şi de pe o maşină, ci mai făcuse şi datorii. Eu mă despărţisem aşa, din senin, de Karina, o frumuseţe ai cărei părinţi aveau foarte mulţi bani. În scurt timp se dusese vestea că eu şi Alexandra eram împreună de multă vreme şi că „nebunia” mea din acea noapte fusese, de fapt, ultimul act al unei îndelungate mizerii.

— Tu crezi în căsătorie? am întrebat-o într-o zi pe Alexandra.

— Nu, mi-a răspuns zâmbind, e o mare prostie.

— Nici eu nu cred deloc. Deci nu ţi se pare logic că trebuie s-o facem?

Şi ne-am tot întrebat de ce am face-o, găseam tot felul de explicaţii, însă, cred, dincolo de orice, voiam să arătăm că puteam face orice împreună. Suna stupid, era stupid, iar asta chiar era o provocare în sine.

Demonstraţia era atât de solidă, încât am fi putut să n-o mai punem în practică: în perfecţiunea ei, devenise suspectă. Numai că noi doi nu eram deloc suspicioşi în acele zile.

La părinţii mei a ajuns o variantă foarte răutăcioasă a poveştii: cu un an în urmă, când mersesem eu la Amsterdam la un târg al radiourilor, zicea povestea, m-aş fi întâlnit acolo cu Alexandra. Pentru că, îşi amintea o prietenă a Karinei, Alexandra îi trimisese în acel weekend un e-mail din Amsterdam. Lucru ciudat, aşa se întâmplase: şi eu, şi Alexandra, în acel weekend, fuseserăm la Amsterdam. Aveam deci o relaţie de cel puţin trei ani cu ea. Spre confirmarea poveştii se adăugau poziţiile ostile pe care Alexandra le avea faţă de mine în prezenţa Karinei.

Cu cine să mergem la căsătorie? Naşi, chestii de-astea, ce facem?

Alexandra avea o verişoară la Câmpulung, „în trei ore ajungem cu maşina”. Cam aşa erau calculele legate de căsătoria noastră.

— E o tipă liniştită, bărbatu-său la fel, au casă în Câmpulung, nu ne vor bate niciodată la cap cu prostii de-alea, „să ne vizităm”, „să ne facem cadouri” sau mai ştiu eu ce.

Hotărârea a fost luată pe loc cu unanimitate de voturi. Am vorbit cu acea verişoară, Emilia, şi cu soţul ei, Laurenţiu, pe Skype, totul a rămas aranjat. În weekendul care a urmat ne-am întâlnit în faţa primăriei sectorului 4.

— *Fuck*, a zis Alexandra când i-a văzut, v-aţi îmbrăcat frumos, adică mai frumos decât noi.

Laurenţiu era în costum, eu aveam o pereche de blugi. A fost ceva scurt şi foarte emoţionant. Emoţii care s-au născut brusc, Alexandra a plâns, verişoară-sa a plâns şi ea. Am mers la un restaurant, de unde am plecat toţi beţi. A doua zi de dimineaţă, Alexandra m-a întrebat din nou:

— De ce-am făcut noi asta?

— A sunat atât de frumos: *Cel ce ai dăruit pe Isaac Rebecăi...; Care ai însoţit pe Iacov cu Rahela*, i-am şoptit la ureche Alexandrei.

— Ce? m-a întrebat ea.

— E ceva din slujbă, suna foarte frumos.

— Păi, ar trebui să fiu atentă măcar la noi, poate prind atunci.

În spatele nostru erau Emilia şi Laurenţiu, plus cele două fete gemene ale lor, îmbrăcate în rochiţe roz, de domnişoare de onoare. Ăştia eram toţi: doi miri, doi martori-naşi şi două fetiţe gemene de şapte ani

înfruntam sfânta taină a căsătoriei într-o biserică din Câmpulung. Mirii dinaintea noastră plecaseră, ieşiseră în curtea mare unde imediat destupaseră sticle de şampanie. Biserica se golise, rămăseserăm doar noi, popa cu cele două ajutoare ale lui şi băieţii din cor. Numeric, eram în inferioritate.

Preotul a descris larg cu mâna stângă un arc de cerc, parcă un hotar pentru vorbele sale:

— Probabil că v-au spus prietenii şi naşii dumneavoastră, pe care eu îi cunosc foarte bine de aici, fiind oameni care vin duminică de duminică la biserică...

Vorbea ca pentru o emisiune religioasă. Ni se adresa nouă, însă „noi” nu eram doar eu cu Alexandra şi cei de faţă, ci mulţi, mulţi alţii.

— ...numele Flămânda pe care îl poartă biserica noastră este legat de legenda care spune că aici a flămânzit Negru-Vodă, întemeietor de ţară. Iar numele Mireasa, Biserica Miresei, cum e mai cunoscută, vine de la o întâmplare cât se poate de reală: pe 24 septembrie 1936, Margareta Ştefănescu se căsătoreşte la Bucureşti cu fiul celebrului arhitect Ion Mincu. La întoarcere spre Câmpulung, unde se aranjaseră mese mari de petrecere, tinerii miri fac accident, ei singuri, dintr-un lung şir de maşini, se lovesc de o maşină mare, forestieră. Doar Margareta moare. Ca un făcut, a accentuat preotul. E

îngropată la cimitirul Bellu, însă nu-i dădea pace lui taică-său noaptea, în vise: „Adu-mă, tată, acasă, la noi, la Câmpulung”. Şi taică-su a construit această biserică pe ruinele unei alte biserici, care se numea Biserica Mireselor. Ştiu, e ciudat, atunci Biserica Mireselor, acum Biserica Miresei. Atunci, numele se referea la fetele care nu aveau zestre şi cărora biserica le făcea o mică zestre când hotărau să se ia cu cineva.

Alexandra s-a uitat la mine, era emoţionată, i-am zis, până să înceapă slujba, că era şi asta o chestie, să participi la marile ritualuri, prin care ştii că trec toţi, era ceva copleşitor doar şi aşa, ca o piesă de teatru pe care o vezi foarte de aproape, cu oameni atât de vii şi pe care nu vrei să-i dezamăgeşti cu mutre scârbite şi lehamite. Emilia şi Laurenţiu insistaseră să facem şi căsătorie religioasă. De ce nu? am zis, va fi un weekend plăcut petrecut la Câmpulung, în casa lor de piatră din vârf de deal, cu centură de întăritură de jur împrejur şi cu proptele din lemn masiv din loc în loc, cum mai văzusem doar la cetăţi.

Am ascultat din nou slujba, au trecut din nou prin faţa noastră trupurile de sunet ale Rebecăi, Sarrei, Asinetei, am simţit apa sfinţită aruncată pe faţă şi mi-a fost foarte scârbă să pup crucea şi icoanele pe care le pupaseră înaintea mea atâţia oameni.

Fetiţele gemene erau ca nişte fluturi roz, ocolind după nişte curenţi de aer doar de ele ştiuţi flăcările lumânărilor albe, feţele îmbujorate le străluceau. Erau plictisite probabil.

La final, când îi spuneam Alexandrei că de-abia aşteptam s-ajungem în curte, să tragem o ţigară şi să bem un vin, s-a apropiat de noi o doamnă în vârstă.

— Ce frumoşi sunteţi, mamă!

— Mulţumim, săru’ mâna, cam asta s-a auzit dinspre noi.

— Sunteţi singuri, doar voi?

— Da, noi, a răspuns Alexandra.

— V-am urmărit, foarte frumos, şi am o rugăminte, acum, că sunteţi la început de drum!

— Da, cum să nu, am zis eu.

— Daţi-mi, vă rog, adresa voastră să vă trimit ceva, un cadou de nuntă, insist, vă rog mult să acceptaţi, e o mare plăcere pentru mine.

M-am uitat la Alexandra, ea la mine, într-adevăr, nu avea nici un sens să protestăm.

— Aveţi pe ce să scrieţi? am întrebat.

A scos din geantă un carnet şi un pix. A zis:

— Dacă-mi permiteţi, o singură întrebare: aer condiţionat sau altceva?

— Aer condiţionat, am zis eu.

I-am dat adresa Karinei.

Era plin de lume în biserică şi în curtea bisericii, iar pe trotuare se plimbau tinerii. În difuzoarele mari de pe acoperişul bisericii şi de la poartă se auzea slujba. Mi-au venit în minte alarmele care anunţau în timpul războiului bombardamentele. Aş fi vrut s-o zăresc pe Camelia undeva între toţi aceşti oameni. Ce naiba, sunt atâţia oameni, nu ar fi atât de ciudat ca unul dintre ei să fie chiar Camelia, n-aş fi chiar atât de norocos. Am trecut de două ori strada dintr-o parte într-alta, alături de cupluri de adolescenţi, alături de familiile tinere care plimbau copii în cărucioare. Acela era micul carnaval al oraşului, orele acelea întunecate, iluminate public pe strada principală, când toţi erau acolo, în centru, între parcul mic şi biserică, ore pe care mi le-am imaginat întotdeauna rostogolindu-se spre neant ca nişte roţi de tractor pe o stradă pustie. Mereu m-am gândit că doar oamenii bătrâni şi bolnavi şi beţivii din gară, care beau la mesele rotunde, în picioare, erau absenţi, doar ei sfidau acea lege a serilor calde.

O supărasem foarte rău pe Camelia şi asta îmi dădea o stare tare urâtă. Cu atât mai mult cu cât undeva, departe, în mine, mă bucuram că îi spusesem toate acele lucruri. M-am dus la blocul pentru nefamilişti unde

îşi avea tata garsoniera, însă nu l-am găsit. L-am sunat şi nu mi-a răspuns, i-am dat mesaj să mă sune. Am mai sunat-o de câteva ori pe Camelia, i-am trimis mesaje, apoi am mers spre parc, m-am aşezat pe una din bănci cu o cutie de bere în mână. Alexandra mi-a trimis un mesaj: „Maică-ta îmi cere scuze şi plânge. Îi cere scuze şi lui Ve. I-am cerut şi eu, aşa, aiurea, nu ştiu de ce”. I-am răspuns: „Mâine la prima oră plecăm”. Aveam douăzeci de apeluri nepreluate de la Matei şi următoarele trei mesaje: „Trebuie să ne vedem”, „Trebuie să ne vedem 2” şi „Să ştii că te-am iubit!”. Ceasul telefonului arăta ora două’ş’unu treizeci. Ultima întâlnire cu Matei mă scârbise. Ştiam că nu-i picase bine nici lui, dar mai ştiam şi că nu aveam ce să-i fac. Mi-era foarte greu să-l mai suport. Cât va mai fi să-l suport.

Ultimul an din viaţa lui Matei adusese schimbări radicale. Îşi pusese păr, un euro firul. Un doctor marocan în care nu aş fi avut pic de încredere i-a scos fire de pe cap de la spate şi i le-a pus în faţă. Patru mii de fire, patru mii de euro, o săptămână a stat cu scalpul umflat şi încă două luni la fel de chel, până au început să iasă firele din noile rădăcini.

Între timp, mă ţinea la curent, când ieşeam la bere, cu progresele pe care le făcea noua fiinţă care devenise

şi care tot devenea, pentru că persoana lui se tot deschidea spre noi şi noi orizonturi. Travaliul naşterii sale intra în prelungiri.

— Ştiu, e o prostie, e o idioţenie, dar o să-ţi zic sincer, pentru că am ajuns să cred în asta: vreau să-mi trăiesc viaţa, mi-a zis.

— Dar, te rog, nu mă opun!... Te pot ajuta cu ceva? Apropo, stropeşti când faci asta?... Ca să ştiu, să mă dau mai încolo, să-ţi fac loc.

— Muistul tot muist. Fii atent, animalule, nu e chiar aşa! Am fost la psiholog.

— Bine, OK.

— Chiar contează cu câtă energie umpli cuvintele astea, „să-mi trăiesc viaţa”. De fapt, despre asta e toată povestea, nu că spui, aşa, nişte cuvinte. Eu am fost un absent din viaţa mea foarte mult timp. Prea mult timp am stat plecat din mine însumi, m-am părăsit, înţelegi? Dana m-a părăsit ultima. Înainte m-am părăsit eu.

— Vai, să-mi bag...

— Mi-ar plăcea să mă înţelegi, acum vorbesc serios.

— Tipule, m-aş duce la psiholog să fac tratament ca să nu uit cumva că viaţa e de căcat şi că toate adevărurile de-acum, de la patruzeci de ani, sunt chiar adevărurile despre viaţă şi nimic altceva. Ştii ce-ar trebui să-i spui psihologului tău? „Mi-e teamă că am să mă

schimb, doctore, mi-e teamă că am să uit. Fă cumva, te rog, să-l iau ostatic pe cel care sunt acum! Nimicul mi se arată în toată splendoarea banalităţii sale. Zici «Viaţa e de căcat» şi ţi se pare că atunci auzi pentru prima oară asta, atât de mult crezi în fiecare sunet, în fiecare părticică a acestor litere. Cred că însăşi banalitatea asta, vulgaritatea banală a vorbelor «Viaţa e de căcat» aduce un plus de tristeţe: aşadar, e simplu, e prostesc de simplu, viaţa e de rahat şi chiar modul de a descoperi asta e de rahat. Nu e nimic spectaculos în această căutare, nu trebuie să fii vreun mare detectiv, vreun tip care argumentează fin, care face raţionamente, nu e nici o deducţie. Sherlock Holmes, în cazul ăsta, e un simplu ceferist din T., când iese la cinci din tură cu geanta aia pe umăr şi se opreşte în gară să bea două beri din picioare.” Cred că te minţi, Matei, şi cred că te minţi pentru că ţi-e foarte frică, dar nu are cum să fie altfel.

Îmi tot vorbise în ultimul an de bucuria pe care o simţea că era sănătos, că avea în faţă cel puţin douăzeci de ani de viaţă matură, de viaţă simplă, de gustat din tot ce îi oferă viaţa unui om cu nişte bani, unui om cu ceva creier, unui om care nu mai e implicat, care vrea doar să se bucure de spectacolul vieţii.

— Sunt mort şi viu, înţelegi? zicea.

Voia să pară foarte detaşat când îmi spunea:

— Faci o mare greşeală că nu divorţezi. E consumată viaţa aceea, dar nu vrei să accepţi. Nu vrei să pui laba pe noua viaţă care ţi se deschide în faţă. Îţi refuzi noua viaţă! Ţie ţi-e frică, nu mie. Poţi avea două vieţi, dar nu vrei. Veronica nici nu va avea ce să ierte peste ani, va fi fericită cu voi doi despărţiţi. Am putea fi prieteni în noua viaţă.

— *Wow*, adică nu suntem prieteni?

— Suntem, normal că suntem, dar, cum îţi ziceam... am putea fi prieteni.

Nu a fost singura dată când am avut astfel de confruntări. Eu faţă în faţă cu noul om care devenise Matei. O mai făcuserăm, iar a doua zi ne comportam ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Dezvoltase şi o altă chestie: era foarte atent la corpul lui. Orice mic semnal al corpului trebuia să însemne ceva. Tot mai des, de când descoperise „scăderea glicemiei” şi „nişte probleme cu diabetul în familie”, îl auzeai că-l lua foamea din senin. Era ceva violent, trebuia să mănânce, spunea că-i e rău.

— De la toate căcaturile pe care le bagi în tine, vitamine şi tot ce mai bagi, i-am zis.

— Ce vitamine, mă, nu-s bune vitaminele, ţi-am mai spus.

— Dar nu ţi-e groază că într-un an de zile ai ajuns atât de priceput la treburi de-astea de nutriţie, la vitamine, la substanţe, pula mea, la chestiile care alcătuiesc lumea asta? Nu crezi că e ceva foarte greşit dacă atât de repede ai ajuns atât de bun?

— Prostule, eu nu iau cine ştie ce tâmpenii, ce chestii complicate. Coenzima Q10, uleiuri de peşte şi Revalid pentru păr, nu bag căcaturi.

— Ia zi-o pe-aia, preferata mea!...

— Curcuma, zisă şi turmeric? m-a întrebat el zâmbind.

— Aşa, curcuma, zisă şi turmeric, sună bine. E praful ăla roşiatic nu, în capsule?

— Da, e o plantă pisată, o rădăcină.

Aşa se întâmplase cu trei zile în urmă, când plecasem spre T. La prânz am ieşit repede la restaurant, că-l luase iar ceva cu glicemia, chestie pe care o prezenta deja ca pe ceva sănătos, o înţelegere intimă între el şi propriul corp. La mine existau semnale despre diferite afecţiuni, dar eu le ignoram, de fapt. M-am dus la bar să-i spun tipei care servea să ne ia mai repede comanda şi am rugat-o să ne aducă o felie de pâine cu nişte brânză, că mi se stingea prietenul. Chiar credeam că îi era rău sau că asta credea el, mă rog, ce mai conta? De la masă, Matei râdea la mine ca prostul şi-mi făcea semn că-i era o foame de murea. În astfel de momente era dezarmant.

— Am futut-o pe Tania! mi-a zis, luând o gură din pâine.

— Băi, eşti nebun? N-ai cum.

Adevărul e că voiam să-i pun atât de multe întrebări, încât n-am ştiut ce să zic mai întâi.

— Ba da, s-a întâmplat.

— Cum?

— Vrei detalii, nu, vrei detalii? Ştiam eu. Cine nu ar vrea detalii despre sex cu o oarbă? Cred că unele procese sunt ţinute pe lumea asta doar pentru ca violatorii şi criminalii să povestească. Ne plac amănuntele spuse de ăla care a fost acolo.

— Las-o-n pula mea de teorie, zi-mi!

— Nu, pe bune, chiar e ceva aici: ştii, criminalul, violatorul, supravieţuitorul au fost acolo, în miezul întâmplării. Întâmplarea aia e unică. În filme, în cărţi, oriunde altundeva, e falsă, te pune pe tine s-o reproduci. De-aia îşi fac oamenii poze...

— Vai, să-mi bag, prin ce trebuie să trec ca să-mi povesteşti un futut cu o oarbă.

— Da, mă, chiar aşa e: oamenii îşi fac poze, e mărturia lor că au fost *acolo.* Vor să fie acolo.

— Zi-mi cum e *acolo*!

— A fost OK. Surprinzător de OK.

— Era virgină?

— Nu, nu era. Dar mi-a fost jenă s-o întreb.

— Şi cum s-a întâmplat?

— Asta nu-i nimic. Am făcut sex şi cu tipa care are grijă de Tania.

— Ce?

Cora era fata care avea grijă de sora oarbă a şefului nostru, ea însăşi cu mari probleme de vedere din naştere, dar care se descurca să meargă, nu avea nevoie de baston sau de însoţitor. Lucra la o fundaţie care se ocupa cu îngrijirea orbilor. Lucian ne povestea despre ele câteodată, dar se oprea brusc, observând că devenea plictisitor.

— Am făcut-o de mai multe ori cu amândouă.

— Cum cu amândouă? Cu amândouă odată?

— Nu, pe rând, dar e mai complicat de-atât.

— Ce căcat e mai complicat de-atât?

— Am o stranie senzaţie că vor să se descotorosească de mine.

— Crezi că vor să angajeze un ciung surdomut care să-ţi facă felul? Crezi că au accesat nişte filiere de interlope din lumea lor?

Lui Matei i se părea că cele două aveau ele însele o relaţie. El făcea sex cu Tania, dar cealaltă, Cora, aproape-văzătoarea, stătea în cameră în acest timp, fără ca Tania să ştie. Însă Matei credea că Tania de fapt ştia

şi că era o complicitate. Complicitate pentru ce? Nu îşi dădea seama încă, dar avea presimţiri ciudate.

— Crezi că vor să te omoare?

— Să ştii că m-am gândit şi la asta, deşi faci mişto ca tâmpitul!

— Ca orb, să ştii, nu ai multe opţiuni de a te distra. Îţi dai seama că Tania vede prin ochii Corei, iar Cora are acces prin Tania la întunericul secret al orbilor. Cora e doar o corcitură, o handicapată şi atât, însă un orb nu e un handicapat, e o rasă în sine, un tip de fiinţă. Poate au nevoie de tine în ceea ce şi-au propus. Nu mă întreba ce şi-au propus, că nu ştiu ce.

M-a pufnit râsul.

Am mâncat nişte zacuscă, ciuperci la grătar cu lămâie, brânză de oaie şi ne-am distrat pe seama Taniei şi-a însoţitoarei sale. Doar că la un moment dat n-am mai rezistat şi l-am întrebat:

— Nu asta ai vrut să-mi spui, nu? Nu ai futut-o pe nici una dintre ele, nu?

— Nu, mi-a răspuns el amuzat.

— Sper că n-am întrebat prea târziu, pare că am fost cam încet de minte.

Faţa i s-a schimbat, i s-a destins, căpătând o notă indiferentă.

— Dana vrea să ne împăcăm.

— Ce?... Fii atent, îţi voi pune o întrebare şi trebuie să răspunzi astfel: „Nu, frate, ce-ai, cum să fie vorba de nenorocita aia de Dana, fosta mea nevastă, crezi că-s handicapat?!”. Deci: care Dana?

— Mda.

M-am ridicat şi am plecat.

Stăteam pe bancă în parc, beam bere şi mă gândeam că, într-adevăr, Matei avea să se ţină de mine până când voi zice: „OK, povesteşte-mi!”. Însă nu voi putea vreodată să dau ochii cu Dana. Nu vreau, mi-e scârbă. Dar, cine ştie, poate nu va ieşi nimic din împăcarea lor. Şi ce naiba de împăcare să fie? Cum rămânea cu copiii? Oare aveau o relaţie de ceva vreme? Era amantul fostei neveste? În toţi acei ani a trecut prin atâtea lucruri, a făcut un efort atât de mare s-o uite! Orice, mă gândeam, dar nu Dana.

I-am scris un mesaj: „Revii la viaţa nr. 1, prostule?”. Mi-a răspuns imediat: „Te iubesc!”. Avea să-mi spună, probabil, că mă va convinge în cele din urmă să mă întâlnesc şi cu Dana.

Apoi i-am scris încă un mesaj Cameliei: „Spune-mi, te rog, dacă eşti bine”. Nu am primit nici un răspuns.

Mi-am mai luat o bere şi încă o bere, pe bancă, lângă mine, s-au aşezat doi tineri, un el şi-o ea. Vorbeau despre o petrecere cu maşini din noaptea aia. Mergeau pe malul Dunării, făceau un foc mare, beau şi dansau. Maşinile se puneau în cerc în jurul focului. Mai muriseră unii aşa, plecând beţi cu maşinile sau făcând curse spre Cernav. Însă petrecerile cu maşini erau un fel de tradiţie de Paşte, când veneau toţi studenţii acasă de la Bucureşti sau de la Constanţa.

Am luat o bere cu mine şi am intrat în cartierul de vile. Lumina era aprinsă, dar silueta nu se apropia de fereastra camerei. Să-i spun ce? m-am tot întrebat. Am aruncat cu nişte pietricele în geam. După fiecare aruncare mă retrăgeam vizavi, în întuneric, sub balconul altei vile, pe care se căţărase iedera. Silueta a apărut, s-a tras draperia şi am văzut-o pe Oana, într-un tricou alb şi cu părul prins în coadă. Am ieşit din ascunzătoarea mea şi, văzându-mă, şi-a pus mâna la gură, speriată. Apoi, când a luat-o, am văzut că începuse să râdă. A deschis fereastra.

— Ce faci? m-a întrebat.

Zâmbea.

— Beau bere, o frec aiurea prin cartier.

— Nu vrei să urci?

— Îţi aminteşti când am urcat pe aici, sprijinindu-mă pe conductele astea?

— Îmi amintesc. Dar cred că e mai bine să vii pe uşă acum. Ai bere?

— O am doar pe-asta, am zis eu. Vrei să mă duc să mai cumpăr?

— Dacă vrei. Dar ia vreo zece cutii.

— Ce?

— Ce vrei tu.

— Ţigări?

— Marlboro patru, Fine Touch.

Oana avea invitaţi, două cupluri cărora m-a prezentat ca vărul Dorinei şi jurnalist care lucrează în televiziune.

— Nu sunt jurnalist, am zis, lucrez în televiziune, scriu nişte scenarii pentru emisiuni.

— Mă rog, lucrezi la televiziune, eşti jurnalist, a zis Oana.

— Sunt vărul Dorinei, asta e clar.

— Aa, stai, a zis una dintre femei, este şi băiatul lu' şeful tău, nu?

— Da, clar, a spus Oana.

— Serios, eşti angajată la tata?

— Da, muncesc cu porcii acolo.

S-au amuzat toţi. Mi-au pus câteva întrebări despre un show cu bucătari şi au fost cam dezamăgiţi că nu

aveam amănunte. Aveam, însă nu voiam să fac nici cel mai mic efort de a le povesti ceva. Zâmbeam, le-am zis câte ceva despre matinal, au făcut ochii mari, m-au întrebat cum erau cei doi băieţi, prezentatorii, le-am zis că foarte de treabă. Aşa îşi imaginau şi ei. Apoi am tăcut, butonând la telefon, şi m-au lăsat în pace. Am întrebat-o pe Oana de Dorina, dacă ştia ceva de ea, dacă era plecată, mi-a zis că da, era plecată, apoi i-am zis că aş vrea să fumez o ţigară. Mi-a spus că puteam să fumez acolo, că deschidea geamurile. Ceilalţi au protestat, pentru că ei fuseseră trimişi pe balcon. I-am zis că puteam şi eu să fumez pe balcon, la aer. Am ieşit toţi. Eu m-am înghesuit undeva în partea stângă a balconului, împingând cu piciorul nişte bidoane.

— Stai, mi-a zis Oana, nu te împinge în masa aia, că e ceva pe ea.

Am rămas pe loc. După ce mi s-au acomodat ochii cu întunericul de afară, am văzut că nu era vorba tocmai de o masă, ci de un fel de ladă mică, pe care se afla un miel belit.

— Aa, am zis, ia uite, mai ieşise cineva înainte la fumat aici.

— Mda, lasă, a zis Oana, vino încoace, să facem schimb de locuri, să nu te murdăreşti cumva.

Ea era în dreapta mea. M-a prins de braţ şi m-a tras uşor spre ea, dar eu mă uitam la mielul acela, pe care îl vedeam tot mai bine. L-am prins de ciuful de păr din cap şi am tras. I-am ridicat capul, văzându-i, pe partea stângă, ochiul scos. M-a pufnit râsul.

— Hai, mă, Oana, serios, un miel cu ciuf?

— Da, uită-te şi tu! Vezi să nu te murdăreşti!

— Mda. Tu l-ai belit?

— Nu, dragă, nu belesc miei.

Au sărit vreo doi cu aceeaşi glumă proastă, s-a râs instantaneu.

— Cred că-l avem şi noi acasă pe frate-su. Ce aiurea cu familiile astea care se despart...

— *Fuck*, mi-a zis, da, fraţi.

S-a apropiat de urechea mea. Mirosea foarte frumos. Mi-a spus:

— Crede-mă, nu l-am vrut. Nu-l vreau nici acum, dar mi l-a adus.

— Băi, pe bune, e de căcat.

— Nu, nu, îţi jur, nu e nimic. Pe cuvânt, îţi jur.

— Când ţi l-a adus?

— Azi de dimineaţă.

Deci tata totuşi plecase de acasă.

— Mă bucur că ai venit, pentru că vreau să-ţi spun despre asta, a continuat ea.

— Ce să-mi spui?

— Îţi spun.

I-am făcut mielului o poză, ea a protestat, m-a rugat ceva, n-am înţeles ce. Am intrat în casă, le-am zis că trebuia să plec, să mă întâlnesc cu nişte prieteni, Oana a spus că iese cu mine să cumpere apă şi vin. Am mers în spatele vilei, băgase în geacă două beri.

— La început nu a avut nimic cu mine. Lucrez acolo de mai bine de un an de zile. Dar de o lună şi ceva e insistent cu tot felul de chestii. Mă ţine după program, m-a invitat să mergem la Constanţa. Pe bune, ce să-i zic? I-am spus că nu pot, m-am ţinut doar la treburile astea de serviciu.

— Şi ţi-a adus mielul?

— Da, mi-a adus mielul. Iar săptămâna trecută mi-a adus nişte halva şi dulciuri pentru aia mică. Nu-mi place deloc.

— Dar de ce?

— Nu ştiu. Mai ales că el e cu una. Adică, căcat, ştie toată ferma.

— Ce?

— Eh, hai, nu-mi zice că nu ştiţi...

— Cum adică nu *ştim*? Crezi că facem congrese în familie despre asta?

— Băi, ştiu toţi. Carla, una de aproape cincizeci de ani, o fufă...

— Vorbeşte frumos despre femeia lui tata.

— Băi, tu râzi, dar mie nu-mi pică bine deloc. Şi mi-e jenă să-i spun să nu mai vină pe la mine, îţi dai seama. Zice că mă ajută, dată fiind situaţia mea.

— Da, ţie ţi-e cam jenă să spui când nu vrei, când nu mai vrei... Scuză-mă, am vorbit aiurea. Cine-i aia?

— E angajată acolo, dar ideea e că se fac glume pe seama lui, că aia şi-o trage şi cu alţii, e o muistă proastă. Iar el chiar e un om mişto.

— Pfuu, da, pâinea lui Dumnezeu.

— Nu, vorbesc serios, ştii ce mişto e?! Tu nu-ţi dai seama cât de greu e cu toţi ăia acolo, fiecare cu gărgăunii lui. Dar el le face cum le face şi e bine.

— Dă-l în pula mea, că e prost.

— Mda.

— De când e cu aia?

— Habar n-am, dar cred că sunt vreo doi ani totuşi. Mă rog, în ultima perioadă nu prea am mai văzut-o pe aia pe-acolo.

Vocea preotului, împletită cu firul de metal al difuzoarelor, o auzeai lovind colţurile vilelor, umfla crengile copacilor şi făcea câte un liliac să treacă pe

deasupra noastră în zbor, în amestecul acela haotic de linii frânte.

— De ce căcat ai plecat atunci aşa, fără să zici nimic?

A tăcut câteva clipe.

— Zi-mi ceva, orice, am insistat.

— Mă plictisisem, nu voiam să mai vin în T. în fiecare weekend.

— Da, ăsta e un răspuns care rezolvă lucrurile.

Deşi nu aş fi putut să spun ce era de rezolvat între mine şi ea.

— Ai suferit? m-a întrebat, de parcă tocmai descoperise o situaţie care merita să fie lămurită.

— Da, în pula mea. Şi te-a durut în cur. Ai fi putut să răspunzi la telefon, ai fi putut să-mi spui: băi, pulică, pa!

— Îmi pare rău. Să ştii că te-am plăcut mult de tot, ai fost special, eşti un tip special... Na, lucrezi la televiziune, ai o viaţă mişto, ce-a fost a fost, eram copii.

— Încă mai e respectul ăsta pentru televiziune, nu-mi vine să cred. Te-am aşteptat multe duminici.

— Serios? m-a întrebat bucuroasă.

— Da.

M-a luat pe după gât, iar eu m-am ferit uşor.

— Nu te mănânc, a zis ea. A trecut. Prin câte căcaturi n-am trecut şi eu... Şi mai trec. Ştii că am o fetiţă cu unul în Italia pe care nenorocitul nu mă lasă s-o văd?

— Îmi pare rău, nu ştiam.

La fel cum nu ştiam nimic din viaţa ei. Mă gândeam la tata, care se făcea de râs în stilul său tăcut, nespectaculos. Acum umbla prin întuneric căutând-o pe Camelia, ceea ce, din nou, i se potrivea atât de bine.

— Oricum, Oana, mă bucur că nu te fuţi cu tata, i-am zis când ne-am despărţit.

...şi Coca-Cola.

Câteodată, vara, soarele era atât de puternic, încât o rază materială se putea transforma într-un bold fierbinte care îţi intra prin vârful capului şi apoi se înfigea în pământ, cum li se întâmplă insectelor în insectar, ţintuindu-te locului. La prânz nu se auzea nimic pe stradă, rar uşa unei case se trântea, apoi o lungă perioadă de linişte îşi cerea scuze, iar plopii înalţi de pe marginea drumului naţional aminteau de o demnitate apusă, care dispăruse în lumea căldurii absolute. Stăteam în capul străzii, la umbră, sub un acoperiş de crengi. Citeam şi din când în când urmăream cu lupa furnicile sau gângăniile care îmi urcau pe mână sau îmi treceau prin faţă, pe pătură. Mari, văzute prin lentila lupei, erau alte animale. Nu mă interesa neapărat lumea lor, care nu putea să fie decât plictisitoare, ci schimbarea de mărime.

Înainte de Revoluţie băusem doar de câteva ori Coca-Cola şi Pepsi. Mi se păruseră divine. Tronul lui Dumnezeu din ceruri era o ladă de Cola. Îmi amintesc că jumătate de sticlă o beam pe nerăsuflate, apoi râgâiam. Simţeam cum mi se revărsa în tot corpul, înlocuindu-mi vechile terminaţii nervoase. Cealaltă jumătate o beam uşor, înghiţitură cu înghiţitură. Tata făcea rost de ele de la vagoanele-restaurant ale trenurilor. Odată a făcut rost şi de o Cola la cutie.

După Revoluţie, în zilele toride de vară, Coca-Cola găseai la magazinul pe care doamna Arieta îl deschisese în propria casă, în capătul străzii noastre. Pentru mine era un amestec inacceptabil al valorilor. Sticlele perfecte de Coca-Cola nu aveau ce căuta acolo, nu în lumea aşa cum o vedeam eu. Ele veneau din cu totul altă galaxie, de unde soseau, în vacanţele de vară, şi acei copii cu feţe ciudate, doi francezi, nepoţii doamnei Stănoiu şi ai domnului Stănoiu. Ea era o profesoară de română cu o voce caldă şi cu un ochi care o lua mereu razna, el era un bărbat despre care auzeai prea des că era internat în spital.

Ţineam cartea la subraţ, cumpăram o sticlă de Coca-Cola la jumătate de litru şi mă băgam în adăpostul meu făcut din crengi de vişin de la noi din curte. Deschideam sticla, întins pe o pătură la marginea oraşului, aproape

de lanurile de grâu, şi, din când în când, urmăream cu privirea maşinile care treceau spre litoral. Aceia erau oameni cu o viaţă specială, cu o viaţă cum aş fi vrut şi eu. Să vii de departe, să te duci departe, ce putea fi mai frumos? Iar Coca-Cola era elixirul unei astfel de vieţi. Reclamele la Coca-Cola, nesfârşitele drumuri americane, amestecul acela de soartă şi haos, de vis şi noroc, miracolul care era după colţ, poate nu după următorul colţ, poate nu în acel cartier, dar undeva, acolo, toate făceau parte din lumea care nu era aici, în T.

I-am spus mamei că mă căsătorisem cu Alexandra la două zile după eveniment. Mi-a închis telefonul. Am mai sunat de câteva ori, la fel. L-am sunat pe tata, la fermă, şi mi-a spus că nu făcusem bine deloc, însă la finalul discuţiei, după ce îmi spusese că va vorbi el cu mama, a strecurat un „Felicitări, casă de piatră” leşinat, care nu-l angaja cu nimic. M-am rugat de Alexandra să mergem la T. chiar dacă mama era supărată, că îi vom face o surpriză, chiar nu va avea ce să mai zică, până la urmă va accepta situaţia. După despărţirea de Karina, nu prea mai vorbisem cu mama, îmi făcea tot felul de reproşuri, ceea ce mă enerva, şi vorbea foarte urât despre Alexandra: auzise că era curvă, că plecase prin lume şi făcuse sex cu tot ce prinsese şi că mă luase pe mine, băiat bun, ca o bătrână profitoare ce era. Mi-a zis la un

moment dat că fusese prin Bucureşti şi că se întâlnise cu Karina, care-şi găsise pe cineva, un tip care lucra în IT. Foarte bine, i-am spus, foarte bine, mi-a zis şi ea, şi cam aia fusese ultima conversaţie până la vestea căsătoriei.

Am ajuns în T. noaptea, pe la ora unsprezece. Scena a fost scurtă: tata ne-a deschis poarta, după ce i-a zis Alexandrei „Sărut mâna, doamnă”. Mama probabil că n-a ştiut cine era, pentru că a ieşit cu o faţă destul de binevoitoare, ce s-a schimbat imediat ce ne-a văzut. Alexandra a făcut un pas în faţă, pe lângă mine, cu mâna întinsă spre mama. Am auzit doar scuipătura şi am văzut-o pe Alexandra punându-şi mâna la faţă şi ştergându-se. „*Fuck*”, a zis, „să-mi bag pula!”, după care a pufnit-o râsul. Tata a spus ceva cu „Femeie, ai înnebunit?”, iar noi am ieşit din curte. Am cumpărat de la un chioşc din gară două cutii de Cola. Am băut fiecare jumătate din cutie, am fumat şi, peste o jumătate de oră, ne-am urcat în trenul de Bucureşti. Cola, spunea Alexandra, era moarte, la fel ca zahărul, la fel ca laptele, la fel ca mezelurile, şi eu am crezut-o.

Pe drumul de întoarcere spre Bucureşti, într-un personal care mirosea îngrozitor a urină, o ţineam pe Alexandra în braţe şi îi spuneam cât de ruşine îmi era cu părinţii mei. Ea mi-a povestit din nou cum murise maică-sa şi ea plecase după aceea în lunga călătorie aiurea prin

lume, eliberându-se cumva şi de celălalt părinte, de taică-su, care era viu, dar care îi oferise o copilărie mizerabilă. M-am gândit atunci că eram singuri, că ne aveam unul pe altul în cel mai simplu şi mai banal mod cu putinţă, o legătură care va fi imposibil de rupt vreodată. Într-o gară aproape de Bucureşti ne-am dat jos să fumăm o ţigară şi ne-am mirat că lumea toată nu mirosea a pişat.

Am întrebat-o pe Alexandra dacă puteam să mai cumpăr o sticlă de Cola, iar ea mi-a zis că puteam să fac ce aveam chef şi să n-o mai întreb altă dată aşa ceva. Am urcat din nou în tren şi în mirosul de urină. Alexandra a adormit în braţele mele, mă uitam pe fereastră ca la un mare ecran de televizor: se transmitea în direct întunericul.